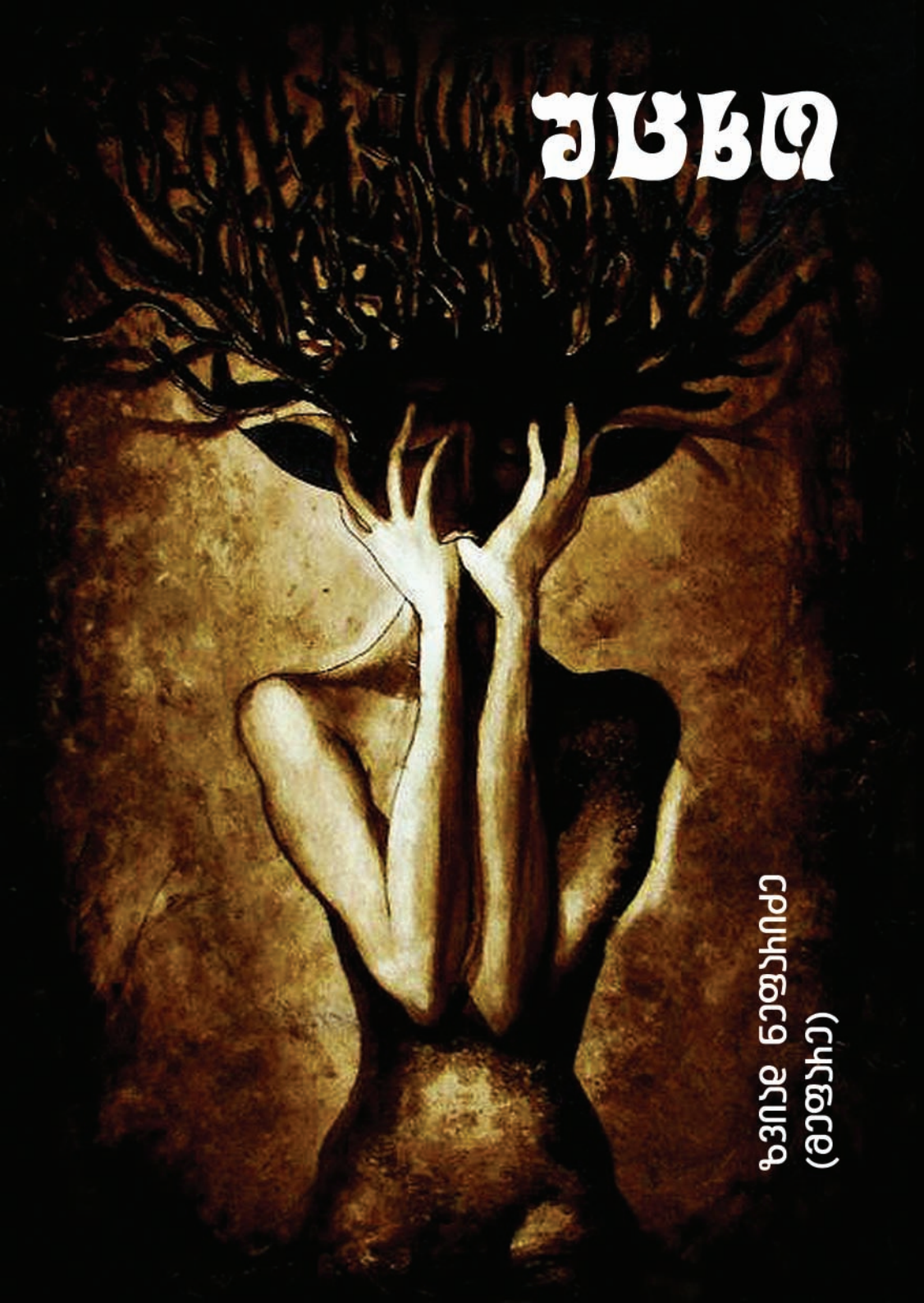

ჰაზბე

სტუდენტო ანუა
(მედიკ)

ზვიად ნუფაიძე
(მეფანი)

შსსს

2013

ავტორისაგან

აი, კვლავ თქვენთან ვარ.

ეს წიგნი ჩემთვის მეორეა. ის არ იმეორებს პირველი წიგნის არცერთ ლექსს. ჩემი მკითხველის მაღლობელი ვარ, მხოლოდ ისინი მაძლევენ წერის სტიმულს. რთულია, თავს პოეტი უწოდო და თუ ხალხს უნდა, პოეტი მიწოდოს, მაშინ მე ვიქნები პოეტი, რომელიც წერს ხალხით და ხალხისთვის.

მე არ ვთვლი, რომ პოეტს მისი ლექსების დასახასიათებლად სხვა ნებისმიერი მწერლის, პოეტის, თუ კრიტიკოსის წინასიტყვაობაა საჭირო, რაც არ უნდა ადვილი მოსაპოვებელი იყოს ის, პირიქით, მე შედმეტება კიდევ; დაე, ჩემმა ლექსებმა დამახასიათონ: ხალხი ბრძენია და არასდროს ტყუვდება.

ახლა კი, დიდხანს აღარ მოგაწყენთ თავს და ჩემს სამუშაო მაგიდას დავუბრუნდები, თქვენ კი უცხო მოგ ზაურობას გისურვებთ „უცხოში“. კიდევ შევხვდებით.

რედაქტორი

და კორექტორი:

ტექ. რედაქტორი:

მხატვარი:

ზვიად ნეფარიძე

ირაკლი კორძახია, მარიამ გოგიაშვილი

ქრისტინე რობაქიძე

უკრავს მუსიკა! წყვდიადის ყველა ჭიშკარი დარაზეთ!
 ჩემი თითები ცეკვავენ ხან დოლზე, ხან გიტარაზე!
 ასე წუხილის განდევნით ხვალის გავხდები მისანი,
 რიურაუზე მოვლენ მტრედები, ლურჯ-კამკამ-კამარისანი!
 ყველა თასები აავსეთ, ტკბილია ჩვენი ზედაშე,
 მიყვარხარ! შენც ხომ გიყვარვარ; უფალს ვუყვარვართ მე და შენ!
 ხომ გავხდი ჩვენი აპრილის მერცხლის ჭიკჭიკის მნახველი?
 ეს წუთი მიღირს ცხოვრებად, რაღას დამაკლებს ნაღველი!
 მზე, დილა, ნატვრის ახდენა – ეს ყველა პოეტებია,
 მერცხლებიც გამრავლდებიან, ქვეყანას მოედებიან,
 თენდება, უკრავს გიტარა, გავხდები ბედის მისანი,
 უკვე მტრედებაც მოფრინდნენ, ლურჯ-კამკამ-კამარისანი!

მარტოს ულის ბალადა

27.10.2009.

მხოლოდ უმკაცრეს ირონიას ვუყვარვარ კაცთა,
 მე მსტუმრობს მხოლოდ ბედისწერის გზავნილი შავი,
 არ ტოვებს ჩემს სულს მხოლოდ ტანჯვის, თვითგვემის განცდა:
 „ამ სამყაროში მარტო რატომ ვიგრძენი თავი?!“

3

მოსაუბრეა ჩემთან მხოლოდ უსულო ქვები,
 მათთან ვბაასობ: „ქვაო, ლოდო, კლდეო, ზეგანო,“
 მხოლოდ შორეულ ღმერთის ჩურჩულს ცაში ავყვები,
 რომ დავივიწყო მხარე მწარე, უკიდევანო!

არ არის მოწმე, სიტყვა არის ყინულის ლოლო,
 რძისფერ ფურცლებზე დაწერილი, რძისფერი სისხლით!
 არა აქვს ბოლო უფულობას, მე დამრჩა მხოლოდ...
 ცა, უბოლოოდ მოღრიალე სისხლის ქარიშხლით!

მოვავონდებით გრილი სახით, კალმით და წიგნით,
 იხილავთ, სახის უდაბნოდან თქრიალებს წყალი,
 რომ მხოლოდ მყოფმა გადარეულ გულ-მკერდში, შიგნით,
 ატირებულნი მარტოობის ვიგრძენი ბრჭყალი!...

სურვილი

30.09.2009.

მე მინდა ნარნარით ცაში სიარული!
მე მინდა გვირგვინი მემორიალური!
მე მინდა, სიახლე ვახარო კაბადონს!
მე მინდა, აკრძალვამ აკრძალვა დაბადოს!
მე მინდა ჩემს სულში მცოცავი ჰიდრები!
მე მინდა ლექსები! მე მათ ვემკვიდრები!
მე მინდა, ვიპოვო ახალი რითმები!
მე მინდა, გახსოვდეთ ჩემი თეთრი თმები!
მე მინდა, ვერონად ვაქციო სამყარო!
მე მინდა, სამყაროს სიახლე ვახარო!
მე მინდა ღრიალი – უხორცო განცდები!
მე მინდა განცდები, წარსულს რომ გავცდები!
მე მინდა ის ბრძოლა, ახლა რომ იწყება:
– ხსოვნა, მოგონება და არდავინწყება!

სამშობლო

13.03.2007.

4

მე გავჩნდი ნაპირზე ოცნების ზღვის,
იქ, სადაც სამშობლო თვალებში კრთის,
ეს არის ქვეყანა სიცოცხლის მზის,
აქ მარად საამო ნიავი ქრის,
აქ ნისლებს ფერი აქვთ თეთრ მტრედის ფრთის,
აი, აქ დაირწა აკვანი ტბის,
ამ ქვეყნის ბინადრებს მუხლი აქვთ მგლის,
ომია? მეომრებს ომი ვერ ღლის,
ლხინია? აქ ლხინსაც ერთობა ქმნის,
აქ მარად უსაზღვრო სიცოცხლე წვიმს
და წვიმა მაგონებს დაჭიმულ სიმს,
რომელიც უტკბილეს მუსიკას მგვრის.
აისი ჩამოგავს ვერცხლისფერ სიმს,
დაისის მნათობი ლურჯ ცრემლებს ღვრის
და მისი ფერია ოცნების ზღვის,
ოცნების ზღვისა და სიცოცხლის გზის,
ჩვენს სულებს არიდებს ღამის ძილს, ცივს...
– იმედი პოვნისა აკვნის და ყრმის!

მე გავჩნდი ნაპირზე ოცნების ზღვის,
იქ, სადაც თვალებში სამშობლო კრთის,
ეს არის ქვეყანა სიცოცხლის მზის,
ქართული მინა-წყლის, სულის და გზის.

მარტოსული და ყორნების მოდგმა

17.09.2010.

ვარ უსაშველო გრძნობებით სავსე
და სველ ღამეებს თავზე ვეველები,
მე განმიცდია საკუთარ თავზე
ხმელი წიფელის ცხარე ცრემლები.
ულალატობა თითქოს წიგნია,
რომლის გადაშლას ვერ თხოვ ნადირებს,
მე იმ სულისთვის ვერ მიმიგნია,
მიტოვებულს რომ არ ამატირებს.
დე, მიგეტევოთ... თუმცა, არ ტოვებს
სულს გარიყულის უგონო მოთქმა,
შევეულლები ჩემს სიმარტოვეს
და მშვიდად გეტყვით ყორნების მოდგმას:
„ჩავისუნთქავდი სიცოცხლის მეხსაც,
მინდა, სიკვდილის კლანჭებს შევება,
მაგრამ აუხსნელ ტკივილად მექცა
ჩემი ცოდვების არმიტევება.“

5

ცვალებადობა

03.01.2011.

ისევ აყვავდება წითელი საკურა,
ჩემი ანარეკლი ლურჯად აგატირებს,
თეთრი ანგელოზიც მიმზერს ეშმაკურად,
ბნელი სარდაფიდან ვხედავ ხარაკირებს.
ჩემი განთიადი ისევ ღამეშია,
თვალწინ მემსხვრევიან ბროლის ფეტიშები,
ისევ შეშლილების ჯოჯი დამესია
და ისევ დაღრეჯილ სიზმრებს ვეთიშები.
აზრებს ისევ უნდათ, ღიმილი გამურონ,
ისევ ვასაუზმებ დამშეულ სტრიქონებს,
ისევ შენ დაგლეჭავ ეკლის სალამურო,
ისევ გადავლახავთ ერთად რუბიკონებს.

უკან ვ ზა არ არის! წილი ნაყარია,
ტვინში ფეხაკრეფით დადიან ქურდები,
მე დღეს ქორწილი მაქვს, მთვარე მაყარია
და მე სველ ბალიშზე ჩუმად ვნადგურდები.
როცა გათენდება, ლოცვად ავენთები,
ისევ მიმღერებენ აკვანში გედები,
ახლა დამცინიან ლამით მყავე მთები
და ისევ საკუთარ ხორხში ვიჭედები.
მაგრამ თითს დამიქნევს ზეციდან უფალი,
ლოცვაც დამამშვიდებს ლურჯად ანატირებს,
ისევ აყვავდება თეთრი ალუბალი
და თეთრ სტრიქონებზე კალმით მანადირებს.

ზარეპი, ზარეპი 08.01.2011.

ვიდექი თოვანში ძვირი და მარტო,
ვიხილე ქარების ცეკვა,
ახლა კი უფალთან შეხვეწას ვნატრობ
და მესმის ზარების რეკვა.
ზარები, ზარები, მუსიკა ტკბილი,
ამბორი გალობას ფრთიანს!
„ძვირფასო, დამადე თითები თლილი,“
– ფიქრები ფიქრებში თრთიან...
მე მინდა მოლბერტი, პალიტრა, ფუნჯი,
მფარველად – დედოფლის კალთა,
ვიქნები პოეტი ჩუმი და მუნჯი,
ისე, ვით საყვარელ ქალთან.
არ მინდა სიტყვები, არ მინდა, მჯერა,
მე ისევ ეგ გული მკოცნის,
მაგ გულში ფარფატებს ამ გულის ძგერაც,
იქაა განცდებიც მგოსნის.
ხარ კლდეში ნაკვეთი, ქალღმერთის ტოლო,
ხარ თოვლის კამარა ციდან,
შენშია სამყაროს თავი და ბოლო
და მიწის სიცოცხლე წმინდა.
ნუ მაღავე მაგ თვალებს, მაჩუქე სხივი,
მაჩუქე სიცოცხლე კარგო,
კვლავ შენსკენ მოვცურავ, მკაცრი და ცივი,
ჯიუტად, ვით ძველი „არგო“.

ჩემო ცხოვრებაჲ! რა ხარ, რისთვის? რატომ მირიყავს
თავს თავი, მნათობს განთიადი, სიცივე – კოცონს?
იქნებ მანიშნებ, რომ ყველა დროს თავის გამირი ყავს
და დროს სურს, ყვითელ ფურცლის ძველი კოცნით მაკოცოს?
რატომ არ განატრობ, როცა ვკედები, ან რატომ ვწყევლი,
რატომ თარეშობს ჩვენს თვალეში ყინულის სევდა?
ან განწირული მარტოობის რატომ ვარ მრევლი,
ოცნებებს შენი ირონია რატომ მიმსხვრევდა?
როცა ვცოცხლობდი, რატომ დუმდი, ან რატომ ისმი?
აქ საიქიოს მარტოეთი მიქმნის აკალუსს!
რა მახინჯი ხარ: შენში არის მხოლდ ტრაგიზმი,
შენში ვხედავდი მხოლოდ სიზმრებს მანიაკალურს!
რა ხარ? ცინიზმი, უარყოფა, გარიყვა, ზიზლი,
სისხლი, სიბილწე, მლიქვნელობა, ცრემლი, ღალატი,
ნუა სასმისი ცარიელი! ღვინო დამისხი,
რომ ვერაფერი ველარ ვიგრძნო თავის ქალათი!
ვერ გავუქეცი აღმართის ქვას! გინდა, დადალო
ბავშვის სიზმრებში მოფარფატე სამყაროს ხედი!
შენზე იტყვიან: „გრძელდებაო!“ მწარე ბადაგო!
განა გრძელდება მომაკვდავი სიმღერა გედის?!
არარსებული არსებობის ვიყავი ლანდი,
ვიყავი მონმე უბოლოოდ სატანის ყეფის,
სულში სტრიქონი მელვრებოდა, მღვრიე და ბლანტი
და ტყვეც ვიყავი გულგრილობის მდინარის შხეფის!
მათამაშებდა თეთრი სუნთქვის შავი თამაში,
ვიყავ ცოცხალი და თავს ვგრძნობდი უმკვდარეს გვამად,
სულის სიმშვიდეს დავეძებდი ქვეყნის დრამაში
და ღიმილების სიმრავლეში ვიპოვე დრამა!
ცოცხალს ნაკლები შეუძლია, ვიდრე მკვდარს თურმე,
ანდა მომაკვდავს სარეცელზე: მას ვერ წვდებიან...
რა ნუგეშია, თუ არ ვჩანდი და ვჩანვარ, თუ მე
მხოლოდ იქ, სადაც მოყვითალო წიგნის ყდება?!
ჩემო სიცოცხლე, უშენობით რატომ ვიშლები,
ან სიბნელეში სიქათქათეს რატომ ვუნდები?
რატომ მლოკავენ თეთრი ღამის შავი ნისლეები,
ან ცივი ზამთრის დაგრაგნილი ეტიუდები?

ვგავდი სიცოცხლით უბოლოოდ დასჯილს, ნაწამებს
და მომდიოდა თავში აზრად ტკბილი იდეა,
მოვმკვდარიყავი, გავყოლოდი რადგან ბრმა წამებს,
სადაც ღრუბლების უსაზღვრობა და სიმშვიდეა!
ხმა მეგუდება ხორხში; ვკვდება! ვყვირი: „უფალო!“
ველარ ვიხილავ მოლიველივე ჰაერს! თავი მძულს!
ზეცას შევყურებ, რომ ჩემს სიკვდილს ვეალუბალო,
მე ვიფლეთ სხეულს და იმპულსი აჰყვება იმპულსს.
ბრმა ვარ და ვნატრობ დიოგენეს ცხოვრებას კასრის,
ჩემსკენ მოიწვევს დაღმეჭილი ჩონჩხების წყება,
ღმერთისკენ ხელებაპრობილი ვითხოვ დასასრულს:
„ჩემო ცხოვრებავ, ან ჩაძაღლდი, ან მომე შვება!“

ოცნების მწვერვალი

02.02.2011.

ზამთარია, ჭირხლია ჩემი ფანჯრის მინაზე,
სალამოა, ბურუსი, გარეთ წვიმა, თოვა,
თვალეებს მჭრიდა მწვერვალზე მყინვარების სინაზე,
გაზაფხულმა მე ისევ მწარედ მიმატოვა...

8

შუალამის წიაღში იძირება ნათელი,
შავი ფერი მიიღო სიყმაწვილის შუქმაც,
ნეტავ, როდის დადნება ჩემი სუნთქვის სანთელი,
დაიკარგა ბავშვობის ლალი წლებიც უქმად...

გულს ალერსი უნდება საყვარელი არსების,
მომენტრა შენს მკერდზე ლამეების თევა,
მეცლებიან სიცოცხლით სავსე რწმენის თასები,
ლამაზი და მაცდური, როგორც ძველი ევა...

ჩემს საყვარელ არსებას, ვიცი, გული ორი აქვს
– ერთი მე და ერთი მას... რა კარგია ასე...
მე განვიცდი რალაც ძვირს, რალაც უცხო ფორიაქს,
ეს ხომ შენი სუნთქვაა, შენი სიალმასე!...

არაფერი არ მინდა, მხოლოდ შენი სინაზე,
არ მჭირდება არც ოქრო, არც სიმაღლე ტახტის,
მე ვოცნებობ იმ წუთზე, თბილზე, პანანინაზე,
შენთან ყოფნის სიკეთით ბედნიერს რომ გამხდის!

როცა გავიდა 04.04.2009.

*როცა გავიდა წვიმაში, ქარში
და ჩემს ქორწილში მარტო მივედი,
დახოცილები ვეყარეთ მაშინ
უფსკრულში მე და ჩემი იმედი.*

*გრძელ მაგიდებთან ვიჯექი ერთი,
სიცარიელეს გავუგე გემო,
მარტოობასთან მე ჯვარს ვიწერდი
და სიუცხოვე ქროდა გარშემო.*

*ულევი წვიმის მასხამდა თქეში,
ცეკვავდა ლოდი, მძიმე, ფრიალო,
მღეროდა ქარი, მცემდა სახეში
და მე ვაბამდი ღმერთთან დიალოგს.*

*მანყვეტინებდა ლოცვას ხმაური,
ხროვ-ხროვად მფლეთდნენ ბილწი აფთრები...
მე ახლაც სხვა ცის ვარ მოგ ზაური
და სხვა სამყაროს ვეკელაპტრები.*

9

ვით ალუბალი 18.01.2011.

*თვალები გქონდა, ვით ალუბალი,
ღრუბელი იყო შენი მანდილი.
მე შენ გლოცავდი, როგორც უფალი,
შენ – გიქრებოდა ცამდე მანძილი.
ლოყები გიგავს სექტემბრის ატამს,
მე მიგავს ტემბრი სექტემბრის ქარებს,
შენს მზერას გული საფლავშიც მატანს
და სიკვდილისკენ ველტვი სიჩქარეს.
მწყურია ყარიბს ალერსი, სითბო,
ყინვას ამოვდებ ბრინჯაოს ლაგამს,
შენ კი პოეტი, ეული თითქოს
– მრავალ ცეცხლოვან ლექსში გაგაბამს!*

მე-პატრიმარი

24.10.2010.

ვარ სამუდამოდ ავადმყოფი მუზის პოეტი
და ჩემში ლამეს მხოლოდ ავი გრძნობა არ ათევს,
იქ არის ჩემი მარტოობა და სათნოეთი,
მე იქ ვკითხულობ ყოველ დილით თოვლის ბარათებს.

ის მამოძრავებს მე – პატრიმარს თავის ჯაჭვებით,
იქ იმართება ყოველ ღამით შავი ორგია,
მკვდარსაც არ მინდა ოქროს კუბო, მე იქ ჩავწვები,
ვიცი, რომ ჩემი ოცნებები დასაბორკია!

ფროიდისტებო, გაგაგიჟებთ! მოკვალი შიში,
ხვალ ჩემს საფლავში აყვავდება ყრუ აგრესია,
იგრაგნებიან სტრიქონები ყელში და პირში
და ახლა ჩემთვის ეს სიგიჟე უმაგრესია!

ნუ მეკითხებით, ცოლი თუ მყავს! მე გეტყვით: „დიას!“
მე მაყრად მიმყავს შუალამის ვერცხლის ბინდები,
სტუმრად ვპატიჟობ რთული ცნობის წალკოტის წიაღს
და მარად ბიჭი, თვითონ ლექსზე დავექორწინდები!

10

შეხედე!

26.06.2007.

შეხედე! ცაში მეტი ხიბლია,
ვიდრე იტევენ დღეები სოფლის,
წმიდაა იგი, როგორც ბიბლია
და სხივნათელი, როგორც მზერა ჩვენი ღვთისმშობლის.

შეხედე! ცაში მეტია გეში,
ვიდრე მიწისქვეშ გზები მრავალი,
კვლავ იხედება ციურ სარკეში
დილის მნათობი, ჩვენს სულელებში ამომავალი.

ცა გადაშლილი თითქოს წიგნია,
„მოდით ვიმღეროთ!“ – მითხრა აისმა,
ჯერ დუმილისთვის ვერ მიმიგნია,
რომ სიჩუმეში სიყვარულის უღერა გაისმა.

ძილი, სიზმარი მოლანდების და ზღვა რითმების,
 სადაც ზღვა ჩემს ფრთებს მოუწოდებს: „მიდი, ამყევი,“
 თეთრს და შავს შორის იქვე გადის საზღვარი მთების
 და ჩანჩქერები ღრიალებენ კლდიდან ნარწყევი.
 იქმატიანის ფერი საზღვრავს მომავლის დუღილს,
 იქსადღეგრძელოს სიანკარე უთქვამს ძველ ქართლოსს,
 მძირავს წარსულის ირონია – ღრჭენა მარწუხის
 და განთიადზე გუშინდელის მზის შუქი სანთლობს.
 უარომატო მტრის ცხედრები აძლობენ ჰიდრებს,
 ტკაცანი, ხრჩოლვა კოცონების ფერფლავს სამყაროს,
 სარკე, ამაყი სინყვდიადით, გლოვობს სიმდიდრეს,
 რომ დაკარგული მატერია დაასაპყაროს.
 ბრძოლა, ტყვეები, ჭრილობაზე სიკვდილის კეთრი,
 ხმლების ჭახანი, მონატრება ტკბილი კერიის,
 ომში ერთმანეთს არ ტოვებენ შავი და თეთრი
 და განთიადებს სისხლი ღებავს სხვა არტერიის.
 ბრძოლის ველებზე ქალაახდილ გვამთა თარეში,
 მწარე ზეიმი, საიდანაც ამოსვლა უჭირს
 მზეს, ხმლით დაჩეხილს და დამწყვდეულს ბნელ სამარეში,
 ვისი სხივებიც ისტორიას არ ხდიან დუხჭირს.
 ცრემლი, ჭაობი ბოროტების და მკვდრის თვალები,
 დევნა ჩასვრილი ეშმაკების, დიდი რევანში,
 ზეცა, მტრის სისხლის შადრევნებით ნაკანკალები
 და ძველი წარღვნის გაავება ცხელ შადრევანში,
 ტირილი, ზიდვა მძიმე ჯვარის, წყევლა, გოდება,
 ნასოფლარების კოცონებთან ხვევნა-ალერსი,
 უფსკრულის ფსკერზე დაცემულ მზეს ებოროტება
 სისხლი, დაღვრილი ბრძოლის ველზე მოღრიალესი!
 სისხლის ყივილი!... ძახილია ის წინაპართა,
 რომელთა სუნთქვაც ჩემს გულისთქმას დღესაც განკარგავს,
 მათი ხმლის უღერა თითქოს უკვე წარსულს ჩაბარდა
 და ამ დროებამ გადაკარგა გადასაკარგავს.
 მავრამ ის ალი, დანთებული ველზე ხანძრებად,
 (დამეთანხმები ჩემო ფრთაო, არ ღირს კამათი)
 ან მეომარი, დღეს გმირად რომ მოიაზრება,
 შეშლილი ცხენის გაგელვება მტრის მისამართით,

ვერ იტყვის ვერც ცა ღირსეულად, ვერც მზე, ვერც მთვარე,
ვერც სადღეგრძელო, რასაც არც ეს ყანწი არ იტყვს,
მაგრამ სასმისი მათ მწვერვალებს ააელვარებს;
„მაშ, გაუმარჯოს!“ – ხსოვნას ვიტყვი უჭეშმარიტებს.

მწვერვალი

04.08.2007.

ადგილს, სადაც დედამინა ცახცახებს და თრთის,
ქვია თოვლის და ყინულის მონინება დღეს,
ცაში აწვდილ მწვერვალებსაც ფერები აქვთ ფრთის
და სანთლების წმინდა შუქი ელანდება ტყეს.
აქ ჩვენს მინას სიამაყე გადაყურებს ღრმა,
სიამაყე, თვითონ მზის და ვარსკვლავების ხნის,
ალაპლაპებს მყინვარს სხივი, უსასრულო, ბრმა
და იღვიძებს განთიადი იმედის და ხსნის.
სიყვარულის მდინარე ჩანს და ოცნების ზღვა,
მოვეხვევი, თუნდაც დამწვას მხურვალეობამ მზის,
ვიძირები ცის სიღრმეში... რალა მინდა სხვა?
მხოლოდ სუნთქვას ვნატრობ ბავშვის და ია-ვარდს გზის.

12

ნიღბების იმპერია

16.06.2008.

ზღვა სისხლის, ტახტი ბელ ზებელის... იქ არის ქარი
ავადმყოფური, იქ ცა არის შეშლილი წვიმის,
იქ ცხელ უდაბნოს სულს უჯიჯგნის ცეცხლის ლაშქარი
და ზღვის კალაპოტს ცრემლი ავსებს ოქროს ბარძიმის.
იქ თეატრია... ყარს ოდესღაც დარგული ნერგი,
იქ დახვრეტილი მღელვარება ნერვებს იღრღნიდა,
იქ გვამთა ძვლებში ყვავის სისხლის ფეიერვერკი
და ქვესკნელს არწყევს აღრენილი ხორხის სიღრმიდან.
ხმა განწირული!... „შველა!“ შველა?... ალბათ, შორია...
შველა მოკვდა და კვდება რწმენაც! მაინც იტყვიან:
„მეფე მოკვდა და გაუმარჯოს!“ ეიფორია!
დაივიწყებენ სიცოცხლეში კეთილსიტყვიანს!
სისინებს გველი: „ცხოვრება გავს პროცესს ყომარის,
მეფე მაშინ ხარ, თუ სხეული ცოცხლად გალეშე,
შენია მინა, ცა, დრო, ფული!“ მაგრამ, ხომ არის,
ვინც ორსახოვან მრევლს დატოვებს ნიღბის გარეშე?

ჩემში ძაგდაგებს მოგონება; დაბოღმა ზი ზღმა
სულის მუსიკა; ხმა დამათრევს იქით და აქეთ,
მე აღარ მესმის ცისმიერი ანგელოზის ხმა...
ის ხმა სად არის, პოეტებმა კალმით რომ ვაქეთ?
ის, უდრტვიწველად რასაც ითმენს მონითალო ცა,
უნდა ვითმინოთ ჩვენც ეგება? არ გაეგება
სულს განაჩენი! ეს სიცოცხლე ღმერთმა დალოცა,
წინ კი სიკვდილი აღმართულა აისბერგებად!
ჩემი ბავშვობა: ღამე, ფიქრი, თამაშობს შუეი,
ბუხრის წინ ბავშვი ჩუმად უსმენს ლულულულს ზღაპართა,
თუ ჩემს სიბერეს სიყმაწვილე წინ უძღვის მუეი,
ზღაპრების გარეთ რა ხელი აქვს წყვიდადს ღამაპართან?
თუ ეს წამები მეგობრობენ დაკეტილ კართან,
რას შედეგი? იტანჯება სული ლოღინით,
ის, რაც დღეს ყვავის, თუ წარსულში მძორივით ყარდა,
ეს ყვავილებიც გულზე მადევს მძიმე ლოღივით!
დღეს ამაოა ყველაფერი! მოველი ისევ
განცდილს, სიკვდილის შემდეგ რაც კი კვლავ იჩურჩულებს:
„აქ ქვის დუმილი ალამა ზებს უკვდავ დაისებს
და სტრიქონების წმინდა შუეი აფრთოხბს ურჩხულებს“:

13

გემო ცხოვრების

22.11.2007.

მე ჩამაგონებს დღევანდელი გემო ცხოვრების:
მწამდეს უფალი ცათა შინა – დრო არ მაქვს ეჭვის,
სიკვდილის შემდეგ მხოლოდ წარსულს ვემახსოვრები,
ჯერჯერობით კი მე დრო არ მაქვს სიკვდილის ღეჭვის!
ახლა ისე ვარ... მომიტანეთ! დაკვანეტ გორდებსაც,
კებრძვი სატანას ჯვართით, კვერთხით, კალმით და წიგნით!
მე რას დამაკლებს ხმა სიკვდილის, მაშინ, როდესაც
ის თუ ოდესმე ძაგდაგება, ვეჯეეი შიგნით?!

ჩემი ჯვარი

28.04.2011.

ღრუბლებიდან ცვივა, ცვივა წვიმის მწარე აკიდო
და დაღლილი მინა ხვდება ცრემლის წვიმის წვეთებს,

ღამებნელო, გინდა, მოხრილ ზურგს ლოდები აკიდო,
დილა ჩემთვის ლილვს სხივებს აღარ გაიმეტებს...
ამ ქვეყანას მინდა, შევრჩე ჩემი თეთრი ოცნებით,
თუშცა ტკბილი არის მინა – მცირე და პანია,
ნაპირები, ხელის ქნევა, სველი ცხვირსახოცები,
მარადია ჩემი სევდა, ჩემი აპათია...

მე სიკვდილი არ მსურს, არა! მაგრამ თეთრი ფურცლები
იქნებიან ზვალ ყვითელი, მომავალში – შავი...
ეს ცხოვრება ზდება ძუნწი, ავი, ხარბი, უძლები,
სტიქსის ტალღებს ველარ ებრძვის ჩემი მცირე ნავი...
გევედრებით: მომიგონეთ!... მე ხომ თქვენთვის ვიყავი
ცხოვრებაში ხსოვნითა და მიტევებით სავსე,
მოგონება იყოს თქვენი ცის ნაპირზე მრიაყავი;
ვარ გაკრული მარტოობის პოეზიის ჯვარზე!

ღამის იალალები

27.07.2011.

14

ახლოვდება საღამო, მზის სხივები ჩადიან,
ახლა მთვარე თბილია, გული – გრილი, მზე – ცივი,
მხოლოდ ღამის მწუხრია მუდამ ჩემი გადია,
ღამის იალალებზე დავჯრი ღამის მხეცივით.
ტყის და სიზმრის ნამებით, მზის და წვიმის ნაზავით,
ცისარტყელის კარიბჭით – საზრდოობენ მუზები,
კდნები, როგორც სანთელი, ვინვი ფარვანასავით
და მტრედისფერ კლდეებთან ჩუმად ავიტუზები.
შენს გარეშე არავინ არ ვარ და არც ვიქნები,
მხოლოდ შენთვის ვისუნთქო – ეს მეყოფა განდევნილს,
შენს გარშემო იწვიან ჩემი თეთრი ფიქრები,
არ მოაკლო ჩემს კოცონს შუქი შენი შადრევნის!...

ია, თოვლი და პოეზია

19.01.2011.

შენ ია გქვია. ყვავილივით ნაზს და საყვარელს
გეფერებიან თითები მიწის.
ეს თვალებია, ღრუბლებმა რომ წვიმა დაღვარეს,
ეს თვალებია, უფალმა იცის.

გეთამაშება გაზაფხულის უკვდავი მარში
და შენ ილიმი, ილიმი ია,
პეპელასავით მოფარფატეს გხედავ სიზმარში,
გიმღერის თოვლი და პოეზია.
დიდხანს გეძებდი სანთლით ხელში უცნობ მდელოზე,
დიდხანს ველოდი ღიმილს, ელვარეს,
უცებ ამბლლდი, ჩაკლულ რწმენას ეანგელოზე
და გამოხედე ციდან მწვერვალებს.
მე კვლავ მოგიძღვნი ქვეყნის რიჟრაჟს, თუ ლამეს, ია,
მარად იბრწყინებს დედოფლის კალთა,
ნუ გამამტყუნებ, შენზე ფიქრი თუ დამესია
მწყურვალს, დაცემულს წალკოტის წყალთან!

ბარათი

05.02.2011.

დედის პურო, ცხელ თონეში ჩაკრულო,
მწვანე ტყეო, ლურჯო ცაო, ნათელო,
შორ კოსმოსში გაფრენილო „ჩაკრულო“,“
ქართლის დედავ, კვარცხლბეკზე რომ ფანტელობ,
მინდა შენი შვილი ვიყო მარადი,
შენი ტყვე და სამუდამო იარა,
ვნერო ცრემლით გაჟღერთილი ბარათი,
მარიამის ქვეყნად რომ გაღიარა!

15

ტკბილი და მწარე

21.04.2010.

მე მაგიყებენ შენი შუბლი, შენი ხელები,
ვის ვესაუბრო, შენზე ლექსებს ვემეტყველები,
თუნდაც მომიკვდნენ ქალის ფიცვივით!

ყველგან დამდევენ ეგ ნატიფი შენი თვალები,
მზე რალად მინდა, მზეც შენა ხარ, ვერ გემალები,
როგორ ვიცხოვრო ანდა სიცვივით?

ვერ იბოგინებს სიძულვილი ვინმე ჰეროდეს,
დე, ჩემს ლექსებში შენი ტკბილი სუნთქვა მღეროდეს,
ჩვენთვის ენაბა რადგან იესო!

შენშია სიტკბო, არეული მწარე ნაზავით,
ციხესიმაგრეც და სინა ზეც, დიდო ცასავით
და ყვავილივით უპაწიესო!

უცხო

25.08.2009.

გამიშვით! რაა ცხოვრება ჩემი?
ვეტკობოდე უცხოს, ვეძებდე ქაოსს,
ჩემში ცურავდეს უძირო გემი...
ღმერთს სურს, უცნობი მოთმინებით რომ შემაკაოს!
ჩემმა სულმა კი ასე ინება:
კლდე, ანარქია, შერყევა, ქარი,
მე ველარ მიტანს ვერც მოთმინება,
ეს მე აღვმართე ჩემს და სიკვდილს შორის ტიხარი!
მე არ ვუყვარვარ ღამის ფარვანებს
და გამირბიან, ენვებათ ფრთები!
მე ძილში ხსოვნას მიიავნანებს
დილის სიცილი: „ღამევ, მძულხარ, გძულვარ და კრთები!“
თქვენ, ვინც დამცინით და ვინც მიშორებთ,
ღრო მოვა, აწევთ ხსოვნის ფიალებს...
იმ დირიჟორის სიდირიჟორეს
ემორჩილებით, ვინც ნაწამებ სულს მიღრიალებს!
მე დავინყების შიში არ მტოვებს...
თქვით: „რად ხარ რთული ტკბილო მარწუხო?“
თქვით: „რატომ ვერ კლავ შენს სიმარტოვეს?“
ვარ სევდიანი, მარტოსული და უპასუხო!

16

მათხოვრის სიმღერა

08.11.2010.

მე აღარ მაქვს მოსვენება... აღარც ძილი,
დავწანწალებ ქუჩა-ქუჩა ძაღლივით,
მე ვარ ერთი მათხოვარი დაძონძილი,
უსახური ცხოვრებისგან დაღლილი.
„დამეხმარეთ!“ გამვლელს ვაპყრობ მძიმედ ხელებს,
„მინყალობეთ!“ ვინვდი ხელებს კანკალით,
ავადმყოფ გულს მუდამ სევდა მიმეტყველებს
და ვლოცულობ, როგორც ღვთის მაჭანკალი.

ჩემს ხელებში ზიზღნარევი ხურდა ცვივა,
დაცემული არ ვუნდივარ არავის...
ცრემლებს ცოლად მიათხოვებს ღაწვებს წვიმა
და ბინად მაქვს ჩუმი გლოვის კარავი.
მაგრამ ყრუა ეს ქვეყანა... ყრუა თითქოს,
რას შევასმენ სასახლეში განაბულს?
თქვენს წყალობას განა კუჭი, გული ითხოვს,
მე სიყვარულს ვითხოვ თქვენგან, განა ფულს?!...
მდიდრის სახეს მხოლოდ ზიზღი ადევს მწარე,
მიყურებენ, როგორც ცხედარს მატლიანს,
„ნუთუ არ გასურთ სამოთხეში? დამეხმარეთ!
ეს ტკივილი თქვენი მოსანათლია!“

გაჟღენთილი პარათი

26.05.2006.

I

სიყვარული ყინულის, უდაბნოში მარტო ვარ,
ცეცხლი მარადიული დრომ ჭაობში დატოვა,
საჩუქარზე ასპიტის უარს რად არ ამბობდი?
– რეალობა სასტიკი, ფუნჯი ბუონაროტის!
მაშინებდა, თვალს მჭრიდა სიქათქათე ხალათის,
რატომ გამომიგ ზავნე გაჟღენთილი პარათი?
ეს რა ამინდებია, რაღა დროს ფარაონი?
აქ პირამიდებია, იქით – სასაფლაონი!
მტანჯავს გრძნობა ორმაგი, მოჩვენება ეული,
გლოვობს სული მბორგავი, ჩიხში გამომწყვეული!

II

ყვავილობა ტკივილის, ცხელი ლოდის კატორღა,
უენობა კივილის – შემყვარდი რატომღა?
მძულხარ, მაგრამ მიყვარხარ, გული ორად გაიყო,
იქ ვეძებდი მშვიდობას, სადაც ომი არ იყო.
ვერცხლად შემომეყიდა ხილვა აუარება,
კიდრე ნავალ ქვეყნიდან, დაგწერ მეძუარებად.
მაოცებდა აბსურდი, სევდა და ირონია,
გულს ეგონა, არ სურდი, ახლა – ბაირონია.
ვერა, ვერ მოგიშორე ალით სავსე კალათო,
მე მძულს შენი სიშორე, სად ხარ ჩემო ჯალათო?

18 სექტემბერი 19.09.2012.

ცა დაუყვიათ სკებად გისოსებს,
ჯალათთა ხროვას საკანი იტევს,
პატიმრებს, როგორც ერეტიკოსებს,
ბნელი უმაღლავს დამტკვრეულ თითებს.
ამას უყურებს ორმოცი თვალი,
ახლა ბილნ ხარხარს „კლუნიკიც“ მოცხებს
და ბრბო, გველების ბახუსით მთვრალი,
კუთხეში ისვრის სისხლიან ცოცხებს.
ეჰ... აფთრებმაც ხომ ასე იციან,
უმწეო ნადავლს როცა ესხმიან...
დე, იქ დაინვას ინკვიზიცია,
შურისძიების სადაც ცეცხლია!
ეს ბრბოც ნისლივით მზეში იშლებს,
(სისხლის ცრემლები დაბლა ექცია)
დილა გათენდა და შავ ნისლებად
დაფლითა გველთა ინდულგენცია.

7 ნოემბერი 07.11.2007.

საიდან მოდის ნეტავ, შენი ხმა,
სისხლო, ქართველთა სარკედ ქცეული?
ღანვებზე ცრემლი რატომ შემახმა,
როცა ქუჩაში ხარ დანთხეული?
რატომ მოესწარ ასე მუავე დროს,
რატომ გაურბი საკუთარ ძარღვეს,
ღმერთს ჩემი ხალხი ვინ შეავედროს,
როცა შენი ზღვა სიცოცხლეს არღვევს?
რა დააშავა ამ ხალხმა ნეტა,
ვინ შეგაზავა შენ ქუჩის გუბეს,
ამ ჭირისათვის ვინ გაგვიძევა,
უშენოდ ქართველს ვინა სცემს ნუგეშს?
შენ დამკვეთი გყავს – მე ამ აზრზე ვარ!
დაე, მოგვშორდი, ჩვენ ხომ უშენოდ
მაინც ის ვართ, ვინც ცად აგვალ ზევა
ღმერთმა, ღრუბლები რომ დავუმშვენოთ!
წყულიმც იყოს, ვინც შენი გზების
იყო შუქი და იყო ნიშანი,
მაინც დავრჩებით მთელი არსებით
საქართველოსთან გაუთიშავნი!

მღვრიე ეზოში, ბნელ ქუჩაში ნეტავ, ვინ ელის
 მუშტარს, რომელიც მახინჯია და საშინელი,
 ან სულის სითბო გრძელ ღამეებს რატომ დანებდა,
 ან რატომღა მეფე მწყრალად ჩვენს წმინდანებთან?!...
 თუ მეფე ტყვეა ბოროტების მყიფე გისოსის,
 გაიზიაროს დაე ბედი ოიდიპოსის!
 ხალხის ნაწილიც, მსგავსი ფარის, რემის, თუ კოლტის,
 რატომ დუმს, როცა მოხრილ ზურგზე მოხვდება შოლტი...
 ანდა უბედურს ოდითგანვე რატომ ღალატობ,
 ცხოვრებაჲ მკვლელო, უცხვირპირო, ჩლუნგო ჯალათო?!
 ნუთუ, დაგტოვებთ ჩვენი სისხლის სუნით დანათრობს?
 აღარ ექნება სულს დატანჯულს შველა არასდროს?!
 ნუთუ, არასდროს ასრულდება ზოსიმეს სიტყვა?
 ნუთუ, ჩვენივე განაჩენის მოგვიწევს კითხვა?
 ნუთუ, მოგვიწევს სისხლიანი ცრემლების რთველი?
 ქართველის ტყვიას შეენიროს უნდა ქართველი?!
 ასე არაა... გაიღვიძეთ! ღმერთი დიდია:
 მგონი მიდიან ეშმაკები, მგონი მიდიან!

ის მაინც მოვა

12.08.2008.

მორჩა! დადუმდა ტყვია ურიცხვი,
 ბრმა, ცხელი, მკვლელი, გონჯი ავი და
 გამოჩნდა ფსკერი მაგიური ზღვის
 და შავი კვამლი ცამდე ავიდა.

მაგრამ არ შრება თვალებზე ნესტი
 ველზე სიკვდილის დაქრის თარეში,
 იქ ხომ ახლაც წევს რამდენი ნეშტი,
 ცივ სამარეში და სიმწარეში.

გმირო, მსუბუქად იწეე მდელიოზე,
 შენ აგამაღლებს ომის ქაოსი,
 იმ ხსოვნის პატივს ეანგელოზე
 და ხსოვნით დარჩი სააქაოსი!

მან, ვინც ბრძოლაში გაგ ზავენა შვილი,
როგორ ელოდა! „ის მაინც მოვა!“
ის ძილში ხედავს შვილს ფრთებგაშლილი,
თუმცა, რიჟრაჟზე მოელის გლოვა...

რით განუგეშო შვილმკვდარო დედავ,
რითი გახარო შავო თავშალო,
იძინე! ძილში თუ გაგიბედავ,
შენს შესახვედრად ფრთები გავშალო!

პოეტიკური

19.07.2007.

20

ღამე, ტკაცანი ბუხრის, დევნა, ნაქცევა, შიში,
მწუხარე გლოვა მწუხრის და ირონია გიჟი.
ტყვია, ჭაობი, ალყა, ხაო ტრიალებს ბორბლის,
მღვრიე მორევის ტალღას აზიდებს ქაფი დორბლის.
იფრქვევა სტიქსი შხეფად, მითრევს ქვეშეთის ძილი,
მკანრავს კერბერის ყეფა და არც ხორცი მთმობს გრილი.
სადღაა გველო ნესტი, მდგარი თვალებში შველის?
თუ გსურს, ჭკუაზე შეცდი, ველარაფერი გშველის!
ტკივილი უძლებს კბენას, კბენა ვერ უძლებს ტკივილს,
გესლავ საკუთარ ენას და შენში მტრობა კივის.
შენ ჩაინაცვლე ქვედა სართულში, როგორც ნეშო,
აი, გენყება ბნედა, დაბადებიდან ლეშო!
მე ვიცი, სული გარბის მკვდარი ხორციდან რატომ
– მოგაჯადოვა ხარბის ცივი თვალების ჯადომ!
სიტყვა, რომელიც ითქმის, თქმა კი არ უნდა ამას,
თვალებს აუხელს თითქმის უძლები შვილის მამას.
გველო, დევნილო, კენტო, როცა ხოხავდი მაშინ
რა ჯოჯოხეთი გენტო მოჯადოებულ ხმაში?!
ვინმე თუ აგხსნის ბორკილს – ნყევლას, სიმყრალეს ანწლის?
გვაბთა ორგია მორგის ალის კანკალზე გაგცვლის!
ხარ თვალებილული და ბრმა, ყრუს თვით დუმილი გესმის,
აქ ინტრიგების გაბმა აშრობს სისველეს ფესვის!
ბალიდან დევნის ავტორს საით გახოხებს მსჯავრი,
რა ჩუმი კბენა გათრობს, რად არ გლლის ჩუმი ჯავრი?!
გწყურია ცეცხლი ძველი – შურისძიების კერპი,
იცოდე, გქვია გველი, შხამია შენი გერბი!

პარანოია

19.08.2010.

ოქტომბერი უღრან ტყეში ნგრევა, თქეში,
დავინახე უფრო მეტი, მინდა ვიდრე,
დავინახე წარმოსახვა მე უხეში,
დავინახე სიღარიბე და სიმდიდრე.

დავინახე თეთრი, შავი, კარგი, ავი,
დავინახე ქარიშხალი და ნიავი,

ქუჩა, ნვიმა, გუბე. ეგდო ამ გუბეში
სილუეტი ავადმყოფი კაცის, უხმო.
მას არ ქონდა ცოცხალს შვება და ნუგეში,
მან ცოცხალმა ქუჩის სიკვდილს შვებად უხმო.

მე მყოფნიდა პოეზიის ერთი ნვეთი,
რომ მეხილა საჭიროზე ბევრად მეტი.

გაანათე მზეო ბნელი!... მზე ჟინია
იმ სიცოცხლის, რაც მინდა და რაც მაკლია,
ჩემი ფიქრის გაგრძელების მეშინია,
თავს ვარწმუნებ, რომ რაც ვნახე, სპექტაკლია,

მაგრამ არვინ იცის, ჩემთან როდის მოვა
– სული, ხსოვნა, დავინყება, შიში, გლოვა.

ელმირას

09.09.2010.

ვეაღერებები ფიქრებს შენზე ძვირფასო ემი,
დღეს ჩემში ძალას იკრებს ყველა ოცნება ჩემი.
ატყვია გულის ფიცარს იარა ძველი ისრის,
შენს გულში ისევ ისარს ის სიყვარული ისვრის.
გული გაუძლებს ველარ... ნვალობდა სიტყვა ყელში...
პოეტო, მუზის ტყვე ხარ, ფრთა არის შენი ელჩი!
არ იშლის ხილვა ნებას, ცაში ვიხილოს ნისლის,
მაგრამ ციური ვნება მე უშენობას მიშლის.
ლექსს ვიკითხავდი; შავი სტიქარო მეცვა თაღხად,
ვარ დაკარგული ნავი, შენ – ოკეანის ტალღა.
აღბათ, მაჩუქებ მაშინ ქვიშიან ნაპირს ემი...
– დაიღუპება ზღვაში ის დაკარგული გემი!

ყველგან, ყოველთვის გხედავ და მუხლმოყრილი გიცავ,
ანგელოზების დედავ, ზღვაო, ცაო და მიწავ!
მინდა ნაპირი ვრცელი, სადაც ფრთებს გავშლი ცაში,
ვერ შეგვეჩება ცელი და გაგვაქროლებს რაში!

მოხუცის მოთქმა

12.11.2010.

წავიდნენ წლები... მე მოვხუცდი, თმებში – ვერცხლია,
რა კარგი ვიყავ ბიჭობაში! იმედით სავსე...
ვგრძნობ, სიყმაწვილის სურათები სიკვდილს ვერ ცვლიან,
ვგრძნობ, მალე იტყვის სული უარს ჩემს ბებერ გვამზე.
ვიყავი კაბამოფრიალე ქალთა მღევარი,
ზამთრის პეიზაჟს დასცინოდა ჩემი არია,
ვჩეხავდი გულებს ბრძოლის ველზე, ვით სატევარი,
ჩემი მკვლელი კი ახლა სულ სხვა სატევარია!...
ახლა ბინდია ჩემს თვალებში, მუხლებში – ქარი,
ის დრო წავიდა, აღარ არის ძალა მკლავებში...
ახლა სხეული უმწეობით არის მაძლარი
და სიცოცხლისგან დრომოჭმული ფსკერზე დავეშვი.
ვარ მამაოსთან მისათრევი ორივე ყურით,
ღმერთო, შემინდე, თუ ვცურავდი დინების აღმა!...
პირზე თამაშობს ირონია – ღიმი ბალღური;
გვიან მანახა თავის სიბრძნე ცხოვრების ბაღმა...
მაგრამ ნუ განმსჯით, გევედრებით; ჩემი სტიქია
ისე მმართავდა, როგორც ფოთოლს ტალღები ქარის,
გასამართლება, მე, რატომღაც, არ გამიგია
გამარჯვებულის, განწირულის, ღმერთის და მკვდარის!

22

თეთრი ტრაგედია

28.01.2011.

ბაგე მინდა... მინდა, ვკოცნო შავი ბაგე,
საკოცნელი მინდა მარად ბაგედ ია,
ფანტაზიის სივრცეებში დავიდაგე,
ისევე მკოცნის ჩემი თეთრი ტრაგედია,

ვარ უგულო; ვეტრფი წარღვნის გამო სხვა გულს,
ვეუფლები მარტოობის გამოქვაბულს.

გაზაფხული. ქრება ნისლი და კვირტები
კვლავ ტირიან, ვით ბავშვები უდედებო,
ჩემს გარშემო ნათქვამ სიტყვებს ვაკვირდები...
დაე, მოკვდით ჩემო ტვინის უჯრედებო,

ჩემი ნატვრა არის ცივი, უკარება...
ჩემი სახლი – უფანჯრო და უკარებო.

რა გსურთ, გითხრათ? სათქმელი მაქვს არაფერი,
მაგრამ დავწერ: მე პოეტი მენოდება...
გაზაფხულმაც შეიცვალა ჩქარა ფერი,
მე მჭირდება თვით ბარაბას შეცოდებაც!

რა სითბოა სულში! რადგან, იმედია,
მინის ტალღებს ამოხეთქავს მძიმედ ია.

ხილულს მიღმა თოვლისფერი ჰაერია,
რასაც ვხედავ, ის მატირებს და მაზიდებს,
ჩემს სიცოცხლეს მისამართი აერია,
გაახარებს გული მინის პარაზიტებს...

23

მეძახის და მელოდება ჩემი ყუთი
და თამაშობს თეთრ ფურცლებზე მთვარის ნუთი.

ჩემი სამყაროს ივი

06.07.2007.

სემირამიდის ბალო, ვერც შენ მაკვირვებ, ვერც ის,
რაც ახლა უნდა ვნახო და რქაა ოქროს ვერძის,
სუფრას დასცქერის მზერა, ვაშლის შიმშილი მორბის,
ვერ გავაოცებს, მჯერა ძიძვნის სურვილი ორბის.
ფეთქავს მახვილის ვადა, ძველია, როგორც ტაო,
ფრთაო, სადა ხარ, სადა, გამაგრდი ბატის ფრთაო!...
რა ისტორიებს წერდი, სად ტევდი ლაჟვარდ ზვავებს,
რად შეუშვირე მკერდი ლეშიჭამია სვავებს?
სადაა შენი ბინა, შავად ნაკვეთი კლდეში,
ნეტავ, ვინა ხარ, ვინა, რად ყარს სიკვდილის ლეში?
დუმს ეშმაკების ბენდი – ძიძვნის სურვილი ავი,
უკვდავებას რომ კბენდი, რატომ გიფრთხოდა სვავი?

ვერ გააღალღებს, ვერა, სიცოცხლის ნება ორბებს,
სამაგიეროდ, მჯერა – უფროსის დუმილი ორფევეს.
ქრის ნამდვილი, თუ მითი, წყვილად დაეცყო დაღლა,
სიოვ, შემახე თითი, რომ თრობად გიგრძნო ახლა!
სემირამიდის ბალი! სიზმრების დევნა მიჭირს,
ჯერ კვლავ ედება ჯანლი ფიქრებს პატარა ბიჭის.
იის მიმღერის ნანა, მკოცნის სიცოცხლის თოვა,
რა გაათენებს, მანამ ჩემი აისი მოვა?
მესაუბრება ფუნჯი – მუნჯი, შიშველი მახა,
ნახა ოცნებამ ლურჯი ღამის უძირო ხახა.
შენსკენ მიტყუებ ქურდო ჩემი სიცოცხლის ტოტის!
დღეს მომესია ურდო ჩემი მდუმარე ნოტის.
ჩვენი უღრუბლო ბალის სიო შემახო თითმა,
მაჩვენე შენი დალი, ველარ დაგიტევეს რითმა!
მამწყვდევს ჯურღმულში დაღლა – ჩემი სამყაროს იფი,
რატომ არ მრიყავს ახლა ნაპირზე ღამის რიფი?
მიჭირს წარღვნების აღქმა, ტბების მინდება კითხვა,
რა თქვას ღანვეების არხმა, რაც ჩვენს წარსულში ითქვა?

24

ჩემი საბალუგელი

04.08.2007.

მხოლოდ ვერაგი შუალამე აჩოქებს დისკოს
და ბნელ სივრცეში ჩაძირული ტირის სოფელი,
ჩემი ფიქრები ცას სწვდებიან, ნატირებს თითქოს
და ციდან მესმის ჩემი მუნჯი საგალობელი.
ვწყველი ჩემს ფიქრებს, ამოფრქვეულს უმთვარო ბინდში;
– რითი ახარებს უძრაობა გემის კაპიტანს?
გთხოვ ჩემო თავო, მომისაჯე სასწრაფოდ ლინჩი,
თორემ ჩვენ მალე ჩვენი სუნთქვაც ველარ აგვიტანს!

მგელი

19.10.2007.

ულრან ტყეებში, როცა ბინდი ნათელს ატირებს
და როცა ღამე მგლოვიარე თავის ფრთებს გაშლის,
იდუმალება გაიტაცებს იმ მონადირეს,
ტყე რომ უძახის, როგორც ევას ცდუნება ვაშლის.

იქ, ბილიკებზე კენტად მავალს და ხელში თოფით,
 ხმა ესმის, თითქოს ტყეებს ღრენა უმართავს მეფლისს,
 ჩერდება იგი, მონუსხული, ბურუსში მყოფი
 და ბნელში ხდება უსასტიკეს თვალებს მტაცებლის.
 „მგელი! რა უნდა?“ მონადირემ თოფი შემართა,
 მაგრამ შეჩერდა – არ ფიქრობდა მხეცი იერიშს,
 მას თითქოს კაცთან, ცეცხლთან, თოფთან, ან სატყვეართან
 ემართა ვალი შიშის ზარის – მგლური იერის!
 გაოგნდა კაცი... და ლეკვების ყეფა მოესმა,
 „გაფრთხილებაა, ღრენა დედის,“ იფიქრა მაშინ,
 უკან დახევა ხმამ ანიშნა, უსათნოესმა
 და უნაზესი დედის გრძნობა იგრძნო მგლის ხმაში!
 დგას მგელი, ასე დაუცველი, უყურებს საფრთხეს,
 აცდის თოფიანს, რომ დაუშვას თოფი, ენდობა,
 ის თვალებიდან უსასრულო მზადყოფნას ანთხევს
 – ახლა ქვეყანას შეებმება მისი დედობა!
 ქვავდება კაცი და უყურებს ლეკვების თამაშს:
 „მათ რა იციან შურის, მტრობის, სიკვდილის, გესლის?“
 რა გადანწყვიტოს – ეუაროს მხეცის აკლდამას,
 თუ ნადირობის ჟინს მიენდოს, ჭკუიდან შეშლილს?
 თოფს უშვებს კაცი, ჩუმს, შერცხვენილს, ცივს და უცეცხლოს,
 უკან დაიხევს – „ზურგ შექცეულს მგელი არ დევნის,“
 რომ თავის ლეკვებს საფეთქლები არ შეუვერცხლოს,
 რომ არ დაშრიტოს ნაზი ცეკვა მათი შადრევნის!
 იქ, სადაც მეფობს უღრან ტყეებს მხეცი პანია
 და უმწეო შვლის ნუკრს ყელს ლადრავს, ასე უბედოს,
 სიკვდილმა იქაც რკინის ლულა დაბლა დანია,
 რომ პანია მგლებს დაობლება ვერ გაუბედოს.

ვიცი, დრო მოდის

28.11.2007.

ვიცი: დრო მოდის, თვალებს ცისკენ ვაჩუქო გეზი!...
 რა ლამაზია: იქ ნარნარებს კოსმოსები და
 მხიარულობენ, ქორწილია თვითონ ნიკესი,
 მოჩანს ვარსკვლავთა მაყრიონი შორი გზებიდან.
 დღეს გამარჯვება ქვია ამ სულს!... თვალები მაღლა!
 ვცხოვრობთ იქ, სადაც სიხარულით სიზმრებში ვკრთებით,
 რეალობაში, რა აზრი აქვს, სადა ვართ ახლა?
 სადღაც უფსკრულში უიღბლობას ჩეხავენ ფრთებით!

თვრება სამყარო, გაჰკვივიან თავში აზრები,
არ მჯერა გველის, მჯერა ბალის. მე: „საით ევა?“
ვიდრე მე წავალ, თვითონ სიკვდილს დავებაზრები,
რას ვაქნევ სუნთქვას, ლამე ცრემლით თუ გაითევა?

მე – მოარულს, რა?

22.09.2008.

მე – მოარულს, რა, თუ სიკვდილზე სიცოცხლე ითქმის,
ან, თუ ხსოვნა სიცოცხლეზე უსაზღვროდ დიდი,
სულს უაღუბლოს და მოწყენილს, გარიყულს თითქმის,
თუ არ ეღირსა დღეები მშვიდი?

ციდან ეშვება ფარდა

08.04.2008.

მე ცამ დამწყველა ავმა. როგორ ბნელოდა მაშინ!
მე მჭამდა სულის ტრავმა და მგრძნობდა გლოვის მარში.
მე ახლაც მარტო ვარ და ვუსმენ მაგიურ მოაუნს,
ციდან ეშვება ფარდა, ვიდრე შუქს თვალებს მოფენს.
ჩემი ხმა ჩუმიად გოდებს, გულში მესობა ბარჯად,
ვიგონებ გლოვის ნოტებს, სულში რომ მარად დარჩა.
ვერ მიგებს გულის ნადებს ვერც სხვა, ვერც შენ და ვერც ის,
რაც უხმო ტკივილს ბადებს და ზღვაა მწარე კერძის.
ისევ ეშვება ფარდა, ისმის წამების ზარი,
იქ მოგონება ყარდა და უჩნდებოდა ბზარი!
ნეტავ, მეჩვენა, თუ მე მესმის ჩხავილი ყვავის?
სულში მზის ნაცვლად თურმე დღეს აგონია ყვავის!
ბოლმა ლავლავებს სადღაც, ცა ეცეკვება ბნელ ხმებს,
ვუსმენ ნერვების ფართხალს და ველოდები დელგმებს.
ნაპირზე მრიყავს დოგმა, ცაზე მზეს ვხატავ სილით,
სადაც ეშმაკთა ჯოგმა გადაირბინა დილით!
არა, ეს ჩვენს ბალს არ გავს, ნაცვლად ჭაობი მერგო,
ველარ ვპოულობ ნარგავს... სადა ხარ ჩემო ნერგო?!

თუ მეღირსება ნეტა ოდესმე მშვიდი ძილი,
აღარ მსურს ღამის კვნეტა და ნიაღვარი თბილი!
მე ახლაც ვფიქრობ: ვინ ვარ, სული, ხორცი თუ მიწა?
ძვლებს მიმსხვრევს თეთრი ყინვა, დავკარგე სულის ძიდა!

აღბათ, ესაა ბედი ჩემი და შენი კარგო,
მე გემი მიწადა ყბედი, რალაც სხვა, ვიდრე „არგო“.
სადმე წავყვები ამ გემს, მეგონოს ის, რაც არის...
მე ვერ დავამსხვრევ ტანდემს, მე ველი წკრიალს ზარის!

გველები

26.12.2008.

*მათ სადაც ბნელა, იქაც ელიან,
რაც არ იჭმევა, ისიც შეჭამეს,
მათში დასტების ეიფელია
და ულოკავენ ცხვირ-პირს ბენჯამენს.
გმირი ვიქნები, თუ ვიდეჟ მაგრად,
რამდენი ყრიხართ გ ზაზე გველები,
ვშველოდი ყველას, ყველაფერს, მაგრამ
თქვენს აღზევებას არ ვეშველები.
დაე, ეს იყოს შენი ნუგეში,
თუ განუგეშებს მყრალო მხოლოდ ეს,
წაგლეკოს ლოდმა! გველო, უბეში
გესლის მნთხეველი გველი გყოლოდეს!*

დიდება იყოს!

09.03.2008.

*ეს სადღეგრძელო იყოს ვარდის, იყოს ეს იის,
მზეც, წვიმაც, ქარიც, მუსიკასთან ცდიან დიალოგს.
ხტის და გრიალებს საუკუნე Rock-პოეზიის,
რომ თეთრ ღრუბლებში იბოდიალოს!
მო, დაუკარით! ითამაშოს მუსიკამ მუდამ,
მესუფრეებო, თქვენს სასმისებს დასწვდით ახლავე!
სიცოცხლის გამო დე, მოიკლას თავი იუდამ,
მე კი სიკვდილის ვარ მესაფლავე!
მოკლეთ თუმცა ეს სიცოცხლე... დღე არის პეპლის,
დიდება იყოს! ილუზიაც გაგვიხდეს განძი,
დიდებას ვიტყვი ამ ნეკნების გამთერთმეტებლის,
ჩვენ კი სიცოცხლის დაცვალოთ ყანნი!*

27

ვადღეგრძელოთ საქართველო ჩვენი

13.04.2008.

*ჩვენს თამადას მიაწოდეთ თასი!
რამე თუა ამ საღამოს ფასი!
ავაჟღეროთ სასმისებში წვენი,
ვადღეგრძელოთ საქართველო ჩვენი!
ჩვენი არის აფხაზი, თუ ოსი,
მკვიდრები ვართ ჩვენ ამ მიდამოსი!*

უარესიც ხომ გვინახავს, მაგრამ
ჩვენ ერთმანეთს მხარს ვედექით მაგრად!
იყო ომიც, სპარსელი, თუ მავრი,
ომი იყო ჩვენი თანამგ ზავრი!
იყო ბრძოლა, იყო თევა ღამის,
ჩანჩქერებიც იყო ცხელი ნამის!
ხმლის უღრიალი თუ გვესმოდა ზარად,
ქართლის დედაც გვიფარავდა მარად!
კითხვაც იყო არყოფნის, თუ ყოფნის,
საამაყოფ ისტორიაც გვეყოფნის!
კმარა ომი, სისხლი, ცრემლი, კმარა,
ჩვენ სიძულვილს უნდა ვუთხრათ „არა!“
გაბრწყინდება საქართველო, აბა
რას ცდილობდა ჩვენი ბრძენი საბა?!
ამისთვის ვართ ქართველებიც მარად,
ეს გალობა რომ გვესმოდეს ზარად!

ღეპნა

19.05.2012.

28

დამეჭიდეთ დევებო! შავო აზრო, შემეები,
დაე, უცხო გემები დაცურავდნენ ირგვლივ,
სულ მარტო ვარ ბინაში, გელი, ცხელი რკინაზე,
ახლა შენი სინაზის დაგადგამდი გვირგვინს.
მანთებს თეთრი ნათება, მდევნის, ვით ანათემა,
ისევ მეკამათება ლაბირინთში ძილი,
ღმუის თეთრი პლანეტა, ღმუის გული და ნეტა,
რატომ მეერთმანეთა მყინვარი და თბილი?
თავი ისევ ვუბოძე ფიქრებს, ვფიქრობ კუბოზე,
ჩადი დასალუპო მზევ, სასტიკო და უნდო,
ზიზლიც ვერ მათამაშებს, ვდგები, ვიცვამ გამაშებს,
მდიეთ შავ აკლდამაში ყრუ ყორნების გუნდო!

პოეტს

29.09.2012.

ნეტავ, შენს საჩივარს ცაში ვინ აიტანს,
ან რატომ უღოება შენს მინას ჯეჯილი?
ჯვარით მოდიოდა ქრისტე სინაიდან
და მრევლი შუაზე იყო გაგლეჯილი.

ირგვლივ სკიპტრიანი შავი ლანდებია,
სულო, ოცნებები წამში აისრულე!
ვიდრე შენს თეთრ თმებში ჩაიფანტებიან
დრონი, ბედისწერის მშვილდით დაისრული.
მინაში გილპება მდიდარი ფესვები!
ქვეყნის დასალიერს ვიდრე მოედები,
მე ვიცი პოეტო, უფსკრულში ეშვები;
ასე იქცევიან ყველა პოეტები!
ვიცი, არ არსებობს შენში აისი და
ვიცი, არ გექნება შველა არასოდეს,
თითქოს, შენი სახე დაბლა ჩაიზიდა,
თითქოს, შენს ბედ-იღბალს კარი ჩარაზოდეს.
ველარ გაექცევი სიკვდილს ალერსიანს,
შენ გახლავს ამალა, წყვდიადის ელიტა,
შენი სუიციდი ქვაზე ნალესია
და შავი გრიგალი განგრევეს ქვესკნელიდან.
სისხლო, მომიტანე კალათით ნობათი,
მსურს, შენს მდინარეში კოცნა ვაზიარო,
ალბათ, გადაგყლურწავს ვინმე ფსიქოპათი,
ალბათ, უნდა გქონდეთ ძარღვი საზიარო.
პოეტო, დემონთა ჯარები მიდიან,
გქონდეს ბატის ფრთები, ოლონდ, ბალი – არა,
შენს და ზეცას შორის მსხვრევადი ხიდია
და შენც მარტოსულად ლექსმა გალიარა!

29

შატილს

30.08.2012.

ეს არის ჩემი მზე და ჩემი წადილი:
ვუყურო არავგს და ვუყურო შატილს,
ძველი კოშკებიდან დაგვყურებს შატილი
და მზე დასავლეთში ნელ-ნელა ჩადის.
ვიარეთ, ვიარეთ, ვიარეთ, არ იყო
იმ გზის დასასრული არასდროს, არსად,
არლუნი გიჟმაჟი, მუცო უთარილო,
ჩვენც, მალლა, ჯიუტი ჯიხვების მსგავსად.
ჩვენ ავალთ, დავზვერავთ მდინარეს და ხევებს,
გავყვებით ბილიკებს, გავყვებით არავგს,
სადაც მთის სიმკაცრე ჩვენს მზერას ახევებს
და გზას დასასრული არასდროს არ აქვს.

ლამა ზი ქალის სამანდილო ცავე,
შენშია გულის ნამდვილი ფეთქვა,
ახლა მე იმ ჩემს სათქმელს გილოცავ,
ათასი წლის წინ რომ უნდა მეთქვა.
მე მაგ იისფერ შუბლს დაგილოცავ!

რომ შენში ისმის ჭიკჭიკი მერცხლის,
(დღეს გა ზაფხულმა ზამთარს აჯობა)
შენში იწვიან ენები ცეცხლის,
ჩემში – სიკვდილის უილაჯობა,
შენში ხომ ისმის ჭიკჭიკი მერცხლის!

შენ მანდილი ხარ ლამა ზი ქალის,
შენი ღრუბლების მიყვარს კლდეები,
ჩემში ყვავიან ენები ალის,
შენში – სიცოცხლის ორქიდეები.
შენ მანდილი ხარ ქართველი ქალის!

თეთრი მარულის ღამეები

22.08.2008.

მახსოვს, როდესაც შევიცანი უდაბნოს ვარდი,
როგორ ვლალობდი! გულს ენები ლოკავდნენ ალთა,
ან ვინმეს განა შეუძლია რამე ზე დარდი,
თუ არის თავის საყვარელ ქალთან?
რა უცხო იყო ჩემთვის გლოვა! ის დღე არ მოვა...
(მე გთხოვ, უფალო, დააფარე სიყვარულს კალთა)
განა შემეძლო, მყვარებოდა და თან მეგლოვა,
როცა ვიყავი თვით დედოფალთან?
რად არ ბე ზრდებათ მოგონებებს მკერდში თარეში,
იქ, სადაც ახლა გულის ნაცვლად კლდეა ფრიალო?
აქ სივრცე ტირის სინანულის ლურჯ სინყნარეში,
რომ წარსულ წამებს ვეროიალო!
ახლაც მდევნიან ღამეები თეთრი მარულის,
მათ დამიმსხვრიეს საოცნებო ჩემი ტიტული...
ხომ არ ბერდება თვით სიცოცხლე, ან სიყვარული,
ან სილამა ზე ნეფერტიტი?

არ მასვენებს შუალამით ფიქრის მოფარფატე ხმა,
 მე რა ვუყო ჩემში ურვად შემოსეულ ურდოს?...
 ქარი ქროდა... მიმატოვა ლურჯმა ღრუბლის ნატეხმა,
 უნდა ჩემი ნაწამები სული რომ გაქურდოს!
 რალაცას ვგრძნობ ახლა – სადღაც ლელავს გიშრისფერი ზღვა,
 მენატრება სიყვარულის ღვთაებრივი განცდა,
 მე ვერ ამცდა წყევლა, დევნა, მე ვერ ამცდა შერისხვა
 და ვერც მწარე მარტოობის იარები ამცდა!
 მუდამ ყველგან ვხედავ ყინულს, ყველგან მწარე ეკალი,
 ვინვი, მიპყრობს სინანული, მე სიკვდილს ვგრძნობ მკერდში,
 მე მინდოდა, უშენობას ადრე არ მოვეკალი,
 ხომ მომკალი, მომიგონე, ხსოვნას რალას ერჩი!
 მე დავკარგე სიხარული, უიღბლობა მანვალეებს,
 თვალნი მდგას მე ნახევრად რწმენით სავსე ჭიქა,
 ხომ მპირდები, მოაკითხავ ჩემს უბედურ საძვალეს,
 მოეფერე საფლავს, გელი, მე იქა ვარ, იქა!

სიზმრის ღრუბლებში

05.05.2010.

შენ, შეგიძლია, მესაუბრო, ან დამრთო ნება,
 შენ რომ გიცქირო ცხრა ზეცის გაღმა,
 მითხარი სად ხარ, ამიხდინე შენი ზმანება,
 დაე, მიგვიღოს ედემის ბაღმა.
 შენ შეგიძლია, მესაუბრო ძვირფასო, ანდა,
 ცხრა ანგელოზის მასწავლო ენა!
 გაქრი თუ გინდა, ხილულს მიღმა გიხილავ ლანდად,
 სიზმრის ღრუბლებში მოგვიწვევს ფრენა.
 ან მზიან თვალეებს თუ მომაპყრობ წუთებში ძილის,
 ან ხსოვნის კედლებს თუკი ედები,
 შენი თითებით გამითებება თითები გრილი
 და დამასველებს ცხელი წვეთები.
 მე შემიძლია, რომ გიცქირო, არა ხარ თუკი
 და დავგინახო, სადაც ნისლია,
 მე შემიძლია, დავიბნელო თვალეების შუქი,
 უშენობა კი... არ შემიძლია.

ღრუ მეფეა

17.07.2010.

მახსოვს, ერთად ვსეირნობდით... იყავ მშვიდი,
ირგვლივ იყო არე, როგორც ლურჯი ნოტი,
მიყურებდი, მიმღეროდი, იცინოდი,
მე ვთვლიდი, რომ არასოდეს დამიშლიდი

– რომ მეცოცხლა, რომ მომეკლა ჩემი სევდა,
თეთრ ლამეებს შენი ხილვა რომ მითევდა.

ცას და მიწას შორის გაქრა მაშინ ხიდი
და ჩვენს შორის ეშვებოდა შავი ფარდა,
მე არასდროს არ გავყიდი, რაც მიყვარდა,
იმ სიცოცხლით სავსე დღეებს არ გავყიდი,

რომ დავღვარო სილატაკის გამო თქეში,
რომ მაძლიონ მე ადგილი სამოთხეში.

აღარა ხარ... დამანახე ზურგი, წადი,
დამატეხე იმედების თეთრი ფრთები,
მე – პატარა, მოხუცივით გავთეთრდები,
ისევ ვიხმე ჩემი შავი ნელინადი,

იგი უდრის საუკუნის ნაღველს ისევ,
შენ წარსულის უხმო აფთრის ხროვებს მისევ...

ფიქრებო და იმედებო – ჩემო მრევლო,
თქვენი რჩევით დასამოძღვრი ახლა მე ვარ,
თავს დამატყდეს უარყოფილს გადარევა,
შენ თუ არ ხარ, მე მოვკვდე და დავინწყევლო,

მე ზღვაში ვარ, აღარ მიყავს გემს არავინ,
ღრო მეფეა, უშენოდ კი... შემზარავი.

გარდაუვალოვა

31.01.2011.

ცეცხლში ეხვევა გუმბათები, კედლები, ძირი
ვერცხლის სასახლეს, სისხლიანი ფულით ანაგებს,

ქალაქის ლტოლვა შეგვიწირავს, ბილწი და ხშირი
და ჩვენს მკვდარ სულებს ჯოჯოხეთში დააბანაკებს.
მემახინჯება დედამინა, ბილწი და მრუში,
თვითონ სიცოცხლეს ჩემს ცხედარში ჩაღის ფასი აქვს...
მარად იმეფებს თვალზე ლიბრი, როგორც ბურუსი
და აალზევებს ყვავილების დეგრადაციას.
მე დავუნვები მხოლოდ სიკვდილს, რადგან ივია
ერთადერთი და შეუცვლელი პოზა მარადი,
მოდის და გვანგრევს, ვით ყრუ-მუნჯი ცეცლის სტიქია,
ვით კაცთა ცოდვის ბრმა ჯავშანი და მუზარადი.
დროებითია ყველაფერი... სადაც ჰანგია,
ის არის მხოლოდ გაელვება ბულბულის ჰანგის,
ავონიის დროს დავყრით ფარ-ხმალს – გვირგვინს უანგინს,
რომ სპირიტს ისევ მოერიოს სპირიტის ბანგი.
სიმახინჯეა კბილი მზეზე! ხარხარებს შიში,
მყრალი თეატრის ყველა კედელს სისხლად ვედები
და ყველა ძარღვში დაიკვივლებს შავი კლავიში,
რომ ველარასდროს იარსებებს ცრუ იმედები!
წითლად შეღებავს ჩვენს სახის კანს ცეცხლი უალო,
მეობის ჭიშკარს კვლავ დალენავს ვერცხლის გინება,
როგორც ვამბირებს, მზე დაგვზაფრავს სარიტუალო
და წყვდიადივით ისევ დილა დაიკბინება!

33

ჩვენი უღრუბლო მხარი 03.08.2008.

სადაც ავიდგი ენა, სადაც ვიხილე ზეცა,
სადაც ღრუბლებში ფრენა ლამაზ სიზმრებად მექცა,
სად შემიყვარდა წერა, სადაც ვსუნთქავდი ფურცლით,
სადაც ყოველთვის მჯერა, რომ ფერს სიბნელეს ვუცვლით,
სად უკვდავების ფასში ვპოვეთ არსება ჩვენი,
იქ, სადაც თიხის თასში არ იშრიტება ძღვენი,
სადაც საზღვრების იქით სიუცხოვეა მწარე,
ძებო, დავლოცოთ მოდი, ჩვენი უღრუბლო მხარე!

ზარეპი

10.06.2010.

ხმები მესმის, თითქოს სადღაც ცაში რეკენ ზარები,
მათ ერთი ხმა გამოეყო, ჩემსკენ მოქრის ის ხმა,
სახე მიგავს ყინულს, გულით – ცრემლებს ვეზიარები,
სამუდამოდ დამივიწყოს რადგან ჩემმა ზიზღმა...

მე ვბერდები, მოდის ლოდი, გამირბიან მე წლები,
ახლოვდება განკითხვის დღე, მეღარება სახე,
ნეტავ, ტანჯვით სავსე უფსკრულს როდის შემოვეცლები,
რომ მწვერვალზე ავიყვანო, ის რაც შენში ვნახე!
– შენი სული, შენი თრთოლვა, ჩემში რომ არ ბერდება,
შენი ცრემლი, შენი ხსოვნა, შენი ტკბილი სუნთქვა...
მე ვიქნები ბედნიერი, შენი გაქალღმერთება
ჩემი უცხო პოეზიის ყვავილობამ თუ თქვა.
მაგრამ წავალ... მე ავუღე ჩემს სიცოცხლეს რევანში,
არაფერი აღარ დამრჩეს ამ ცოდვილი მიწის,
ხომ დავრჩები და ვიცოცხლებ სიზმრის იმ შადრევანში,
განწირული სიყვარულის ტკივილმა რომ იცის...

შადრევანი

15.07.2010.

34

დილით ისევ დავინახე ჩემ სარკეში ნაღველი,
მინდა, სარკე დავამსხვრიო ყველა,
ვერც ხვალ დილით ვერ ვიქნები ჩემი ბედის მნახველი,
არ არსებობს ჩემი სულის შველა.
არ შორდება წარმოსახვას იმ ყვავილის ზმანება,
იგი მუდამ ყველა ბალში ყვავის,
ვწირავ ყოველს იმ ყვავილის სუნთქვას, არ მენანება,
არ ვუნდივარ მაგრამ მე იმ ყვავილს...
მე მებაღე ვიყო მინდა, განვდეგნიდი ამ დემონს,
რასაც სულში ეკლის ჩხვლეტა ქვია,
სევდით სავსე ლექსებს მინდა, იგი ედიადემოს,
აღარ მტოვებს მაგრამ სევდის ტყვია.
აღარ ჯერა ჩემს გულს ყოფნა იმ უაზრო ოცნებით,
არყოფნაში გაიპაროს უნდა,
ვნატრობ ზეცას, მე და იგი სადაც ავითყორცნებით
და დაგვხვდება თეთრი ხსოვნის გუნდა.
ვტირი ჩუმად... დავიღალე მარტოობის დევნებით,
მდევნის ისევ მისი ირონია,
ვითყორცნები ცრემლის ცაში ახლა ზღვა შადრევნებით
და ცრემლები ჩემი მირონია.
თავს ვგრძნობ ახლა ნირვანაში... ნეტა ვარ, თუ არა ვარ,
ნუთუ ისევ ვცოცხლობ, ან ეს მე ვარ?
მინდა, აყვე ვარსკვლავების მოკიაფე ქარავანს,
შემიყვარებს სადაც ღამის თევა!

ღამე არის ვერცხლისფერი, გონჯი, მრუში,
 მე ავდივარ მთის მწვერვალზე, ვიბრძვი, ვწვალობ,
 მე ავდივარ სადღაც მაღლა, ვიბრძვი, ვწვალობ,
 თითქოს მოვხვდი თვით სიკვდილის პირის ღრუში,
 ვცდილობ, სახე სიცოცხლისთვის შევიცვალო.
 მე მენგრევა ფეხქვეშ მიწა, მაინც გავრბი,
 მე ვლრიალებ, გავექცევი ალბათ სიკვდილს,
 სიცოცხლისკენ ნეტავ სული რატომ მიგვდის,
 თუ გავს იგი სიკვდილს, როგორც ვერცხლი ჭარბი,
 ან ვერცხლისკენ სული ნეტავ, რატომ მიგვდის?
 მე წყვდიადშიც ხელში მქონდა კელაპტრები,
 ლაბირინთში, შორს, მზის სხივი ამინთია,
 მაგრამ წივის წარღვნა... ავი ამინდია,
 მიქრობს სანთლებს... მე სინათლეს ვენატრები,
 მაგრამ ირგვლივ ყრუ წყვდიადი და ბინდია.
 მინდა წვიმა და სიკვდილის ვეძებ საფლავს,
 გავრბი, მაგრამ ყვითელ ფურცლებს ვყავარ მძევლად,
 გავრბი, გავრბი, მე მენევა კალმის წყევლა,
 ლექსი მტირის და ჩემს ცხედარს ლექსი დაფლავს,
 მოსკდა წვიმა და თვალები ამიცრემლა.

თოვლის ველი

11.10.2012.

ნაბიჯებმა ზეცის კიბე აიარეს,
 ღრუბლებიდან ჩანს მტრედების ბუდე ბრბოში.
 მზე შემხვევს ახლა სულის ნაიარევს;
 მახსოვს წინა ცხოვრებისგან ყრუ დებოში.
 რადგან ახალ ცხოვრებაში მზე უხვია,
 აღარ ვუსმენ, რას დამჩხავის ეს ყორანი,
 ჩემმა ფიქრმა ახლა სხვაგან შეუხვია
 და გაბრწყინდა, ვით მდიდრული რესტორანი.
 მეფარე ვარ პოეზიის; მე დავიცავ
 მას ბრბოსაგან, როგორც ხომალდს კაპიტანი,
 მე შენთან ვარ თოვლის ველის დედამინავ,
 რომ მწვერვალზე შენი ჯვარი ავიტანო.
 მაგრამ მესმის ქვითინის ხმა ამ დილიდან,
 მე ვერ მშველის ვერც რიყრაყი, ვერც შენ, ვერც ის,

დღეს ყვითლდება ალუბლების მანდილი და
რკინებს ისვრის დღეს სანმისიც ოქროს ვერძის.
მაგრამ ზვალის იმედი მაქვს; ვიცი, ადრე
წავალთ რძისფერ სამოთხეში... წავალთ ერთად,
მომავალო, შენც მზესავით გაიბადრე,
თორემ ფიქრში ეს იმედიც დამიბერდა...

ნანნაკვი

21.01.2011.

როდესაც ვიგონებ ნანნაკვებს ტბების,
რომლებიც მიყვარდნენ გუშინ,
მე ისევ სამოთხის ღრუბლებში ვთბები
და ისევ დარია გულში.
ღამით ვიხლართები მღვიმეში გიშრის,
რიჟრაჟზე მატყვევებს მზერა...
შენ ქარი ისევ იმ ნანნაკვებს გიშლის,
მე – თავს დამტრიალებს ძერა.
შავია ფრინველი, დაფრენს და ყივის,
მას უნდა ეს გული მკვდარი,
მე მგ ზავრი ვიყავი უცნობი ტივის,
მესხმოდა ფიქრების ჯარი.
მაგრამ დედოფალო, ვაჩუქოთ მოდი,
გული გულს, თითები – თითებს,
იცოდე, ეს გული არ არის ლოდი
და უთქმელ სიყვარულს იტევს.

36

ქვესკნელები

25.03.2011.

თვალწინ თეთრი მთა და მწვანე მთისძირია,
ფეხქვეშ – შავი და პირლია ქვესკნელები,
მშვიდობისთვის მე იმდენად მიტირია,
რამდენადაც ახლა მტრედებს ვემკვლელები.
დუმს ყოველი, მაგრამ მესმის კვნესა ძაღლის,
უჯრედები აჩრდილებით შინდებიან,
წარმოსახვას ვერაფერი ველარ დაღლის;
ვიცი, კუბოს ირგვლივ შავი შინდებია!
უკვე ხორხში მეჩხირება ალქაჯობა,
თოვს... მე რა ვქნა, თუ წვდიადიც თოვაშია?

რა ხარ ზვიად, თუ გრძნობებმა არ გაჯობა,
თუ ნერვებში ისევ ბლავის ოვაცია?!
არა, არ მსურს, ვიყო ჩუმი! მუხლებს ელით
მუდამ ყვლეფა-ფორთხიალი, თვალებს – თოში,
ხელებს ელით ბორკილები, მძიმე, სქელი,
შეჭედული პოეზიის სამეფოში!

თეთრი სინოტივე

06.05.2011.

ქალაქში ვუსმენდით ქალაქურ მოტივებს,
ვიყავით შენ და მე მხოლოდ,
შენს მწვანე თვალებში თეთრი სინოტივე
ყვაოდა, ქალღმერთის ტოლო.
სიზმარი: გემოსა ღრუბლების ფარჩები,
მეგონა, არასდროს ნახვალ...
არასდროს ეყოფა, ნახვალ, თუ დარჩები
სულს შენი ხატების ნახვა.
ვიქნები შენი გზა, შენ ოლონდ, იარე,
ილოცე, იცინე, შესვი
სიცოცხლის ფიალა, შენთვის მგლოვიარე
და ჩემი არსების ფესვი.

37

ცეცხლი, ცერბერი, საძაღლე

04.05.2012.

სალამოა, ხელს მომკიდებ მაჯაზე,
(მოფარფატებს ციდან წვიმის ბალები)
ჩემი სულის ქერი ვერ გავაჯაზე,
ბრწყინავს ღამე სულ სხვა სიბრწყინვალეთი.
ყველგან ცეცხლი, ცერბერი და საძაღლე,
მე ავიტან! დაე, სული მტკიოდეს!
რაც მიყვარდა, იმას მივესაძაგლე,
ახლა ვგავარ წითურ ისკარიოტელს!
შევიშალო დაე თეთრი ღამეთი,
არ მეღირსოს აღარც სითბო ღიღესი,
ჩემი ციფრი იყოს მხოლოდ ცამეტი,
არც სიცოცხლე მინდა უსიკვდილესი!

გამოქვეყნებულში სტალინიზმის წვეთების ჩქარა
ხეტყავს ბარაბნებს, დულს ქვესკნელში ვულკანის მაგმა,
ფეხზე დგებოდა და სიცოცხლეს დევნიდა გვამი,
ისე, ბალიდან ვით განგვდევნა ადრე ეშმაკმა.

ცივი თითები მძინარეთა ტანზე დადიან,
თეთრ მოჩვენებებს ხრავენ ყბები, ყრუ და უხეში,
კედლებს ემსხვრევა დევის სისხლით სავსე ბადია
სინაზისა და ბოროტების სიმარწუხეში.

ეს ყოველივე მოგვაგონებს მისტიურ თორილერს,
მაგრამ არ გვახსოვს, რომ მიწაზე, სადაც ნისლია,
კაცთა ოცნება ილუზიით გულს რომ იგრილებს
და ჩვენი თავის მოტყუებაც რომ შეგვიძლია.

ტყის ტბა

08.07.2011.

(რუსთავი, საავადმყოფო)

38

ულრანი ტყე. ფოთლებს შორის აღწევს მთვარე,
ბილიკებზე ჩუმი ექო დადის ქარის,
ბილიკებზე დაფარფატებს ხმა სამარის,
დამნათიან ვარსკვლავები მოელვარე,

ნინ მივდივარ: შენ დაგეძებ, მაგრამ არ ხარ,
შენი სახე თითქოს მწუხრში დაიმარხა.

ხეებს ტოტებს ამტვრევს ქარი და ლივლივით
ცურავს მთვარე, ტყის ტბაზე კი გედებია,
ვიცი, ჩემი აჩრდილები გედებიან:
ულრან ტყეში ვლრიალებდი დაჭრილივით;

მე წავალ და დაგიტოვებ მხოლოდ კუბოს,
დაე, ცრემლმა ეგ თვალეები დააგუბოს.

ვით გვიყვარდა ერთმანეთი და ვხარობდით!
ჩვენი ფიცის მოწმე იყო მაშინ მწუხრი,
ყოველ ღამით ფიცის მირაჟს თავებს ვუხრით,
კელარ ვხარობთ მაგრამ ავი სამყაროთი,

გვიანია ყველაფერი და სიცივით
იმოსება ის სიზმარიც, ამ ფიცივით.

მაგრამ გულში მაინც ძველი ლადარია,
მაინც გეძებ, ვერ ვიპოვი თუმცა, ვიცი,
ისევ ფოთლებს შორის დაქრის ჩვენი ფიცი,
ჩემი სულიც მან შეძრა და გადარია,

ტბაზე ისევ წყვილი გედი... იქ არიან...
მაგრამ ჩემს და შენს გულს შორის ტიხარია.

თეთრ მინდვრებზე

11.08.2011.

თეთრ ღანწვებზე მოთქრიალებს ახლა წყარო,
მაღლე კუბო გადააქცევს მინად ოქროს,
მელნის ტბაში ადუღდება ეს სამყარო,
რომ კალამმა თეთრ მინდვრებზე იჯადოქროს.
თოვლის ქალი მომიმზადებს შხამის ვახშამს,
აქ ჩემი ხე გულგრილობის ნაყოფს ისხამს,
იქ ჩანჩქერი დავინწყების შხამს დამასხამს,
ემსგავსება შუალამე ახლა სისხამს.
ჩემი გზები ხან დაღმაა, ხანაც აღმა,
მძიმედ მოქრის მარტოობის თეთრი მარში,
მე მიშვილა რთული ცნობის იალაღმა,
ვარ ქარიშხლის და წვიმების იალაღში.
ჩემს გარშემო უცხო ხილის ნერგებია,
მუდამ ქარის და ყინულის ღამე, თოში,
ტურ-აფთორებიც ახლა მდევრად მერგებიან
მოღრიალე პოეზიის სამეფოში!

39

კენდეტა

04.07.2011.

ქალაქის კონტრასტი. მუსიკა ჯაზური
ანგრევდა ქალაქის კარიბჭეს.
ზეციდან ყვითელი ქვების აბაჟური
სალამოს სინათლეს ანიჭებს.

კოცონი, ტრიალი ველური ბოშების,
გაცოცხლდნენ მარსი და ეროსი,
ომობენ გიშრის და ქათქათა დროშები,
თავს იკლავს სიმწვანე მდელოსი.
ველი გადაივსო წყვდიადის კატებით,
გაისმის ურჩხულთა ქილიკი,
მინა ზე ვერასდროს ვიპოვი დადებითს,
ღრუბლებში მაჩვენეთ ბილიკი!
მინდოდა, სხეული მეორედ მეთრია,
სიცოცხლეს მეორედ ვენდე და...
ვიცი, გავიმარჯვებთ! დღეს ჩვენი ხვედრობა
სიკვდილ ზე სიცოცხლის ვენდეტა!

ჩემი საყდარი

30. 07.2011.

სქელ ბურუსში მიღრენენ წვიმისფერი ლანდები.
ნეტავ, ჩემგან რა უნდათ, რა განაჩენს ელიან?
ერთი მცირე მელექსე, გაუთლელი ვბრძანდები,
აღარ მტოვებს კოშმარი, სევდაც საშინელია.

40

ინვის გარეთ ქვეყანა, სული გრძნობდა თებერვალს,
თითქოს ყინავს, ველოდი ზამთრის სულის შებერვას.

ჩემს საყდარში შევედი, შუქს აკმევენ ხატები,
მინდა ცოდვის განდევნა, ახლა სული ხარბია,
შავ დაფებზე არასდროს აღარ დავიხატები,
ჩემი სევდა, ტკივილი, ახლა სადღაც გარბიან,

დაიჩოქა ზვიადი, შუბლი ფრესკებს მიადო...
აღარ არის წყვდიადი ახლა უგანთიადო.

წითელი ლანდევი

30.07.2011.

წითელი ლანდები! ციხეში ვბრძანდები,
ზღვის ფოლიანტების მომწვანო კიაფი,
სასმისებს ქართულებს, ქეიფში გართულებს,
ეშმაკი ართულებს, ბილწი და იაფი.

გნიასი, ხმაური, ფოლადის ცხაური,
ხმები უცნაური ანგრევენ აჩრდილებს,
ქვესკნელი, ჰადესი, გისოსი ბადესი,
სახე უნა ზესი ცხელ ღრუბლებს აგრილებს.
შავ კლდეთა კალთები, მღვრიე ქალაღლები,
ბნელს ველაღადები, ნყვდიადი გუგუნებს,
სახე ზე დამახმა ღრიალი, დამახმა,
მოვუხმე ამყმა შეშლილ საუკუნეს!

პნეზის შადრეპნეზი

31.07.2011.

შევდივარ ციხესიმაგრეში. შიგნით ბინდია.
ავი დუმილის უკრავდა ბენდი.
ნათდება ისე, ჩირაღდნებიც არ ამინთია,
მაგრამ გარშემო სიბნელეს ვკბენდი.
ახლოვდებიან აჩრდილები და ოციოდე
უკან მოყვება უჯიშო ლანდი,
თითქოს კოცონი ქვესკნელიდან ამოდოდეს,
თითქოს ჩემს სხეულს ეკლებით ვბანდი.
აჰა, გარშემო ფანტაზიის ფანტანი ყფდა
და მიკანრავდა ყელში იოგებს,
ვიყავი მსხვერპლი სასიკვდილო მდინარის შხეფთა,
ყველა კერბერი მე მანიოკებს.
მეგონა სავსე, ცარიელი აღმოჩნდა ჭიქა...
ჩემი მდევარის პირზე დუჟია,
მელიან ბნელი დერეფნები, მწყევლის გოთიკა
და ტუჩებს მიშვერს გიშრისტუშიანს.
გაქრა ყოველი, აისვეტა ზამთრის ნყლულები,
გარშემო ვნების შადრეპნეზია,
გამირბის ჟამი, ჩემს თმებს ძველი ხელშეკრულებით
მხოლოდ რძისფერი ადევნებია.

41

ცეცხლის ყვავილები 4.08.2011.

უჟმურ განთიადში მენვის იარები,
მაღე აჩრდილები ცეკვით დათვრებთან,
სადაც აფთრებია, მეც იქ ვიარები,
სადაც ვიარები, იქაც აფთრებია.

ახლა დედამიწის ქრება აბაყური,
მალე აინთება კუპრის წყვდიადები,
მომცეს საიქიომ ტანჯვის საფასური,
თორემ ჩემს არყოფნას დაუფუგვიანდები.
გულში ანთებული, ალბათ, ბუხარია,
ხელებაპრობილი ველი განთიადებს,
სულს კი უშენობა აღარ უხარია,
მაგრამ მარტოობა მაინც მადიადებს.
ბალი რომ მგონია, შენი ღანწებია,
სადღაც გამირბიან მძიმე მე ლოდები,
თუ არ გამოიკარებ, შენთან დანწებთან
ჩემი სურვილები, მე – დაგელოდები.
ყვითელ ნაპირებზე ვხედავ, ხეა მარტო,
ტირის მარტოსული ხე და ნაპირები,
ზვიად, ეგ ხელები, ნეტავ, ზეამართო
და მიწა დატოვო დედანატირები.
ტბაზე მომღერალი თეთრი გედებია,
ყრია გაბნეული ვერცხლის მონეტები,
ცეცხლის ყვავილები სულში მედებთან,
მე კი შენს ყვავილებს ცეცხლად მოვედები.

მეფე ლირის მანტიი

5.08.2011.

დარაბები გამიღეთ! იხრჩობიან ფილტვები,
უჰაერო სივრცეში სული ცრემლებს ისვრის,
მეფე ლირის მანტიით ჩემს მღვიმეში ვირთვები,
ახლა თავს ვგრძნობ ბინადრად ოთხი ძველი ფიცრის.
ჩემს გუბებზე ეკვრიან ახლა შავი ბალები,
მინდა, გადავეხვიო ჰაეროვან მნათობს,
ყრუ-მუნჯ მარტოობაში აღარ დავიდალები,
აუხსნელი სიგიჟის მოზღვავება მართობს.
ოკეანე დამბლავის, მოიჭიქა ტატნობი,
აირია ხმელეთი, მოჭეყს კლდეთა ხროვა,
ცრემლი კივის სულეთის საბადოში ნადნობი,
მე დრო არ მაქვს ძილისთვის, ძილში თვითონ დრო ვარ!
მოჭიქული ღრუბლების მე ვიქნები მოჭიქვა,
მე ვიქნები სიმძაფრე, ქარიშხალი, მეხი,
ახლა ლოდი ოქროა, ზურმუხტია გონჯი ქვა,
ილუზიის ჯურღმულში მივარდება ფეხი.

გამირბიან ქაჯები, უხეში და ახმახი,
ვებრძვი სი ზმრებს, სატანა ჩამჩურჩულებს ყურში,
ჯალათებო, მე აქ ვარ, შეაყენეთ ჩახმახი,
ალარ მინდა სიცოცხლე, მახინჯი და ურჩი!

ორპსტრი

09.08.2011.

დარბა ზი, ჭალები, ორკესტრი სასულე,
სცენაზე სინათლე დამნათის დირიჟორს,
ღმერთო, დუმილეთი რატომ შემაძულე,
რატომ გამიძევე მწვანე ნაპირი შორს?
ჰაერი, ჰაერი! ფილტვები ღმუიან,
ოფლში და სივრცეში ხელები დახტიან,
უფალო, მიხსენი, ო, ალილუია,
ჩემს თავზე ძვირფასი სიკვდილის ტახტია!
ხმაური, ხმაური მძიძგნის და მაგიყებს,
დღეს ჩემმა სიკვდილმა წიოკი დაბადა,
ქვითინში გადავდგამ არითმულ ნაბიჯებს:
– მუსიკამ ჩაიცვა ეკლების ლაბადა!
ლოყაში, ჩემს მაღლა, ცივი მხეცებია,
თავზე დამყურებენ ცინი ზმის ანძები,
დღეს ჩემი მუხლებიც დაბლა ეცემიან...
წავალ და არასდროს არ დავიტანჯები!

43

უსაზღვროვა

24.07.2011.

ზაფხულის ტყე, ლამეა. მოქრის ოქროს კარეტა,
ჩემს წინ ალაყაფია, იანუსი დარაჯობს,
სი ზმრად ჩადგნენ თვალები რიგში მომთაბარეთა,
ვამსხვრევ ხუნდებს მწვერვალის, ჩემთვის ვრცელი შარა სჯობს,

საკუთარი სამყაროს მონარქი ვარ ძლიერი,
არ ჩანს წყალის, ხმელეთის, ზეცის დასალიერი.

ვეხეტები ამქვეყნად ერთი მწირი პოეტი,
არ დავეძებ არაფერს, ვეტრფი სულის ფორიაქს,
ერთ სხეულში ვარსებობთ მე, მზე და უცხოეთი,
ჩემს ქვეყანას საზღვრები უხილავი, შორი აქვს,

სხვა სამყაროს აუხსნელ, უცხო ქსელში გავები,
ჩემს ფიქრებში ინვიან შავი სალოცავები.

ეს სამყარო ქალივით ნატიფი და ნაზია,
მე ის მიყვარს უვნებოდ, როგორც სულის ყანები,
ჩემში გეი ზერია, ცხელი, როგორც აზია,
საკუთარი სხეულის წრთობას ვეთაყვანები,

ვიხარშები წყაროში, ქრიან სხვა კარეტები,
სულო, ცნობის მღვიმეებს უკვე აღარ ედები...

მინდა, ყველგან გადაწვდეს ჩემი თეთრი ოცნება,
მარტოობის კარიბჭეს ვარგებ ოქროს გასაღებს,
ნაწამები სი ზმარი ისევ მეჯადოსნება,
თავს ცხოვრება მონარქის ნუთისოფლად ასაღებს,

მეძინება ტყის პირას, რომ დავხატო ნოტები
და ცხოვრების სიავეს კალმით ვებოროტები.

44

კიდობანი

17.08.2011.

მოდის ძილი პირქუში, ქრიან მუავე შიშები,
ვიბადები, მოვდივარ, ვმეორდები მგონია,
წინა სხეულს ახალი სულით გავეთიშები,
ჩემს წინაშე ახალი დროის რუბიკონია,

ვჩხვავ ღამეს, მაზიდებს, ვემსგავსები მანიაკს,
ქვეყნად ყველას თავისი ნოეს კიდობანი აქვს.

კლდეთა ქარაფებიდან შავ ღრმულებში ვეშვები,
მივაპყარი პეშვები ახლა დილას, ვნებიანს,
მილობავენ ბილიკებს შავი მუზის ეშვები,
ჩემს ქათქათა ველებზეც ლექსთა ქარავნებია,

ჩემი კიდობანი და ჩემი სუნთქვა ეს არი,
მათ გარეშე ცხოვრება – უტყვი და აბეზარი.

მირჩვენია ფრთები და მცირე პურის ნატეხი,
ვიდრე ვერცხლის სიმძიმით ყრუ მიწაზე ვიარო,

მეუბნება ცხოვრება: „ჭამე, სვი და გაძეხი,
აღარასდროს გექნება რადგან სამგლოვიარო“:

უარვყავი მისი ხმა, სხვა ბილიკით წავედი
და მას შემდეგ გამეფდა ჩემს თვალებში შავეთი.

მე ამ ქვეყნად სიმშვიდის საძებნელად მოვედი,
„ის კი არსად არ სუფევს!“... რეკენ გლოვის ზარები...
მე მარტო ვარ! მიმიღეთ ჩემი სიმარტოვეთი
და არასდროს ჩემს სიკვდილს აღარ გავეკარები!

არ დამტოვოს მე მხოლოდ მცირე პურის ნატეხმა,
ჩემში მარად დაქროდეს მუზის მოფარფატე ხმა...

დეკა

23.08.2011.

კლდის ქარაფზე, სადაც ხარობს დეკის ფესვი,
სველ ბილიკზე აირიე ამინდო,
კლდე დალენე, მზე მიირთვი, მთვარე შესვი,
რომ სიცოცხლის ცეცხლი გულში ამინთო.
წარღვნა მოდის, სულში ისევ ყრუ ხმებია,
ასე ეხარობ და სიკვდილში ვეჭვდები,
კვდება დილა და ფესვები უხმებიან
და ბრწყინავენ შუალამის ბეჭდები.
დეკა ჩემი მცენარეა, ჩემი სახლი,
ვატერლოო და სამარე პირლია,
მიყვარს – ვლოცავ, მძულს – სიძულვილს პირში ვახლი,
ნანამები სული თუ შემირყია.
იგი ჩემგან ცრემლის წყაროს და რუს ელის,
ტკბილია და მწარე, როგორც ალოე,
უბრალოა, როგორც მგ ზავრი კარუსელის
და ამალღებს მისი სიუბრალოე.

45

ანათივა

11.09.2011.

დუმილი, ლამეა. ქუჩაში კაცია.
ხელში ულაპლაპებს ლითონი ცასავით.
ტუჩებზე თამაშობს ღიმილი პანია,
ღიმილი ბოროტი, სიცილში ნაზავი.

უყვირის სიცოცხლეს: „საიდან მოხვედი?!“
 კიოდა ჩაკლული რიჟრაჟის ნათება,
 მისთვის არ არსებობს მეტი ჯოჯოხეთი,
 მისთვის არ არსებობს მეტი ანათება!
 მინა ბოროტია, სასტიკი, უნდო და
 უნდოდა, ჩაეგდო სიცოცხლე ტახტიდან,
 საით წავიდოდა, გაეგო, უნდოდა,
 თუკი საკუთარ თავს ის ქალას ახდიდა!
 ტრიალებს თვალებში სურათი: ჯვარცმოდან
 ჯვარცმა ელანდება, ძაგძაგებს, ღრიალებს:
 „მე არ მითხოვია სიცოცხლე, არც მინდა,
 დამისხით, მე დავცლი სიკვდილის ფიალებს!“
 შედგა, გადატენა. გასროლა გაისმა.
 ბრმა კაცი, აფექტი! შენ იცი, ენდე ვის?!
 სული მოისწრაფა სიცოცხლის აისმა,
 გაისმა წყვდიადში ქვითინი ედემის!
 ელდა და ტკივილი. სხეულის დაცემა.
 ცხედარზე სატანა ხარხარით კიოდა,
 ჩლიქებში ეჭირა სულის ანათება
 და ხროვას უხმობდა ყრუ საიქიოდან.

მიმოზა

28.04.2012.

შენს ყვითელ კვირტებს ვარსკვლავიან ზეცას ვადარებ,
 შენს ყოველ ყვავილს ვეტრფი მიმოზავ,
 ტოტებს გიკოცნი, ზამთრის სუსხით ნაავადარებს,
 რტოებით შიშველ სულს რომ მიმოსავ.

ყლორტებს გიხეთქავს აპრილის მზე, თვითონ მზის მსგავსო,
 ახლა არც ზამთრის ყინვას ვუჩივით,
 მარად უჭკნობი სილამაზით მინდა აგავსო,
 ბაგე გაგიპო ქალის ტუჩივით.

არასდროს მოკვდე, თავი აღარც დაბლა დახარო,
 აპრილი იყოს შენში მარადი,
 შენს ყვითელ კვირტებს გავდეს ნეტავ მთელი სამყარო
 და აიტოტე ზეცის კარამდის!

თოვლის ასულო, გადმომხედე ღრუბლის გემიდან,
შესვი უმანკო სიველურე, ჩამაცვი კვართი,
ჩემს პოეზიას უმფარველე, ვით არტემიდაძე,
ნუ მიგულგრილებ, გაიხსენე, როგორ გიყვარდი,
თოვლის ასულო, გადმომხედე ღრუბლის გემიდან.

სული და ხორცი შემირყიე, მომტაცე მზერა,
მინა აკუნე სტრიქონებად, მუსიკა ჩადე,
ლურჯ მწვერვალებზე ააფრინე რძისფერი ძერა,
ვერცხლის სიზმრებში დამაფარე ბაგალლოს ბადე,
სული და ხორცი შემირყიე, მომტაცე მზერა.

სირინო ზების ხმით მიმღერე, მომგვარე ძილი,
შეშლილს ლოცვები წამიკითხე, შემარგე ღამე,
მძინარე სულში ამიციკვე თითები გრილი,
ფიფქები ღვარე, მასმენინე ყინულის გამებს,
სირინო ზების ხმით მიმღერე, მომგვარე ძილი.

ხორბლის ნათესში აჯირითე ჩემი ტაიჭი,
სტუმრად მენჯიე... როგორ მიყვარს, როცა მნახულობ...
თვალი წამართვი და კელაპტრად მთვარე დაიჭი,
ბნელი რას გიზამს, გაზაფხულის მზით ჩასახულო,
ხორბლის ნათესში აჯირითე ჩემი ტაიჭი.

უფლის ვენახი მაკრეფინე, ზეცა დახურე,
ჩემში ერთმანეთს შეაბრძოლე რწმენა და შიში,
ნება მომეცი, გეამბორო და მიმსახურე,
ჩემი მუზა ხარ უსასრულო, სულის ჰაშიში,
უფლის ვენახი მაკრეფინე, ზეცა დახურე.

არასდროს მოკვდე, ისეირნე ქათქათა ტბაზე,
იარე მუდამ ღიმილებით, წყალზე იარე,
შენ თუ მოკვდები, მეც მოკვდები, ვერ გავეძლებ ასე,
რა თავში ვიხლი ოქროს, დავრჩი თუ მგლოვიარე?!...
არასდროს მოკვდე, ისეირნე ქათქათა ტბაზე...

კლდეებს ანათებს შუქი მთვარის. შუქი შავია.
 პატარა ბორცვზე დგანან ჯვრები. ბრწყინავს წალკოტი.
 ძილით ვებრძოდი რეალობას, სადაც ბლავიან
 ბოროტი ხმები და დგას კაცთა ალიაქოთი.
 სკდება წყვილიადი, ღამე უხმობს მისტიურ ნამებს,
 მკვდარი სულები ჯოჯოხეთში ნივიან ერთხმად,
 თავს იკლავს მთვარე, პეიზაჟი ხუჭავს წამნამებს,
 დილა დაჩება ბრძოლის ველზე ეშმაკის კვერთხმა.
 ეს ვაება და ეს ღრიალი თვალებში აღწევს,
 გველის სიმშვიდე მკვდარი ნისლის ქსელში გაება,
 უბედურების პატარძალი იხოკავს ღაწვებს,
 თითქოს ბრუნდება გარდაცვლილი ომის ღვთაება.
 მე მძინავს. სისხლის ილუზიებს ძილში ვედრები.
 ჩემს წინააღმდეგ ალესილი ნაჯახებია,
 თეთრ იალალზე გაჭკვივიან შავი მხედრები
 და ვხედავ, მათ ბედს უიღბლობა დაჯახებია.
 ანგელოზები ჩაიმუხლნენ სიბრძნის სანგრებთან,
 კლდეებს არღვევდა განწირული ბლავილი კრავთა,
 ეს ყველაფერი გადარეულ სიზმრებს ანგრევდა,
 დაქროდა ცაში და მენამულ კამარებს კრავდა.

48

წვიმის შადრევნები

07. 11. 2011.

ფეხზე ველარ ვდგები, ყველგან ზღვის ფსკერია,
 ჩემს წინ დაირაზნენ ყველა კლდეკარები,
 რასაც სიყვარულით ადრე მიცქერია,
 ახლა სიყვარულით ველარ ვეკარები.
 ციდან მომიძღვიან წვიმის შადრევნები,
 გზები ქვესკნელშია ახლა ჩამავალი,
 ფიქრებს გავექცევი ფიქრებს ნადევნები
 და შორს გაიღვებს ღამის კარნავალი.
 ახლა ჩემი გული ცხელი კრატერია,
 ახლა ჩემი რწმენა უფსკრულში ეფლობა,
 ნეტავ, ჩემს სიყვარულს შხამი რად ერია,
 ნეტავ, რად მინდოდა გულზე მბრძანებლობა.

ჩემს და გრძნობებს შორის დიდი ჭიდილია,
სულში მესახება ახლა ეს კადრები,
ქრება ის ბავშვობა, კვდება იდილია,
ჩემსკენ მოცურავენ ყვავთა ესკადრები.
ქარმა დამიმსხვრია ტრფობის იმედები,
ახლა კოშმარები სადღაც მიგონებენ,
სადღაც მოვედები, სადღაც მივედები,
ოღონდ, გავამართლო ჩემი სტრიქონები!...

მდინარის ბინდი

14.03.2012.

მდინარე თმების. ტალღებია ჩემი სანავე
და ნავის ფსკერზე ახლა ბინდია.
წითელი დილა ჩემს სიზმრებში ვერ ვაბანავე,
გიშრის თვალებში კუპრი მინთია.
ყრუ ლაბირინთში გავაგ ზავნი ხომალდს აფრიანს,
დავკოცნი ნყვდიადს, დავკლავ ალიონს,
შევცურავ ზღვაში, შეგრძნებები სადაც მძაფრია,
რომ ზღვის ღმუილმა ველარ დამლიოს.
ცას შევძრავ, ღამით ავაკივლებ შავ ბუებს უფრო,
მყრალი ტურები ვიდრე ყმუიან
და ჩემი სულის კალაპოტად გავგიხდი კუპრო;
ალილუია! ალილუია!

49

მარტოობა

29.07.2011.

ოცნება: მე ნავალ მენამულ მხარეში,
წამყვება ზეციურ სურვილთა ჯარი,
ღანვებზე იდინებს საკმევლის თარეში,
ტაძარში დარეკავს დაისის ზარი.
გავეყვები არნახულ მხარეში ხომალდებს,
ვიქნები ოცნების დინების მგ ზავრი,
ვინატრებ, მდინარის დინება მომალდეს,
დამტოვებს ცხოვრების ნაცნობი მსჯავრი.
ჩემში ააღდება დიდების აკვანი,
ვუმღერებ ღარიბთა ღიმილს და სურვილს,
ჩაკვდება სატანის ღრეჭა და ზაკვანი,
დრო აღარ მექნება დარდის და ურვის.

ფრთებს გაშლის იმედი დევნილი არწივის,
მაგრამ ოცნებები არ არის მინის...
ჩემი მარტოობა ქორივით დამწივის
და ჩემი გზაც მხოლოდ უფალმა იცის.

უბედურის პალადა

14.07.2011.

უბედურების წამი! რატომ ვარ მისი მკვიდრი?
სახეზე ნეტავ ღამით რატომ თამაშობს ფითრი?
რატომ იხარე ჩემში ავადმყოფობის ნერგო?
რატომ წვიმა და თქეში, სიმწარე რატომ მერგო?
სიკეთე რატომ ასცდა ნეტავ ცხოვრებას, რატომ?
რატომ დამტოვა განცდამ ჩემი აპრილი მარტო?
რატომ სიკვდილის სუნთქვამ გამომინოდა ხელი?
ჩემს ზამთარს რატომ უთქვამს, რომ ზაფხულს აღარ ველი?
როდის იხილავს ნეტავ მტრედებს ფერმკრთალი სახე?
სულ ღამეს რატომ ვხედავ, ქვეყანა რატომ ვნახე?
სისხლი არ მკმარა, სისხლი! ვიღლები ავდრის გამო...
გლოვის ჩანჩქერო, ვის ღლი, რატომ არ მტოვებ წამო?
რატომ ჩამარტყა მწარედ ღამის მხედარმა დეზი?
ჩემსკენ მარადმა მთვარემ რატომ აიღო გეზი?
რატომ არ მტოვებს წუთი ტრაგედიის და ნისლის?
სად არის ჩემი ყუთი, სიცოცხლეს რატომ მიშლის?
რატომ ამკიდა ბაღმა ჯვარი, სიმძიმე ლოდის?
სტიქსის ტალღები გაღმა როდის გამიყვანს, როდის?
მე მაპატიეთ! კმარა! რატომ ვერ მხედავს ხალხი?!
აღარ მშორდება მარად უბედურების თალხი!

50

მგლები

20.08.2011.

იდგა ამინდი ქუფრი, ფერი ეცვალა სისხამს,
დუღდა აჩრდილთა კუპრი, ღამე სანამლავს მისხამს.
მასხამს ეკლების თქეში, ზეცა წააგავს მეძავს,
ლურჯი ლანდების ტყეში ეშმაკი კალოს ლენავს.
ხორხში მასხამდა სპაზმა, ხმები მკორტნიდნენ მჭახე,
უცებ მიპოვა ბრაზმა – მე ის ჩემს სულში ვნახე!
ტბაზე ვხედავდი გედებს და შუალამის ვერსალს,
სულო, სიმწარე გეძებს, ვერ ემალები ვერსად!

მიმღერის გიშრის ნანა, მლოკავს ორკაპა ენა,
 აქ ლუციფერმა ბრძანა მშიერი მგლების ღრჭენა!
 მომიწევს მათთან შებმა (ყარდა გონების ლეში)
 ისევ მომაგნეს მგლებმა ჩემი უდაბნოს კლდეში.
 ვუყურებ დორბლის მხეფებს, ხილვებს კბილები ხევდა,
 ჩემი ნერვები ყეფენ, მჭამს გარიყულის სევდა.
 ვიგრძენი გულის ფეთქვა, ვიგრძენი შუბლი სველი,
 მინდოდა, ლოცვა მეთქვა და ასისინდა გველი.
 ჩემს წინ მდინარეს ვუმზერ, მდინარეს ციხე აკრავს,
 ვფიქრობდი წუთზე ჩუმზე, ვუკრავდი რწმენის საკრავს.
 გამოჩნდა ლოცვის სხივი, იელვა რწმენის შუქმა,
 ვიტან აუხსნელ ტკივილს – რომ მგლების გავხდე ლუკმა!
 მომაჯადოვა მრუში სიცოცხლის მრუშმა ჯადომ;
 „მხეცების პირის ღრუში მე უნდა მოვხვდე რატომ?!
 „ახლა მჭირდება შველა, მიშველოს თუნდაც ესაგმა,
 თუნდ მომიწიოს ყველა მგლის, ტურის, აფთორის დაჭმა!
 ბიჭი გადმოდგეს ჩემსკენ მგლებმა, შავმა და რუხმა,
 ვხედავ მაცხოვრის ფრესკებს, მისკენ მიბიძგებს ყრუ ხმა.
 მტკივა გული და ღვიძლი, ცეცხლი ვიგრძენი შლეგმა,
 ყინვისთვის ველარ ვიცლი, მინდა ვულკანის დელგმა!
 როგორც სპექტაკლის დადგმას, ისე ვუყურებ ბალებს,
 მკერდში სიცოცხლე დატკბა – ვილაც ალაყაფს ალებს!
 სივრცე მანახა ბაღმა, ვსწავლობდი ღმერთის ანბანს,
 სული სხეულში გახმა და მალე ცრემლში განბანს.
 ვებრძვი სატანის მხედარს, ვხედავ უცოდველ კრავებს,
 მტრედების გუნდი მხედავს – ცაში კამარებს კრავენ.
 საშველად გიხმოთ ბარტყმა ჩემსკენ, მტრედების გუნდო,
 შედეგი? – სილის გარტყმა, ღიმილი მწვავე, უნდო...
 მოშორებით კი ერთი უღელტეხილი ჩანდა,
 ისევ ფსალმუნებს ვწერდი, საკუთარ წყევლას ანდა.
 არ ვიცი... ტყავში ვძვრები... „ზვიად, ვილა ხარ, ვილა?!“
 მე დავინახე ჯვრების მარადიული ჯილა!

ვდგავარ ღია სარკმელთან, ვიმზირები გარეთ
 და ვუყურებ ჰაერში მოლივლივე ფოთოლს,
 ვგრძნობ, სველი მაქვს ღაწვები; ის ცოდოა, ცოდო...
 ახლა ჩემში იღვიძებს მირაჟების მხარე,

შემოდგომის პეიზაჟს დანანებით ვუმზერ,
ვფიქრობ გასულ ზაფხულზე, გამქრალზე და ჩუმზე.

მეც გავყვები ზაფხულის მიძინებულ სიზმარს,
შუბლზე ღარებს გამიჩენს შემოდგომის ხედი,
ახლა უკანასკნელად ამღერდება გედი,
შემანჯღღრია ბავშვობამ, ლამაზმა და გიჟმა,

მაგონდება აპრილის აყვავება ლურჯი,
აღარ მტოვებს ბავშვობა, მლიმარე და ურჩი.

იმ ფოთოლში მე ვხედავ მოფარფატე სევდას,
ის ფოთოლი მე მასობს გულში უგრძეს ლახვარს,
მენატრება იმ ფოთლის ისევ მწვანედ ნახვა,
მენატრება დრო, როცა თვალებს შუქი სდევდა.

ეს ფიქრები ჩემს ყოფას შემოდგომას არქმევს...
ნეტა, იმ აპრილისკენ ვინ გამიღებს სარკმელს?

წითელ კაბადონზე შუბლზე დილა მაზის,
უკან მხოლოდ თეთრი ფერი მივატოვე,
მეგონა, ვიყავი მსხვერპლი სილამაზის,
მაგრამ მე ვყოფილვარ თვითონ სიმარტოვე.
წვიმს და ჩემს ფანჯრებთან სველი ჭადარია,
ჩემს და სხივებს შორის რკინის ტინხარია,
ჩემი სმენაც ქარის ღრენამ გადარია
და ახლა სიცოცხლეც აღარ მიხარია!
ვიცი, ჩემგან ცრემლის წყაროს და რუს ელი,
მაგრამ ვერ იხილავ ვერასდროს სატანაც,
ცხოვრება ყოფილა მხოლოდ კარუსელი
და მხრებით ზეცამდე ლოდების ატანა.
რაც მიყვარს, არ არის! მხოლოდ ეს ფობია:
ირველივე ალქაჯები, სიკვდილის რევანში,
მიშველეთ, მიშველეთ! თორემ მესპობიან
ჩემი იმედები სისხლის შადრევანში!

სიკვდილმა სატრფო მომტაცა, დამტოვა გლოვის წინაშე,
 მას შემდეგ ვტირი, ვოცნებობ ასულზე, პანანინაზე,
 უნუგეშოა ქვეყანა, უიმედოა ცხოვრება,
 სითბოთი სავსე თვალები მე მუდამ მემახსოვრება,
 მას შემდეგ ცოცხალ სხეულში სიკვდილმა დაიბუდა რა,
 მე მელანდება საფლავი, კუბო და თეთრი სუდარა,
 მასთან ყოფნა მსურს სიკვდილო, მასთან ყოფნა მსურს უფალო,
 ვკოცნი მის აჩრდილს, არ მინდა სხვა ბაგე საალუბალო,
 სულში გლოვა და ღაწვებზე ცრემლის წყაროა უღვევი,
 ვტრფობდი, მტრფობდა და ვზარობდით ერთმანეთს სიყვარულებით,
 სიკვდილო, მეც წამიყვანე, ჩამასე შენი ლახვრები,
 სიზმრებში ვხედავ, ჭიუხებს ჩანჩქერად ვენიაღვრები,
 არავის ესმის ჩემი ხმა, ჩემი ხვეწნა და მუდარა,
 მომიხდეს იქნებ სამოსად სატრფოს ქათქათა სუდარა,
 მას შემდეგ მე ჩემს საფლავზე არწივებს ვხედავ ასაფრენს,
 მას შემდეგ მდევნის სიკვდილი, ყველგან მოციქულს ასაფრებს,
 მიიღე სააქაოდან მიჯნურო ჩემი ბარათი:
 „თუმცა დავშორდით, ჩვენ ერთად დავრჩებით მაინც მარადის!“

სიცილის ქებნაში 15.10.2011.

თენდება. უკრავენ სხივები ლილესი,
 უკრავენ გრიგალის ბენდები.
 დილამ დაამსხვრია ღამე უგრილესი,
 დრო გადის, დრო გადის, ვბერდები.
 პატარა გოგონას სიცილი ისმოდა,
 არ ვიცი, არ ვიცი, საიდან...
 იგი დროს გაუძლებს და მარადისობას
 მიწიდან ღრუბლებში აიტანს.
 დავძრწვიარ კლდე-ღრეში, დავეძებ ნადირებს,
 ძაღლივით მიყეფდა სტომაქი,
 პატარა გოგონას სიცილი მატირებს,
 ის არის სიცოცხლის ქომაგი.
 მისტირის მისტიურ ტირიფებს ტირილი,
 მჭირდება სიცოცხლის რეცეპტი,
 მაგრამ მე დავძრწოდი ტყეში ნადირივით
 და ბავშვის სიცოცხლეს ვეძებდი.

ტვირთი

20.08.2012.

იქ, სადაც დაღვრილი ლურჯი სისხლებია
და სული სიშიშვლეს ეძებდა,
მხეცთა აჩრდილები ცეკვით იღლებიან,
მღერიან კუპრის ტბის გედებთან.
ჩემი მოსამართლე ახლა იესოა,
(ცოდვამ ტბის სიღრმეში შეცურა)
მწვანე ჰორიზონტი ზეცას მიეფსოვა,
ღრუბელი ღრიალებს მხეცურად.
ღმუის ქარი, ახლა გულშიც კრატერია,
(ნეტავ, სულს ვადია ყოლოდა)
წყალს მოაქვს რძისფერი ვერცხლის მატერია
წითელი მდინარის ბოლოდან.

ზღვის ბალადა

28.08.2012.

54

სალამოა. დაისის ფონზე ღმუის შავი ზღვა,
ზეცა იღებს ტყვიისფერს, ბორგავს, ბორგავს, ღრიალებს,
მინდა, თეთრი თევზების იარაღი ავისხსა
და მორევში გადავყვე ქვეყნის ორომტრიალებს.
არ მორჩილებ არავის და მეფე ხარ გიშერთა,
შენს ნათლიას აფერუმ, თითქოს ანგრევ ნაპირებს,
კაცს კი არა, საფლავში ფროიდს გაავიწყებდა
ეგ ტალღები, წვიმაში ქარიშხალს რომ აპირებს!
ღამით უღრმეს კალაპოტს ანჯღრევ, თითქოს ყუთია,
შენს თავს კითხე ბოროტო, დასვენება თუ იცის,
შენ იმ დედას არ გავხარ, ღამე რომ გაუთია
ავადმყოფ შვილს, ლოგინად რომ აპირებს სუიციდს!
განისვენებს შენს ფსკერზე სასაფლაო გემების,
ქვესკნელიდან გაისმის ეშმაკების რევანში,
შენში ვცურავ ყოველღამ, მაგ ტალღებით შემები,
რომ ფობიაც ჩამეხრჩოს სისხლის ღრმა შადრევანში!
იქნებ, შეუმსუბუქო ზღვაო ტვირთი მეფე ღირს,
ჩამოართვი გარიყულს მარტოობის მანტია,
შეახალე ჯოჯოხეთს ქარიშხლები ბებერი
და ის გზა გამინათე, სადაც შუქი ანთია!

შენში გრგვინავენ დახოცილი ღამის გვამები.
 გასათუთება რად გჩვევია ყველა ძალების?
 მზად იყავ, რომ შენც ჩემთან ერთად დაიშხამები,
 თუ მომიგ ზავნი ხიბლს და სიტყბოს სანამლავების.
 შენში იბრძვიან მუამბოხე სისხლის არხები,
 ჩანჩქერი მძაფრი, გამყინავი ხმებით ხრიალებს,
 იცოდე, რომ შენც ჩემთან ერთად დაიმარხები,
 თუ მზის სინათლეს მოანატრებ ნამარხ იარებს.
 გიმზერს აფთარი, როგორც თავის მუდმივ საკბილოს,
 შენსკენ ილტვიან მარტოობის გრძელი დინგები,
 სიკვდილს ნადირის მძულვარებით სურს, რომ დაგკბინოს,
 დახარის ცხედარს, მის მოციქულს თუ ურიგდები.

მაგრამ გაქრება მოხარხარე აფთრების ხროვა
 და ის დღეც მოვა, დრომ შენში რომ მოაოქროვა.

კედლის სივრცეში დაბოლმილი ციხის ცხაური
 ცრემლდება, როგორც ნიაგარა უხილავ სეტყვის,
 წყვილ წრეს ასკდება გისოსების აურზაური,
 რომ ჩაკლას, რასაც ცხაურს მიღმა ხმაური ეტყვის.
 ცა, დაყოფილი მრავალ ციცქნა ოთხკუთხედებად,
 წვეთ-წვეთად ავსებს პატიმრობის დაგესლილ ბარძიძს,
 დღე სინანულით გისოსებში ღრმად იხედება,
 რომ მზის სხივებით შეიმოსოს სიშავე განძის.
 ჭაობის გვამში ჩასახული ცხელი გრიგალი
 დაბორკილ გლოვად, წყევლად ერწყმის მუქშავ საღამოს,
 ის მზეებსაც კლავს, როგორც ღამე ნაინტრიგალი,
 თავისუფლება ხუნდის ლოკვით რომ გადაშხამოს.

აქ ის ფიქრები, ყოველ ღამით რომ აღდებიან,
 ოცნების ზღვაში ჩაძირული ხომალდებია.

მახსოვს იმ თეთრი ღამეების შორი ალერსი,
 როცა გული გულს დაეძებდა, ხელები ხელებს,
 ჩვენ ვგავდით ძველი აღთქმის მკვიდრებს – პირველ ბაღელებს
 და არ გვტოვებდა ჰანგი სულის სინკრიალესი.
 როგორ გვიყვარდა ერთმანეთი! ვტკებოდით მზერით,
 ჩვენ ვუყურებდით ერთმანეთს და თვალებით ვბანდით,
 არ გვშორდებოდა შუალამის შეხვედრის ლანდი,
 სულებს გვინთებდა ანდა შენი ღიმილის ფერი.

ახლა კი... ახლა... ჩამქრალია წარსულის ფეთქვა,
 შენ თუ აქ არ ხარ, არც მე ვარ აქ! ამოვალ ცაში,
 რომ კიდევ გნახო... იქნებ შენთვის რა უნდა მეთქვა?

რომ „კვლავ მიყვარხარ, როგორც ადრე მიყვარდი,“ ანდა
 „უცხო წალკოტში რომ გაგვაფრენს ციური რაში,
 კვლავ მოვიგონოთ, სული სულს რომ სხივებით ბანდა!“

ცხელი სიზმარი არ მასვენებს! ვდგები და ვიცვამ,
 გავდივარ, რადგან მოვიშორო ლამაზი სახე,
 სულის სარკეში რომ ვხედავდი! დამლალა რისხვამ,
 ვერ მხედავს მე ის face, ღამით ცოცხლად რომ ვნახე!
 გავრბივარ, მაგრამ ვერ ვიშორებ! წინ მხვდება ორმო,
 უნორმო, როგორც ოკეანე, ჯოჯოხეთი, ან:
 „შტორმო, განმბანე!“ – ვღრიალებ და ორმო უნორმო
 არ მინდობს, მელაპავს, სულში იწყებს ჯოჯო ხეტიალს.

მსურდა, ვესუნთქე ანგელოზებს, ვიყავი ბავშვი,
 ვეძებდი ყვავილს და ვიპოვე ჩხავილი თავში...
 „ჩემს სიზმრებს რატომ აღარ ტოვებ, ყვავის ჩხავილო?!“

მზეს ვეძებ სახეგაყინული ჩემი დაღუპვით,
 ვსურვარ ჩემს წარსულს, მე კი არ მსურს და ღაპაღუპით
 მომდის ცრემლები, რადგან დავრჩი უიმყვავილოდ...

მარადი თოვა

16.02.2010.

მე მანვალეზენ მისტიცი ზმის შავი ხედები.
შენ აღრენილი დე სადების არმიას მისევ,
ისევ უძირო ცის სიღრმეში ჩავიხედები
და ზიზლიანი მოგონება დამტანჯავს ისევ.
ისევ ვიგონებ იმ სტრიქონებს, მაშინ რომ მწერდი
და ნესტიანი სინანული დამიყვლევს მუხლებს,
მინდა, საკუთარ სულის გვემას დავუთომო მეკერდი
და ჩემს უდაბნოს შევვები ზნო, მკაცრს და დაუღლელს.
მე გამათეთრებს უშენობის მარადი თოვა,
ვგრძნობ, მაკანკალებს მარტოობის ჩუმი გენია,
მე მუდამ დამდევს ცერბერების უჯიშო ხროვა
და ვეგებები, რადგან სხვა გ ზა არ დამრჩენია.

ახლა სიცივით ლილისფერი ვწევარ და ვინვი,
ისევ ღრჭიალებს დაღმეჭილი თვალწინ ჰადესი
და სხეულს მიჩხვლევს ცივი ზამთრის უგრძესი წინვი.

ვარ და ვიქნები ტყვე უშენო სინყვდიადესი
და თუმცა, არ მაქვს მოთმინება ძველი იობის,
მე უბოლოოდ მჯერა შენი ღვთაებრიობის.

57

ვიდრე მე წავალ

05.03.2010.

ვიდრე მე წავალ უბედური ამა ქვეყნიდან,
ვიდრე ჩემს სიკვდილს უშენობა გახდის უდაოს,
ვიდრე უდაბნო ედემობას დაიკვეხნიდა,
ვიდრე სიყვარულს უნდა, თავი აიუდაოს,
ვიდრე ჯერ კიდევ შემოძლია სუნთქვა უგონო,
ვიდრე ღრუბლებში სული ჩემი კიდევ იფლობა,
ვიდრე არ მინდა, მწუხარებას რომ გავუგონო,
ვიდრე დამღეჭავს უღმერთობა და უიღბლობა,
ვიდრე გახდება ყველაფერი ჩემში უფერო,
ვიდრე ირწევა გა ზაფხულის ჩემში აკვანი,
ვიდრე ჯერ მინდა, ჩემს სიცოცხლეს რომ დავუჯერო,
ვიდრე კიდევ ვარ ჭაობიდან ამოსაყვანი,

ჩემსკენ გამონვდილს ველი ხელებს, შენს ხელებს ველი,
ამომიყვანე ჭაობიდან, მომეცი ხელი.

სატანა

06.05.2010.

უგანთიადო შუალამის წამები ბნელი.
სარდაფი. ქალის თვალებიდან სიბრმავე მოქრის.
თეთრ, გამხდარ ხელებს ულოკავდა ბორკილი სქელი,
მისი ცხოვრება ნება იყო შავი ჯადოქრის.
სარდაფის მიღმა თეთრი სივრცე წყევლიდა ამას
და ჭრიალებდა კარი დღეში ორჯერ – აქ ითქმის:
ეჭირა კარის სახელური იმ ქალის მამას,
სახემოცინარს და დაღმეჭილს, სატანას თითქმის!

იყო არაფრის ყველაფერი. იყო უდაბნო.
ღრენდა სარდაფში დამწყვედიული სიცოცხლის ლეში
და ხარხარებდა სარეცელი, ცივი, უსაბნო.

სარეცელზე კი იწვა იგი მძაფრ სიმყრალეში
ამ ყველაფერის არაფერი – თვითონ სატანა,
ვინც გვამზადებდა ამ სცენების გადასატანად.

58

მგლის სიმღერა

21.05.2010.

საშიშ მტაცებლად დაბადებულს მიწოდეს მგელი,
მე იქ ვარ, სადაც სიკვდილის და სისხლის უინია,
ყველგან ცხელ ტყვიებს, ყველგან რკინის ხაფანგებს ველი
და არც სიცივის, არც შიმშილის არ მეშინია.
მე ცნობილი ვარ სისასტიკით, მგლური იერით,
მაგრამ ვერასდროს ვერ გარდამეჭნი კაცის სურვილო,
ვერ ვიარსებებ ადამის ძის „სიმშვენიერით“;
ვერ იარსებებს ვით სატანა უსიძულვილო.

ღმერთის შვილებად ითვლებიან ადამის ძენი,
მე კი სისხლისმსმელ ნადირად მთვლის ბრიყვი, თუ ბრძენი,
მე სიყვარული არ მჭირდება და არც მოველი.

მე უნიღბო ვარ, არ მჩვევია რამე თამაში
და ნაძირლებიც ვერ მბაძვენ რადგან ამაში,
ირონიაა: ის კაცია, მე კი – ცხოველი.

აჰა, მიტირეთ! მკვდარი ვარ და ავდგები ველარ,
 მე მესობიან რთული ცნობის შავი კლანჭები,
 ადამიანო, საბოლოოდ სიკვდილის ტყვე ხარ,
 სისხლით და ცრემლით იბადები და იტანჯები.
 შეუცვლელია მხოლოდ პოზა, რომელშიც ვკვდებით,
 მას შემდეგ, როცა გულში გვიყრის ისრებს ამური,
 ჩვენ ბოლოს სიკვდილს გამოვსახავთ ჩვენი ნაკვთებით
 და გვეფინება მკვდარ სახეზე ფერი გვაშური.
 როცა შორდება სული სხეულს, როცა მარაო
 ნასვლისას ნიავს დაგვიბერავს, ტკივილს გვიამებს,
 ჩვენ გველის ზეცის, ან ქვესკნელის სააშკარაო
 და ვიღებთ სასჯელს, ან ოცნებებს ვიხდენთ გვიანებს.
 მაშინ ჩვენს სხეულს შეეხება უხეში ცელი,
 ნაგვიყვანს ღმერთი, არ დაგვტოვებს ალბათ სულ ისე,
 გადაგვეშლება ჯოჯოხეთი, ან ბალი ვრცელი,
 ან იბოვინებს სული ზღვებზე, როგორც ულისე.

აღარაფერი არ არსებობს... სადაც მივედი,
 მე მკვდრები დამხვდნენ სიყვარული, მზე და იმედი.

მოგონებებში აღმიდგება შუბლი ნათელი,
 თმა ჩამოშლილი ჩანჩქერებად, თვალები თბილი,
 ხმაურობს გული, მაგიდაზე ვით კამათელი
 და ღვთის მუხლებთან დაჩოქილი უძღები შვილი.
 მე დავინახავ ძვირ ვარსკვლავებს უცხო მხარეში
 და სიბნელეში აეხდება სინა ზეს ფარდა,
 მიცქერი ღანვებშეფაკლული და „შენს გარეშე...
 არაფერია, რაც მინახავს და რაც მიყვარდა!“
 ვიქნები გიჟი, შევებრალო თვითონ მათხოვრებს,
 მე კი ვამეფებ ნირვანაში მომღერალ გედებს
 და ფანტაზიის ერთ უჯრედში სული აცხოვრებს
 მძაფრი სიგიჟის ლაბირინთს და წალკოტის ხედებს.

რეალობაში თუ არ მტოვებს ყინულის ყუთი,
 ფანტაზიაში ბედნიერი მაინც ვარ წუთით.

შავი სივრცეა დედამიწა, ოთახი ერთი,
 ცენტრში დგას კაცი კაპიშონით. იყო სპირიტი.
 უზარმაზარი ბატის ფრთებით ფსალმუნებს ვნერდი,
 აკანკალებდა თავის ქალას ჯადოს ჯირითი.
 ვცადე მეყვირა, მაგრამ ჩაკვდა სხეულში ბოლმა,
 ენა დაშება, ვერ ვშველოდი ყელში იოგებს,
 მაშინ ვიხილე ჩემი ტანის მუხლებზე ლოლვა,
 ახლაც ვიხსენებ და ის სცენა სულს მინიოკებს.
 რა სიცოცხლეა, მაგრამ მძინავს. ტვინში ისობა
 კოცნა კოცონის და ფილტვებშიც თითქოს ბანგია,
 ჯაჭვით დავაბი დრო, სივრცე და მარადისობა
 და ასულს ლოცვა ნავუკითხე თეთრპერანგიანს.

მეც განვიცადე უნდობლობა და ირონია,
 ის მანერინებს, ის ახალი ბაირონია.

პანო

11.10.2010.

(ვანო ცინცაძეს)

ტოროლასავით უდარდელი ჩანხარ გარედან
 რუსთავ-ქალაქის ბოჰემური ცხოვრების მკვიდრი,
 ხარ სიბნელეში ნაპერწკალი მოელვარე და
 სოლომონივით ბრძენს და მდიდარს არ გწამს სიმდიდრის.
 შენ – მხიარული კრიტიკოსი უჟმურ ნავაზთა,
 იბრძვი კალმით და ამ ცხოვრების ჭაობს დასცინი,
 (ფსევდონიმისთვის ბოდიშს ვიხდი, მე – ახალგაზრდა)
 ვანელი ვანო ცნობილი ხარ, როგორც ვან-ცინი.
 ტყვიისფერ სახეს სულ სიცილის ცრემლებს ადენდი,
 ირგვლივ დალენე დალონების ყველა გისოსი,
 ვართ პოეტები ამ ქალაქის; მე – დეკადენტი,
 შენ – კვლავ პოეტი, მწერალი და სატირიკოსი.

იყავი დიდი ამფიბიის ნევრი უცვლელი,
 ხარ სუფრის ხიბლი და სუფრაზე მონყენის მტერი,
 ასე იბრძოლე, კვლავ აცინე თეთრი ფურცელი,
 კვლავ აამაღლე სატირული სიმაღლის ჭერი.

არ დაგვიტოვო შენს მეგობრებს იარაღია,
 ბატის ფრთები ხომ შენი მძლავრი იარაღია.

მიმოზეპი

29.08.2011.

*კარეტები მიმოქრიან ცაში ნელი,
ჩემი არსი მზის და მთვარის ჭიდილია,
მეუფლება გრძნობა ცივი, საშინელი
და გამირბის წარმოსახვის იდილია.*

*მე ვერ ჩავწვდი ღვთის განაჩენს, დასჯას ველი,
ერთი არის ეს ცხოვრება და სასჯელი.*

*ბოროტი შობს ბოროტებას და სიკეთეს
შობს სიკეთე, მხოლოდ ცხედარს არ ყავს მტერი,
ვტირი, როცა ჩემში მტრედი სახლს იკეთებს
და როდესაც მეტირება, მაშინ ვმღერი.*

*ველზე ისევ ყვავთა შავი ბენდებია,
ღამეები აღარასდროს თენდებიან.*

*ნეტავ, როდის მომირჩება ეს იარა,
ღამეს როდის მოშორდება ფერი თოვლის,
დღეს სიკვდილმა ილოცა და ეზიარა
და ჩამასობს ახლა კლანჭებს, ნაზს და მოვლილს.*

*რა ვენა, თუკი უფლის ქსელში არ გავები,
თუკი ბაღში მიხმებიან ნარგავები.*

*ჩემში მარად ლაბირინთის ბინდებია,
არ მიშვებენ გარეთ მკაცრი კლდეკარები,
ჩირაღდნები კუბოს ირგვლივ ინთებიან,
რაც მიყვარდა, ველარაფერს ვეკარები,*

*მაგრამ მჯერა: ვიდრე ცრემლით ვიმოსები,
ჩემს საფლავზე იხარებენ მიმოზები.*

ბანცლა

28.08.2007.

*ჩემს მწუხარებას დაჩოქილი შევჩივლებ ხატებს
და გამიქრება ნაწამები სულის იარა,
განდევლობას ლურჯი ხილვა მიანდამატებს,
ულრუბლო ბაღის საიდუმლოს რომ მაზიარა!*

მე მელოდება მოლანდების უგრძესი მღვიმე,
მიუწვდომელი, როგორც მთვარე, სავსე განცდებით,
ხმა მეუბნება: „ნამოდექი და გაილიმე,
მე შენ გაირდები, მუქ და წყეულ წარსულს გაცვდებით!“

განცდა

8.01.2012.

(სალომეს)

ვიდექი ქუჩაში, გეძებდი, გისმენდი,
გელოდი წვიმაში, ქარში...
ჩვენს ზემოთ, ზეცაში უკრავდა ცის ბენდი,
დაქროდა ზღვისფერი რაში.
მოხვედი, მოხვედი!... გითხარი: „არასდროს
დამტოვო, სულ ჩემთან დარჩი“...
ჩემს მტირალ სულს უნდა, სიკვდილი მანატროს,
თუ არ ხარ ჩემს გვერდით, მაშინ.
არ ვიცი, არ ვიცი, არ ვიცი, სადა ვარ,
საერთოდ, მე ვარ, თუ არ ვარ,
საღამოს მზე ცხრა მთას და ცხრა ზღვას გადავა,
ჩაქრება სიცოცხლის ქარვა.
სიცოცხლე მოკლეა! ვაიმე უფალო,
მიწიდან მივდივართ რატომ?
არ არის ცოდვები უკვალო, უფალო,
მოგვწუხს ეშმაკის ჯადომ.
მე მძინავს, მე მძინავს, მე მძინავს და ისიც
მოვიდა, მე ვისაც ვუხმობ...
ღრუბლებში ამღერდა წითელი დაისიც,
აქამდე მუნჯი და უხმო.
დღეს მისი არსება ჩემს სიზმრებს ანა ზებს,
ძილქუში არ მტოვებს ურჩი,
მხოლოდ მე და ის ვართ ახლა ქვეყანაზე,
რწმენა ჩამჩურჩულებს ყურში.
როდესაც მზე ცხრა მთას და ცხრა ზღვას გაცდება
და ისევ გიპოვი ქარში,
შენ ისევ შემოხვალ ჩემს გულში განცდებად
და გეტყვი: „სულ ჩემთან დარჩი“.

(სალომეს)

შენში მოვალ ადრიან ზამთრის დილას ლეჩხუმო,
 რომ ვიხილო ქათქათა, აზიდული მთები,
 რომ სიცოცხლის ნათებას აღარასდროს ვეჩხუბო
 და ღრუბლების მდელიოზე რომ გავშალო ფრთები.
 შენში დავდე ფეხდაფეხ ცივ რუებს და წყაროებს,
 მიჯნური ვარ, ასული შემეყვარდა შენი,
 მე სიმღერებს გაჩუქებ, შენ კი მესამყაროე,
 რომ ნოტებით ავაგო ჩემი კართაგენი.
 ტყის და მდელის სიმწვანით, მზით და წვიმის წვეთებით,
 თეთრი ღრუბლის გუნდებით თავს მოიკლავს მთვარე,
 გავქექცევით წყვდიადებს, დილას შევეფეთებით,
 ამღერდება ტაძარში ზარი მოზანზარე.
 იყოს ისევ ზამთარი, ანათებდეს მზე ჩუმი,
 გიზგიზებდეს ბუხარში ღამის ცეცხლის ენა,
 ვიცი, ისევ მომელის თოვლიანი ლეჩხუმი,
 ის და მისი ასული და ღრუბლებში ფრენა!

ბრინჯაოს ტბაში

23.02.2012.

(სალომეს)

ტყეა. ირგვლივ შენი ცეცხლის ტბებია.
 ხელები მაქვს მთვარესავით შიშველი.
 ბრმა ფიქრები შენს გარშემო თბებიან;
 შენ თუ წახვალ, ვერაფერი მიშველის!
 გრძელ ნაწნავებს თბილი ქარი გიშლიდა,
 იმზირები, მონუსხული ღამეში,
 გეტრფი, რადგან შეიქმენი ნისლიდან;
 ნეკნებიდან ნეტავ, სულ არ გამეშვი!...
 მიმზერ მე – ქმარს. შენს თვალებში ცეცხლია.
 ვდგავართ ფსკერზე სიყვარულის მდინარის,
 სულს უარყოფ, სამათეულვერცხლიანს,
 კივის ქარი, ყრუ და დაუძინარი!
 გვლოკავს წვიმა, ბოლმიანი, უხეში,
 ეგ ღანვები ბორცვებით გატყვია,
 ვარ ყორნისფერ თოვლის სიმსუბუქეში
 და წყვდიადში ჩემსკენ მოქრის ბრმა ტყვია!

გეყინება მაგრამ მზერა... ბრუნდები,
ნითელ შორეთს უმზერ, გარბი გიჟივით,
შენ მოგდევენ ღამის ყორნის გუნდები,
მთვრალი ვნების შემზარავი ჟივჯივით!
და ჩერდები! ჩვენ შეხება გვაკლია,
ჩემი სული შენი ტრფობით ივსება,
რაც ღირსება იყო, ახლა ნაკლია,
ნაკლი ხდება ახლა ჩვენი ღირსება.
აღარ აკრავს სხვა სიჩქარის ზღვარი გულს,
ბაგე ბაგეს პოულობს და თვალი – თვალს,
მე შენს გარდა ხელს ვერ ვკიდებ სხვა რიკულს,
И ЧУВСТВУЕТ МЕНЯ ТОЛЬКО МОЛИТВА!...
„თქვენ იპოვეთ ერთმანეთი სანთლებით“,
– ღალადებენ ჩვენზე ჩვენი წიგნები,
ჩვენ ბრინჯაოს ტბაში მოვინათლებით
და სხვა სამყაროშიც ერთად ვიქნებით!

სიშორე და ღირიშორი 21.05.2012.

(სალომეს)

64

ვიცი, რატომ მკლავდა შენი სიშორე,
მარტოობას რატომ ვედირიყოლე:
აკლდი ჩემს გულს, ვით ბაღს თეთრი აისი,
ვით ფრიალო კლდეებს – ედელვაისი.
როგორ ვმარტოობდი! ახლა ჩემი და
გახდა დილის ნამი ქრიზანთემიდან.
ჩემი ხილვაც ახლა გახდა ფერადი,
რადგან ახლა გეტრფი გადარევაშდის!
ახლა ვიცი, რომ შორსაა სიშორე
და ოცნებებს ისევ ვედირიყოლე.

მომენატრები 8.06.2012.

(სალომეს)

მომენატრები შემდეგ ნახვამდე,
ასე ძვირფასი, ასე ნაზი და
ბროწეულივით მინდა აყვავდე
და არასოდეს გადახვიდე ფიანდა შიდან.

დაუხატიახარ შენ თითქოს მანეს,
რადგან დედოფლის გადევს ფასი და
ყველგან გეძებდი, იცოდა მან ეს ...
ანგელოზებიც ტაშს გიკრავენ ცის დარბაზიდან!

სტროფების ციკვა 30.07.2012.
(სალომეს)

მე შეგხვდი, სულ მარტო იყავი,
ხელებში შეგნიშნე ფლეიტა.
ეს შენ ხარ უთქმელი იგავი,
შენ სულში სიმშვიდეს შეიტან.
მე გეტრფი ცხოვრების ბოლომდე,
ეს შენ ხარ ცხოვრების მიზანი,
მე მიყვარს, მე მიყვარს, მხოლოდ მე,
თვალები, მთვარის და მზისანი.
მე თმების ჩანჩქერი მაგიჟებს,
შენ სტროფთა ცეკვაში ჩაები,
გადადგამს არითმულ ნაბიჯებს
შენს თმებში შეშლილი ტაეპი.
არ ითმენს ეს გული, არ ითმენს,
მე მახრჩობს ნაწნავთა კლიტული,
შეგიქმნი სხვა სიტყვებს, სხვა რითმებს,
არ მინდა სხვა მეფის ტიტული!

65

შენი თითები 21.08.2012.
(სალომეს)

შენი თითები, ვარდისფერი ნეკერის მსგავსი,
დაფარფატებენ თოვლივით ჩემში,
მე მათ დავკოცნი მონინებით, სითბოთი სავსე,
როგორც გვაღვიან იალალს თქეში.

არ მინდა გ ზები, მე – მძინარე, თითებზე ვივლი,
ისინი მუდამ მირწევენ აკვანს,
ვიქნები მუდამ ბედნიერი თითების ხილვით,
მათი ამბორი მე გულში ჩამყვა.

მე და სამყაროს აგვიშენე თითების ხიდი,
სუნთქვა მაჩუქე, ლამეს რომ მითევს,
კვლავ გავიხსენოთ, წყვდიადისგან ნათელს რომ ქმნიდი,
რომ ვეამბორო შენს ნატიფ თითებს.

ამბოხი

17.07.2011.

ორმო ვარ, შავი დღეები ჩემში ცვივიან, იწვიან,
ტვინში ეკალი მესობა – ლამის უგრძესი წიწვია,
ჩემს ცხოვრებაში მარადი უკუნეთი და მწუხრია,
სულით ჯუჯები მეფობენ, დიდები თავებს უხრიან,
ჩემს მარტოობას უფალმა ოდესმე თუ კვლავ მოხედა,
ქვეყანას გავყოფ შუაზე, სამოთხედ და ჯოჯოხეთად,
მაგრამ ამჟამად მოუცავს ბნელს ჩემი მიწა და წყალი,
ქათამი ცაში დაფრინავს, არწივი არის საწყალი,
ხეტილობენ ჩემს სულში ვილაც ბინძური ლანდები,
გული გაქვავდა, არასდროს, არასდროს დავიშანთები,
ახლა ხეს ვგავარ, ქუხილით დაცემულსა და ნამეხარს,
სუნთქვით ფილტვები დამისკდა, ღრიალით პირი გამეხა,
ლამეც თეთრია, წყვდიადებს ჩემს ალიონზე სულ ველი,
აღარ ვარ აღარც სინათლის, აღარც სიცოცხლის მსურველი.
მახინჯი არის ქვეყანა, როგორც ეშმაკის ნახატი,
მე არ ვიცოდი, სიმშვიდეს თუკი ქაოსში ვნახავდი,
ვუყურებ, მაგრამ ვერ ვხვდები, ქვეყანა რაღამ დაბოღმა,
დაე, წაგლეკოთ ქაჯებო პატარა კაცის ამბოხმა,
უნდა გავიქცე! აღარ მსურს, თქვენ რომ გიყუროთ ვირებო,
ჩემი ქვეყანა მეძახის, ლალი და უნაპირებო!

66

ხმა კელიიდან

10.08.2011.

(დედა ნისიმეს)

ტაძრის ეზოში, სადღაც ბოლოში, განმარტოებით იდგა კელია,
ვინრო საკანში ცხოვრობდა სული, სადაც მტრედების სამყოფელია
და ამ სულს ქონდა გოგონას სახე და მარიამის აფრქვევდა სითბოს,
რომ ლოცულობდა, ზეციდან წყაროს ჩუმი ჩურჩული ისმოდა თითქოს,
მხოლოდ ის იყო ამ სამყაროში! მხოლოდ ის იყო, მეტი არავინ,
კლდეებს არყევდა გალობა მისი და იდგა მისი ლოცვის კარავი,
მე მისმენია ბულბულისათვის, გულს ჩამყოლია მისი სინაზე,
მინახავს, როგორ ეხეთქებოდა ჩიტი შეჭირბულ ფანჯრის მინაზე,

მავრამ არასდროს შეუძრავს სული ქვეყნად არავის, ძლიერად ასე,
ჯერ არ ვყოფილვარ ლოცვა-გალობის შთაბეჭდილებით ასეთი სავსე...
იმ კელიაში თითქოს მენამულ ვიოლინოთა გუნდი ტიროდა...
და მე შევჩერდი, გ ზად მომავალი ანგელოზების სანაპიროდან!

უსხო მღვიმეები

14.08.2011.

მთათა მწვერვალებს, სადაც შარშანდელ ქათქათა საბნებს დილა უტევედა,
მე შევცქეროდი და ვმეგობრობდი დასასრულების დებიუტებთან.
ვიყავი ციხის მარადი მკვიდრი და დალენილი ფრთები არნივის,
კვლავ დუმდა შუბლზე ნიავის სუნთქვა და კვლავ წიოდა ძვლებში ქარცივი.
მე იმას ვუსმენ, რაც უკვდავია და რაც ჩემს სმენას უფრო აგიჟებს,
რაც იბადება პოეტის სულში და რაც მუდამ დგამს ცისკენ ნაბიჯებს,
ვერ გაიხარებს ჩემში სიავე, ვუმღერი მხოლოდ სხივებს, ფაქი ზებს,
მე შეამბოხეს ვებრძვი ანგელოზს და ეს ჩემს ყოფას ადრამატი ზებს.
აკვანს დავურნევ ციდან მომავალ ანგელოზების რძისფერ ერთობას;
(რად მინდა ხორცი, თუ ჩემი სული ცარიელ ტანში ხტის და ერთობა?!)
მე ვესტუმრები უცხო მღვიმეებს, მოვუსმენ სულ სხვა ზღვათა ნიჟარებს,
შევებრძოლები ქაჯების ხროვას, მყრალებს, საძაგლებს და ნაგიჟარებს,
ნუ მათქმევიანებ ოლონდ უფალო: „ ჩემი ცხოვრება იყო ამაო“...
ნუ გამინბილებ ოლონდ იმედებს და შემიფარე წმინდა მამაო!

67

სიცოცხლის მიღმა

27.04.2012.

დედამინაზე ხარობს ყოველი, მხოლოდ ცნობადის ნერგი გადახმა,
ცხოვრება არის სიცოცხლის მიღმა – უბედურების მთების გადაღმა,
მე შორს განვდეგნე სიკვდილის შიში და შევითვისე ყოფნის ფობია,
ისე დამეტყო სულში სიბერე, ჯერ სიყმაწვილე არ დამტყობია,
ენახე ყოველი, არაფერს ვნატრობ, მხოლოდ კლდეებთან მინდება შებმა
და მომიგონონ მინდა სიტყვებმა, ჩემმა რითმებმა, ჩემმა პნკარებმა,
უარყოფ ყოველს, რაც კი ანათებს, ზიზღს იწვევს თვითონ დილის ნათება,
ყოველი წვეთი მდევნის შადრევნის, შავი კოშმარი მეჯალათება,
არ მინდა აღარც ლამაზთა მოდგმა, მათში ხომ გულმა სიკვდილი ნახა,
არ მინდა აღარც აკვნის დანახვა, ტირილის სმენაც აღარ მსურს, აღარ!
მოვუსმენ მხოლოდ ქარიშხლის ღმუილს, მხოლოდ არყოფნის ბადეს ვედები,
კმარა! მჭულს ღამე, დღე, მთვარე, მზე, ცა, ქარი, სიო და წვიმის წვეთები!
მავრამ დრო მოვა, მე მოვალ თქვენთან შავ გარეკანზე, კალამით ხელში,
რომ გავჯდე ისევ ღრიალა ლექსის, სიყვარულის და სიკვდილის ელჩი,
მე მოვალ ისევ დღისით და ღამით, იანვრისა და ივლისის ექო,
რომ დავეუფლო თეთრ უკვდავებას და დავინყება რომ დავაჭლექო!

სანთლად იქცა
სველი სული,
იბრიალა,
იკაშკაშა,
ენტო ერთხანს,
დადნა, მაგრამ
არ ჩამქვრალა
ალი მისი.
არ ჩამქვრალა
მისი სუნთქვის
ცეცხლოვანი
ჩირალდანი,
შეეთქვიფა
დროს და სივრცეს,
სადღაც დარჩა
სიტკბო ხსოვნის!
გამოისხა
თეთრი ფრთები,
აიზიდა
ლურჯ ზეცაში,
შეეკედლა
სავსე ჭიქას
და ეწოდა
მუღმიკობა.

ახსნა

3.11.2010.

გოგოვ ანკარა... ტუჩებო ტკბილო,
შუბლო ნათელო,
უძვირფასესო, ლურჯ მწვერვალზე დავანებულო,
ხარ ანგელო ზთა დედოფალი
და დედამინის საყვარელი მანათობელი.
იცოცხლე ჩემზე ბევრად მეტი,
რადგან მე ვიყო
უამაყესი წასულთა შორის,
რადგან შევძელი ჩემი ხსოვნის შენარჩუნება
ღმერთამდე აწვდილ შენს გონებაში.

მაინტირებს

15.08.2008.

მაინტირებს, რას დაწერენ ჩემზე ასი, ან
თუნდაც ათასი წლის ჩავლის შემდეგ.
მაინტირებს, ეს ცხოვრება თუ რის ფასია,
ან თუ რაიმეს მოიტანს შედეგს.
ერთნი იტყვიან: „ის წერდაო გაბოროტებას,
ზღვას სიმახინჯის, მწარე ჩანჩქერს! ალბათ მას სულში
აღარ გააჩნდა დადებითი!“ მეორენი კი
აიბალებენ ხმას, იტყვიან: „ნუთუ ლექსებში
რომელიც იყო დაწერილი მის მიერ, ხედავთ
რაიმე უმსგავსს, ეშმაკეულს? ან რად ივიწყებთ
მის ლექსებს, სხვივით გაჟღერებულს და სიყვარულით?“
აი, კამათი კლავს სიმართლეს. დიალოგია
ჭეშმარიტების ჭეშმარიტი სამჭედლო მხოლოდ.

ჭაოზი

18.08.2008.

ჩვენ ჭაობში ვართ განდევნილნი. როგორ მოგვებე ზრდა
ეს ლამაზი და მოსაწყენი მწვანე სიმყრალე!
რა ლამაზია ეს ჭაობი! ჩვენ ორნი ვართ – ის, მე, მე და ის.
ვიძირებით და ვიმეორებთ: რა ლამაზია! როგორ გვინდოდა
რომ გვეცოცხლა ამ სიმწვანეში და ამავე სიმწვანის გარეთ!
და ჩაძირვის დროს ჩვენ ვიგრძენით: ვსუნთქავთ ერთმანეთს.
ნეტავ, არ ვიყოთ ამ სამყაროში და თუნდაც ვიგრძნოთ
გიშრისფერ ყვავათა ავი ჩხავილი მუსიკასავით.
ხელშესახები ხდება ახლა: ჩვენი სულები დღეს მდიდრდებიან
ერთმანეთით და ჩაძირვამდე ერთი წამით ადრე ვიგრძენით,
თუ რა საჭირო ყოფილა ჩვენთვის სულ სხვა სამყაროს ჭაობის ფსკერი:
ჩვენ ხომ განვიცდით რაღაც ზეციურს, არაბუნებრივს,
ამოუცნობს, ღვთიურს, პოეტურს.
და ჩავიძირეთ ერთი რწმენით, რომ გვყვარებიან
თურმე სიცოცხლე და ერთმანეთი:
ჩვენ ხომ ერთმანეთს ვუერთმანეთეთ.

69

ორმაგი სიცხე

04.12.2008.

ორიათასრვა. აგვისტოა. სიცხე ორმაგი.
დასერილია ქართული ცა რკინის ჩიტებით,
მძიმეა ზეცა, ვით სარკოფაგი,
ვართ ერი მცირე და ძლიერი – მტერს ვედიდებით.

იმუქრებოდნენ ჩრდილოელი ქონდრისდათვები.
ერთი საზღვარი არის აქ, იქ, ყველგან და არსად.
მშვიდობას უდგას კრიზისი მძიმე, სულს ლაფავს იგი კეთროვანივით.
იდგა გნისი ქალაქებში, მწვანე სოფლებში, სულში, ძარღვებში,
უჯრედებში, ხორცსა და ძვლებში. აღარსადაა მოძრაობა ჰაეროვანი,
ლალი და ნაზი. გახრიოკებულ არტიერიებს წყუროდათ სისხლი;
მისი ჩანჩქერის მოლოდინში ფეთქავდნენ მაშინ.

ადამიანს კლავს ადამიანი. აქეთ და იქით ვეცემით ჩვენ, თქვენ,
დაეცემიან სადღაც ისინი. სისინი ისმის საიდანღაც და ჩვენ კი, ჩვენ კი,
თავები მაღლა გვაქვს აპურობილი
და მკერდგამსკდარი ჯარისკაცი ეცემა სადღაც.

ის ასწრებს ჩურჩულს: „მე ვარ ქართველი და თუ მოვკვდები,
მიხარია, რომ მოვკვდები ასე“.

თავის სიცოცხლეს საქართველოს და გაუკვდავებას ჩუქნიან ასე.

ღმერთო, რამდენი გვყოლია გმირი და ვერ ვამჩნევდით.

მაგრამ არიან ყორღანებიც – სადღაც, სოროში კანკალებენ გათიშულები,
იმეორებენ უბოლოოდ სიტყვას ორადორს:

„ჩემი სიცოცხლე, ჩემი სიცოცხლე,“

მაგრამ, არ მესმის, რა სიცოცხლეზე ლაპარაკობენ ახლა ისინი,
რადგან, ისინი მკვდრები არიან.

როცა ისინი ერთად არიან, იქაურობა მომაგონებს კრემატორიუმს.

საქართველოა, გვამთსაცავი კი არა, გესმით?!...

70 მაგრამ ამჯერად აქ ომია და ზუზუნებენ მკვლეელი ტყვიები ცხელი ქარივით.
სადღაც ზიდავენ პიკაპები დასისხლულ ცხედრებს.

ყველა მათგანში საქართველო იყო ყოველთვის.

საქართველოსთვის ყველა მათგანი სინონიმია არდავიწყების.

და, მოგონებებს გამალებით უცემთ გულები; იდგა აგვისტო.

ბანშორეპა

25.01.2009.

მაშინ ძვირფასო, (რა დამავინყებს)

როცა ერთმანეთს ვუპირებდით ჩვენ განშორებას,

ჩვენ... ჩვენ ერთმანეთს ვუყურებდით მტირალ თვალებში.

მე არა, არა... შენს სიმაღლეზე უაზროდ მყოფი მე ვუყურებდი

ლურჯ სამყაროში მონარნარე წყვილ ტბებს ცქრიანებს
და ცისარტყელის ფერები როგორც დაამძიმებენ ხოლმე მზის სხივებს,
ისე ტიროდნენ შენი თვალები.

ჩემი თვალები, ოვალური, ყინულის მსგავსი,

მშრალად იტანდნენ აუხსნელ ტანჯვას.

მე ახლა ვიცი: იმალებოდა!

რამდენი რამე იმალებოდა ამ ჩვენს მზერაში!

იყო მომენტი, როცა სიტყვა ამბობს არაფერს.

შენ შეტრიალდი და წახვედი!...
მეც შეტრიალდი ცარიელი ოთახისაკენ,
რომ დავენახე კუთხეში მდგარ საკრალურ საკრავს.
მე გავითიშე, არაფერი აღარ მახსოვდა.
მივუახლოვდი, ხელში ავიღე და დავუჯარი ისეთი გრძნობით,
რომ აღრიალდნენ კედლები ირგვლივ.
და როცა მივხვდი, დარჩენილი მარტო ვიყავი
მარტოსულ თავთან, მეც ავლრიალდი მაშინ ბავშვივით.
ტიროდა ჩემთან ერთად საკრავი, იმეორებდა ჩემს უთქმელ სიტყვებს:
– „სად ხარ ძვირფასო?“
ტიროდა ჩემთან ერთად საკრავი, ბანს მაძლევდა:
– დო, რე, მი, ფა, სოლ.

ნაპერნკალი

31.01.2009.

მე წავიკითხავ წიგნს რომელსაც არ კითხულობენ
რომელიც არა არ იწერება
მე ვნახავ სიზმარს რომლის მსგავსი არც კი უხილავს
ქვეყნად არავის და ვერც იხილავს
მშვიდად იყავი მშვიდად მშვიდად მეუბნებოდა ჩემი თავი
როცა მივხვდი რომ ეს იყო ასე
რა დამამშვიდებს მშვიდად არიან
მიცვალებულნი მხოლოდ და მხოლოდ
დღეს ქაოსია ჩემი სიმბოლო
მე კი ვაპირებ ასი წელი რომ იყოს ასე
არა ათასი ათიათასი
მე როცა ჭირმა რუსთავიდან გადამისროლა
დაახლოებით ხუთას, ანუ მეტ კილომეტრზე
სადღაც სამხრეთ აღმოსავლეთით
მაშინ მე ერთად დავინახე მრავალი შავი ადამიანი
ცხრაჯერ ჩავიდა და ამოვიდა მნათობი დილის
ჯიბე გამიხმა ყეფდა სტომაქი
მაშინ ვიგრძენი რა ძნელია უსამშობლობა
მაშინ ტიროდა სული ჩემი მე კი ვიდექი
გაქვავებული უცხო ძეგლივით სადღაც ქუჩაში
ის კი ტაბიძის ქუჩა იყო და ეს მიკვირდა
მე ვაპირებდი ფეხით მევლო ყველაზე მეტი ვიდრე მივლია
იყო ზამთარი ნათლისღების ტყვიისფერი ცა
ცრემლით მლოცავდა მეჩეთის გვერდზე
არსებობს ყველა ყველაფერი რაც კი უღვივებს
გაჭირვებულს მბჟუტავ ნაპერნკალს
მაგრამ თვალების გახელაა მეტად საჭირო

ღმერთო იქ შევხვდი სხვა ქართველებს
სხივებს მოყავდათ ისინი ჩემთან
უფრო სამხრეთის კიდეც უფრო აღმოსავლეთის
ვიდრე ტბა არის კასპიისა
ჩვენ გავიხარეთ ერთმანეთის დანახვით ჩვენ ხომ
მეორედ შევხვდით იმ დღეებში უცხო ადგილას
მეორედ უკვე შორს სამშობლოდან
მაგრამ მე ალბათ გამიხარდა უფრო ძალიან
მე მჭირდებოდნენ იმიტომ რომ ისინი მეტად
გაჩუმიდნენ ჩვენი სტომაქები აღარ გვიყვებდნენ
მართკუთხედი და თეთრნითელი ყუთი მიგორავს
მიგორავს უკვე სადღაც ჩრდილო დასავლეთისკენ
გაჩერდა იგი ჩამოვედით შევედით სადღაც
რამდენი ჩაი ცოტა არაყიც
გავედი გვერდზე მოვიხედე და აღარ იყო მართკუთხა ყუთი
და რას ვხედავდი
ქუჩებს აყუჩებს ლამის ბალღამი
სახლს მაშორებდა კილომეტრი რვა ათეული
16 საათში სახლში ვიყავი მაგრამ მანამდე
მე გავაოცე შავგვრემანი მესაზღვრეები
მათ არ სჯეროდათ თუკი კაცი ფეხით გადაადის იმათ საზღვარზე
მე კი ვიყავი გამონაკლისი
მე წავიკითხავ წიგნს რომელსაც არ კითხულობენ
არ იწერება რომელიც არსად
მე ვნახავ სიზმრებს
რომლის მსგავსი არ უხილავს ქვეყნად არავის
ამ სტრიქონებს კი ახსოვთ ახსოვთ ეს ყველაფერი

72

თუ თვალს გავახელ

12.02.2009.

თუ თვალს გავახელ და შევხედავ ჩემს თავზე ქალის
გადმოხრილ სახეს თმაგანენილს და მგლოვიარეს
თუ მე ბურანში შევიგრძენი სინითლე ალის
შენი ლოყების
მე რაღა მომკლავს მომაგონდება
ძველი დღეები სიახლოვე და განშორება
შემდეგ ტირილი უცრემლებო და ისევ ისევ
გათენებამდე ერთმანეთის აწყვეტილი სმა
რომ მივუძღვენით სიყვარული მაშინ ერთმანეთს
როგორც თილისმა უმომავლო როგორც თილისმა
მე ახლაც ვტირი უცრემლებოდ და ვხვდები მაშინ
ვიმყოფებოდით ლურჯ მწვერვალზე ბედნიერების

იყო ქათქათა თოვლისფერ მთათა თითების თეთრი თამაში
ახლა კი ახლა მე მე მხოლოდ
ვალმერთებ ძველ დროს აღმერთებდა როგორც ედგარი
ვირჯინია პოს
და მჯერა ძველ ზღვას უახლესი სისხლის მედგარი
ტალღა მიაპობს
რომ მაგომდება ნატიფ სხეულს არ შეუძლია
იყოს ნატიფი სამარადისოდ
რომ მაგონდება დროის შემდეგ რომ შენი სახლი ცივი ყუთია
მაშინაც ვტირი ოღონდ უკვე მახლავს ცრემლები
ღანვეები ჩემი სველია უკვე ოღონდ როდესაც
ვარ დარჩენილი საკუთარი თავის წინაშე
როგორც მინდორში მარტოსული ხმელი წიფელი
და უბოლოოდ ვიმეორებ რომ შენი სახლი
დროის შემდეგ ცივი ყუთია
და მიხარია რადგან მე მახსოვს
წვიმისფერ თვალებს ერთ დროს ჩემთვის უსათუთია
აისბერგით ვჩანვარ მაგრამ არ არის ასე

მე-სიზმარი

05.03.2009.

მე სიზმარი ვარ არარსებული სამყაროდან სტუმრად მოსული
პატარა არ ვარ შემისრულდა გასულ წელს thirty
ვარ უსასრულო გამოგონილ ქვეყნის სიღრმეში
ვიდრე ჩვენთან არს
ვიდრე ჩვენთან არს
ვიდრე ჩვენთან არს უფალი ღმერთი
მე სიზმარი ვარ თავის ქალაში ვიბადები ადამიანის
როცა ღრმად არის ძილში წასული
და მორფეუსის სუნთქვით არსებობს
პატარა არ ვარ პატარა ვარ მაგრამ მზესავით
კაცი რომ უმზერს მიწის ჭრელი ზედაპირიდან
არავინ იცის რისთვის საიდან რატომ მოვედი
არავინ იცის ვესტუმრები რომელი ღამით
არავინ იცის როდის წავალ ან საით გავწვევ
არავინ იცის რამდენი ხანი გაუგრძელდება ჩემი სტუმრობა
არავინ იცის სამყაროში ჩემი ფუნქცია
მხოლოდ მაშინლა მიხვდებიან როდესაც წავალ მოულოდნელად
თეთრი ხილვები ვიდრე ცოცხლობენ
მათი არსების დანიშნულება გართობა არის მიწიერ კაცთა
სიამოვნების მინიჭება ესთეტიური
როცა მიდიან თავიანთი მასპინძლებისგან

ისინი ტკბილად იგონებენ ჯერ კვლავ ნახევრად
ბურუსში მყოფნი ნუხანდელ სტუმარს
და ენატრებათ სიზმარი იგი თუმცა ახლავა წავიდა მათგან
მეც მენატრებით ჩემო კარგებო
მერე რაა რომ ახლა დაგტოვეთ
რომ ახლა იშვა ნათელი დილა ჩვენს ცხოვრებაში
ჩვენს პანაწინა ბრმა სამყაროში
მომენატრებით მუდამ ვიდრე არ ვარ თქვენს გვერდით
ან არ იქნებით ჩემს გვერდით ვიდრე
მე სიზმარი ვარ
ახლა როდესაც იშვა დილა
და არ ვარ თქვენთან უფრო სწორად აღარ ვარ თქვენთან
დაგელოდებით თვალხილულნო
თქვენ თვალხილულნი როდის მიხილავთ
და შემდეგ გეტყვით
Welcome ჭეშმარიტ სამყაროში ჰა ჩემი ხელი
ახლა კი თქვენ ხართ ჩემი სტუმრები
მე სიზმარი ვარ თოვლისფერი
სიცოცხლეში ამოუცნობი
მიუწვდომელი თეთრი სიზმარი

უცხო 09.03.2009.

ორად იყოფა ეს სამყარო
მე და სამყარო
მე დავიღალე უცხოობით საკუთარ და მეორე მესთან
თქვენს სამყაროსთან
მე დავიღალე იმის გამო რომ მიწოდებენ უცხოპლანეტელს
უჩვეულოა მთელი ჩემი უბედურება
ყველა მიმიკა მოპყრობილი ჩემსკენ ამბობს რომ
უცხო ხარ უცხო შენა ხარ თვითონ უჩვეულობა
მე რა ვქნა თუ არ შემიძლია ვისუნთქო ვიგრძნო
ვნახო სიზმრები განვიცადო ჩვეულებრივად
სამაგიეროდ შემიძლია ვიხილო თვითონ უხილაობა
მავრამ მე არ ვარ ბედნიერი თავს ვუძეოვრებ
ასეთი ყოფა მოკალი რათა დარჩე ცოცხალი
დაბადებიდან ვფიქრობ მისძინეთ
ვინმემ ინება დაკნინება ამ გისოსების
ჩემი თვალების სიღრმეში რომ გაზაფხულობენ
დღეს მხოლოდ მე ვარ პატიმარი ამ გისოსების
ვანყდები კედლებს სად გავიქცე რა პატარაა ეს დედამინა
მე გეკითხები ირონიავ
ჩვეულებრივზე ჩვეულებრივო რიტმო ცხოვრების

მე შემოდლია შენნაირი რომ ვიყო ახლა ხვალ ან ოდესმე
ან თუ შემედლო შენნაირი ვყოფილიყავი
არ ვყოფილიყავ რადგან ახლა ასე უბედო
აღამიანო მე მინდა რომ თქვენ ჩამოგვაგდეთ ცოტათი მაინც

ის ტირის

14.03.2009.

ვინმეს გინახავთ ლექსი, როგორც სუნთქვა სიცოცხლის?
ის ხომ ისეთი სინათლეა, ჰაეროვანი,
განუწყვეტელი, გამჭვირვალე, მარადიული!
როცა კითხულობ, უხარია, მაშინ ცოცხლდება,
ფერხორცს შეისხამს, ფრთებს შლის, დაქრის, მღერის, ზანზარებს
და ირგვლივ კედლებს აზანზარებს წკრიალი მისი!
მინახავს მისი მორონდენა, ხანდახან ტირის,
ხანდახან ყვება სიამაყით უკვდავ გამრეებზე,
ან უიმედო, მიტოვებულ, მკვდარ სიყვარულზე!...
მაშინ კი ტირის, ტირის, როგორც ბავშვი უდედო.
თქვენც იცით: ლექსის მირონდენა მე ხომ მინახავს.

შიშის გვირაბი

04.04.2009.

75

ვიდეო გვირაბში, რომელსაც არა აქვს სანყისი და ბოლო.
ბნელოდა, ისე რომ ვგრძნობ აისბერგების სიცივეს მე მხოლოდ.
ისმის ელექტროგიტარების მძაფრი ჟღარუნნი
და გვირაბიდან უბოდიშოდ მოქრის კოცონი.
ვფიქრობ გაქცევას, მაგრამ ვხვდები
– ასე უაზროდ არასოდეს არ მიფიქრია.
აღარასოდეს იარსებებს კარგი, რომლისაც ასე მჭეროდა!
ყურებში წივის ურჩხულების ღრენა მოსისხლე.
შიშის სურნელი ტანზე მაყრის,
მესობა მისი გრძელი ეკლები, ხმას ველარ ვიღებ!
ეს არის შიში მარტოობის. უსაზღვროდ ისმის,
ისმის ელექტროგიტარების მძაფრი ჟღარუნნი!
ისმის გალობაც – რეალობის შავი დაცინვა.
მე დავიბადე იმისათვის, რომ ვმდგარიყავი,
რომ ვმდგარიყავი, უნუგეშოდ და უბოლოოდ
იმ ბნელ გვირაბში, რომელსაც ქვია
მარტოობის და თეთრი შიშის მწარე სიბნელე.

მე თქვენ მიყვარხართ!

06.09.2009.

*ოჰ, ქეთი, მაკა, ლიზი, ნინი, სოფი, შორენა,
ლილე, თამუნა, ინგა, ელენე,
რამდენ უიღბლოს გაუჩნდით სიცოცხლის წყურვილს,
რამდენ უბედურს გადაარჩენდით
სუიციდს თქვენი ღიმილით, ანდა,
თქვენი ნაზი ხმით წარმოთქმული ამა სიტყვებით:
„მე თანახმა ვარ“
თქვე აზიური მენტალობის ლამაზო მსხვერპლნო,
კაცთა ოცნების უკარება და ეკლიანო მწარე ისრებო,
თქვე ედემიდან გამომგდებო,
თვითონ ედემის აკრძალულო უცხო ხილებო,
უნაყოფობის უარმყოფნო და ტკბილი ნაყოფის ნაყოფებო,
მე თქვენ მიყვარხართ!...*

ილუზია

16.07.2010.

*მე მძინავს ახლა ავ ზნებული ბავშვის ზმანებით.
არ წაიკითხოთ ეს ნაჩმახი, ის სიგიჟეა.
მე მინდა ვიყო, ვინც ვარ უკვე, მაგრამ ვერასდროს ველარ ვიქნები.
ამბობენ, თურმე უვინებელი არის ოცნება,
მაგრამ ეს ვიდრე ილუზიად გადაიქცევა.
ის ვარ, ვინც არ ვარ და ის ვიქნები, ვინც არ ვიქნები.
მე ვინც ვიყავი, მართლა ვიყავი, მაგრამ მომბეზრდა ჩემად ყოფნა,
მელნით გავავსე რვეულები და შევებრძოლე სხვა აზროვნებას,
მე გადავფრინდი სხვა გალაქტიკის, სხვა პლანეტის სხვა დროებაში,
გზას გავუყენე სიცილი და სიყალბე ერთად,
უფსკერო ხრამში მოვისროლე ყოფილი მიწის კეთილგანწყობა,
ვიხილე დრამა,
დავუმეგობრდი მარტოობას და შევიშალე.*

76

წითელი ტყე

05.02.2011.

*ტყეა შემოდგომის. ქარი ქრის უჯიშო,
მახინჯი, ბოროტი, ძვლების გამთოშავი.
შავ ხეებს ასხიათ წითელი ფოთლები.
კადრი ფოთოლცვენის – სიკვდილიანობა.
ხიდან მოწყვეტილი ყოველი ფოთოლი
წააგავს მომაკვდავ, ცოდვილ ადამიანს,
რომელიც გახდება სარწო დედამიწის.
ის გადაიქცევა გახრწნილ ნე მომპალად
და ველარასოდეს ვერ მოევლინება ღვთის შექმნილ ქვეყანას.*

ჩემი სიმღერა კედლებს არღვევს და თქვენ მოგესმით
 ხმა დაცემული მდუმარებისა
 ნეტავი რატომ ვიყავი ჩუმად
 როცა მინდოდა მესაუბრა ხატის წინაშე
 კვნესის დაირა მელანდება თეთრი მტრედები
 ოღონდ არ ვიცი რუხმა მტრედმა რა დააშავა
 რატომ არსებობს განსხვავება კანის ფერებში
 მე გაზაფხულზე ჩამელვრება სითბო სხეულში
 დამიხუთავენ სულს ზაფხულის ცხელი დღეები
 შემოდგომაზე არემარე გაიძარცვება
 ზამთარში ისევ იძაგძაგებს ხორცი და ძვალი
 და არასოდეს არ დამტოვებს ძველი სურვილი
 რომ კვლავ ვიმღერო
 რომ კვლავ ვიხილო თეთრი მტრედები
 და მთელ სამყაროს მოვასმენინო ხმა დაცემული მდუმარებისა
 აზრი არა აქვს სხეული ივლის
 თუ განისვენებს სამუდამო სასთუმლის ფსკერზე
 სულს მუდამ უნდა
 იმღეროს თქვენთვის
 მოვასმენინოთ რადგან სიმღერა დამარცხებული მდუმარებისა

დარჩი და იბრძოლე! 07.06.2011.

დარჩი და იბრძოლე, დარჩი და იბრძოლე!
 იარე, იშრომე, იცინე, ილოცე,
 აკოცე საკოცნელს,
 მიანდე ცხოვრება უფლის მონყალებას,
 უბრალოდ, იცხოვრე,
 ოღონდაც არასდროს იფიქრო სიკვდილზე!...
 უბრალოდ, იცხოვრე... რისთვის? ცხოვრებისთვის.

დუნაის სიმღერა

06.08.2011.

ღელავს შავი ზღვა. ბნელა. თვალთან თითს ვერ მიიტან.
 ანგელოზები ლოცულობენ შენს სულში ახლა!
 მე სტუმარი ვარ ივერიიდან,
 არ ვიცი, სად ვარ, მაგრამ ვიცი: მღერის დუნაი.
 აღმოსავლეთით ზღვის ტალღები ეხეთქებიან
 ნესტიან კლდეებს, მე ვდგავარ მარტო,

ვარ ცისკენ ხელებაპყრობილი, ვუყურებ სივრცეს,
წვიმისფერ ღრუბლებს და ვყვირი: „სად ხარ?“
რა მუსიკაა: „ვალერია!“ ვიდექი მარტო...
ანგელოზები დაიბადნენ შენი სულიდან!
ღელავს შავი ზღვა... სტუმარი ვარ ივერიიდან,
მე მიმღეროდა შენზე დუნაი
და მოისმოდა ანგელოზის საგალობელი.

არ წამიკითხო!

28.09.2009.

მკითხველო, რატომ გადაწყვიტე წაკითხვა ჩემი?
ეს დღიურია – წიგნია, თუ რვეული რაღაც.
ჩემი სული დევს ამ ფურცლებში – გაურკვეველობა,
ცოდვილი, უცხო! მეტიც – ზიზღი გაუცხოების!
ტვირთის სიმძიმე ამ ცხოვრების, ჭაობი მყრალი
და ამ ჭაობის სიღამაზე, სიტკბო და შხამი!
უცნობი სუნთქვა – მკვლელი ხილვა უხილაობის.
მგონი, ფიქრობ, რომ შეშლილი ვარ! მაშინ ჯანდაბას
ეგ შენი თავი ცარიელი! დახურე წიგნი!
ახლავე! მიდი, დაუბრუნდი შენს ყოველდღიურს,
მახინჯ, უაზრო ამ ცხოვრებას! ხელი გამიშვი!
ახლავე წადი და არასდროს აღარ მოხვიდე!
ახლა ზარია სული ჩემი; მე ვირეკები.

78

სტრიქონების ტროს 23.05–27.05.2012.

საუკუნე გეძებდი გალაკტიონ ყვირილით!
არ ყოფილა საუფლო შენთვის თურმე დაბლა,
მოვიწვიოთ მთანწინდის მთვარეც, ვარდით, გვირილით,
ჩამო, იქნებ ჩაგვედგა დღეს რიონში ტაბლა.
იქნებ, ნისლის ნაპირის მოელვარე თარეში
მერიქიფედ გვენწიოს, დაგვიმშვენოს გვერდი,
იქნებ, გვეიავნანოს ლამის ლურჯ სინყნარეში,
რასაც სიმწუხარეში მღეროდი და წერდი.
იქნებ, ისევ მოვიდეს ხილვა თეთრი ეშვებით,
უფსკრულების კოშკები დაენარცხოს ფერხით,
იქნებ, მიწა ვიპოვოთ, ციდან რომ დავეშვებით,
ანდა, დემონს შევებათ, ედემში რომ შევხვდით.
სულ ტყუილად წყურია სულს საზღვარი პოეტო,
არ გაქვს სულის სავანე, არც სიმშვიდის ბაღი,
მხოლოდ ის შეგიძლია, გვირგვინს ემარტოეთო
და უსაზღვროდ ათრიო მარტოობის დაღი!

შენ დალუპვას უხმობდი, დააჩოქე სიბერე,
მიწა გეპატარავა, დაგეძებდა ელდა,
ფრენას ეანგელოზე, სიკვდილს ელუციფერე
და რძისფერი წყვდიადი ცრემლით დაგისველდა.
დავინწყება მკედარია! გრძნობდეს სული იდეალს,
იქით, სადაც კიდევ ხეივნების მარში,
როცა მღვრიე კოშმარებს ესვრი თეთრ ორქიდეას
და ფოთლები კვიპან მდუმარების ქარში.
როგორც უხვი მემკვიდრე, შენ ამტანი იყავი
მწუხრის მწვერვალებამდე ატანილი ტახტის,
მეფის შარავანდედი გედგა გაურიყავი,
სადაც შიშის დარბაზის ბალერინა დახტის!
აჰა! შენს სამყაროში წაგვიყვანოს სინათლემ,
ავციოლოს ღრუბლებში ლურჯა ცხენთა დოღმა,
ატეხილმა ლერწმებმა სული თუ მოვინათლეს,
ვან დეიკის ლანდივით თუ გამწვანდა ბოღმა!
შენ მოგიხმობს მიწისქვეშ აჩრდილების ვაება,
მაგრამ არ ეკარები, არ მიდიხარ ახლო,
– არ იციან ფრენა, რომ შენს ფერხულში ჩაებან
და სატანას მიმართავ ღრუბლებიდან: „ძაღლო!”
პოეზია უშენოდ შეიმოსა შავებით,
შენს შემდეგაც წყვდიადის პროცესია მოდის,
ვიცი, ლექსის ხმაურში სად და როდის ჩავებით,
კუპრის ტბაში შევხვდებით მაგრამ ნეტავ როდის?
ანდა, როდის შევხვდებით, სადაც ისერის ნაფოტებს
სპლინი – უხმო ჯალათი, ძვირფასი და მწარე?
დაე, ნუთი სიფხიზლის გახდეს საეშაფოტე
იქით, სადაც ხარხარებს მისტიციზმის მხარე!
სადაც გაუგებარი ისმის მთვარის მაგია,
სადაც სული ბუტბუტებს უკვდავ გამებს ბნელში,
სადაც ტყის და ყინულის ვერცხლისფერი ბაგეა
და ზეციდან ეშვება დედამიწის ელჩი!
არ გეცალა უბრალო ხმისთვის, სადაც ეფლობა
აუხსნელი გუგუნე, განწირული წყლული,
ქვეყნად შენ გააღვიძე ლექსის უბერებლობა,
ლექსში შენ მიაძინე ავონია სრული!
თუნდაც, ისევ მოისხი მეფე ლირის მანტია,
შენ არა ხარ ეული, არ გაქვს შავი ფარდა,
შევხვდეთ ერთურთს იქ, სადაც სული დარდიმანდია,
არაფერი გვახსოვდეს პოეზიის გარდა!
ახლა დროა პოეტო, კვლავ დავშორდეთ ერთმანეთს,
გავიხსენოთ ჩვენ-ჩვენი სტრიქონების ტროა,
კვლავ ჩავეფლოთ სიგიჟის ქაობებში ღმერთმანი,
ახლა დროა სიცოცხლის, ახლა ტაშის დროა!

მწირი, რომელიც მარტო ცხოვრობს საკანში, ყრუში,
არავის უყვარს და მეგობრობს ყოფას, ნაღვლიანს,
როგორ აწვალეებს ეს ცხოვრება, მყრალი და მრუში...
ღმერთო, უვერცხლოდ ეს ცხოვრება ავი ძაღლია!
მე ვგავდი იმ მწირს, ვისაც არ აქვს სულის ბალები
და გაურბიან, ვით გაურბის მთვარე ალიონს,
„აღარ მოხვიდეთ! აღარავის დავენახები,
დე, საკუთარმა მარტოობის სევდამ დამლიოს!“
მაშინ გამოჩნდი. ჩემი ყოფაც წაღმა წავიდა.
თვალეებში ჩადგა შენი შუქი. ყინვაც განვდევნი.
შენ შეიქმენი მამა ღმერთის ნაძერწავიდან
და ღრუბლებიდან ჩამოყევი წვიმის შადრევნებს!
მაშინ ვიპოვე შენში სული. ალუბლის მანდილს
რძისფერი დილა განიჭებდა, ღამე ბლაოდა,
წარსულის კერპებს მარგალიტის ცრემლებში ბანდი
და გეშლებოდა თვალწინ უცხო სანახაობა!
ეგ შენი თმები ჩამოშლილი, მსგავსი გიშრისა,
თუნდაც მახრჩობდნენ, არ მეთმობა მე შენი ნახვა
და არ ვინანებ, ტრფობამ გული თუ გამისრისა,
მე არ გაგიშვებ არასოდეს და თუკი ნახვალ,
პასუხს არ ვაგებ არაფერზე, მე მინდა მხოლოდ
გავხდე ეული ბინადარი უგველო ბაღთა,
არ წავალ, სულში ვარდისფერი რიჟრაჟის მყოლო,
თუკი ეს გრძნობა ჩემი ტანჯვის მიზეზი გახდა.
გავყვები ბილიკს, სადაც მზეა, სადაც იმედი,
სადაც რწმენა და სიყვარულის ტალღის რიტმია,
დავთმე ყოველი, სადაც შენ ხარ, მე იქ მივედი,
მაგრამ შენს ცაში სულის ფრენა არ დამითმია!
ვდგავართ ხომალდზე. ის ირწევა, როგორც აკვანი,
მსურს, შევაცურო შუა ზღვაში ჩვენი ხომალდი,
დედამინაზე ზეციდან ხარ ჩამოსაყვანი,
რომ გვერდით მყავდე მარად, სულის ამოხდომამდის!
ღრუბლებზე დაგწერ მაშინ სისხლის შავი წვეთებით,
გაიცვლებიან ერთმანეთში ბარათი ორი,
შენს მზისფერ ჩრდილთან ჩუმ დარაჯად ავისვეტებით,
ვით სიყვარულის ჯურღმულების მარადიორო.
ყინულისფერი შენი შუბლი, შენი თითები,
დილით მანკდიან უკვდავების უტკბეს საკმეველს,
სალამოს ცაზე მთვარესავით აი ზიდები
და შუალამის ვარსკვლავები მზეს დაგარქმევენ.

რადგან მოხვედი, არ ნახვიდე, იყავი ჩემში,
უცხო ფერებით დაგიხატავ უხატავ ნახატს,
ღამე უსაზღვროდ გაიღიმებს, იმღერებს თქეში
და დილის სარკე საკუთარ თავს შენს თმებში ნახავს.
ვერ ვთმობ შენს სურვილს, დარდს, სიხარულს, ღიმილს და ცქერას,
შენთვის სიცოცხლეს, შენთვის სიკვდილს ვერა და ვერ ვთმობ,
როცა გიყურებ, მუდამ მესმის სულის სიმღერა
და შუალამის სიჩუმეში ვჩურჩულებ: „ღმერთო“...
შენ მარტოობის სამრეკლოზე მსხვერპლს თუ მიიტან
და ცისკენ მზერას აგიტყორცნის ოქროს სასახლე,
გამიგებს მხოლოდ შენი ლოცვის ხმა კელიიდან,
რომ შენი სული ყვაავილებით ვერ დავასახლე.
ტირის ფლეიტა. ეს ტირილი ლოცვას მაგონებს,
უკრავს ორკესტრი ნაღვლიანად, მამუნჯებს, მბბნევს,
ჩემთან მოყავხარ მენამული ღრუბლის ვაგონებს
და მზე გაფარებს ყვაავილების ურბილეს საბნებს.
იქვეგდე, სადაც მარტოობის კლდეა შიშველი,
მზის ქარაფები და რითმების შადრევნებია,
მე მინდა ფრენა! ვერაფერი ველარ მიშველის,
სულს შენი გრძნობა დღემდე თუ არ ადევნებია!
ოცნების ფრთებით ვენეოდეთ გრიგალს, უმაღლესს
და ვარსკვლავები ჩამოვრეკოთ მიწაზე ციდან!
გვერდით მეყოლე, მაგრამ მუდამ შეიდუმალე,
ლოცვას მიენდე, შენს სულში რომ სამოთხეს ქმნიდა!
ღამე, ნაგდები მკერდის ფსკერზე, მაგარი, ვით ქვა,
დასახლებული დრაკულებით, სავსე ბუებით,
იყო შეშლილი! ვყვირი ისე, სულს ძლივსლა ვითქვამ:
მე უშენობას ვერასოდეს შევეგუები!
დავდევი სხივებს, ტბის წყვდიადებს რომ ამარიდა,
მე ავაყვავე შენი ბალი და ვენახები,
ჩემი სხეული ამოვნიე ღრმა სამარიდან
და დაცემული აღარავის დავენახები!
ისევე რიჟრაჟი. ია ზონის სილუეტს სხეუენ
მხეცთა კბილები, აიეტის ხელით ნათესი,
ბავშვთა ჩრდილები სამსხვერპლოდან ისვრიან მხეფებს
ვერცხლის წყვდიადში და წყვდიადის სიქათქათეში.
ძველო ქალაქო! არსებულა თურმე ზღაპრეთი,
აჰა! ნათდება სტიქსის ფსკერზე შავი კაბარე,
თმები მახრობენ სხვა სინაზით, სხვა სიმძაფრეთი
და შენი თმების დარაჯი ვარ მე მომთაბარე.

მე მოგიყვებით, თუ ჭრილობა ოდესმე დაცხრა:
საქართველოა. აჰა, რეკავს გლოვის საათი.
დაგვაავინყდება ნუთუ წელი ჩვენ 89,
ან მოგვირჩება 1990?

მახსოვს ამრილი. ლურჯი? არა. მწვანე? წითელი.
ცხედართა შორის დავდიოდით! ცრემლებო, ვის ღლით?
შემდეგ კი წლები დიდთვალება, მშიერ-ტიტველი,
ცა მენამული, შერცხვენილი ქართული სისხლით!

ჰე ქუჩავ, ჩვენი მატიანის სახევე უხეშო,
არასდროს ტოვებს თვალების ფსკერს შენი ნახატი,
მახსოვს შენი ხმა, უიმედო და უნუგეშო,
რომელსაც დამფრთხალ უჯრედებში შავად სახავდი.

მე, ამაღლეთას განბანილი, ვიყავი ლეში
ძველი ჰაერის და აღდგომის მეონდა მცდელობა,
ოლიმპოს თავზე კარგად ჩანდა მუქ სილურჯეში
სიმართლის ცოდვა და ცოდვების უცოდველობა.

მესმოდა ღრჭენა დემონების – ისინი შიგნით,
სხეულში მესხდნენ და მკანწრავდნენ გრძელი კბილებით,
მე ვიზრდებოდი ილუზიის უკვდავი ჯიქნით;

გვედებით და ვცოცხლობთ! რეალობას არ ვეტიკბილებით!
მახსოვს ის, რაც კი ნალველს, შიშს მგვრის. უნდა მახსოვდეს?
იმ მოვონებებს რალა ვუყო, თავში რომ ზიან?

მეხსიერებას არ ვინატრებ აღარასოდეს,
მე ვნატრობ ჩემს თავს ბრმას, ყრუს, უგრძნობს და სკლეროზიანს!
ხელს ჩავიქნევდით: „არაფერი! ასე ისე!“

ჩვენ შიგნით გვჭამდა ნალველი და როგორც ყრუები,
ვეგუებოდით უიღბლობის შავ ოდისეას,
მაგრამ სიყრუეს ვერასოდეს შევეგუებით!

ბავშვის ბავშვობა იქ ქრებოდა და როგორც ბოლმა,
ხაოდა ხორხში დაგრეხილი შავი ნათება,
ვხვდები, რა მომცა ნანამებმა სულის ამბოხმა:

– ჩვენი წარსულის უმომავლო დასურათება!

უარესობას ველოდებით? ვინ იცის... ვხედავ:
თვითონ სიცოცხლეს ულურჯდება სისხლის სადენი...

აქ ვილაც გიჟი და ხვლიკივით გამხდარი დედა
გაძვალტყავებულ ძუძუს მკვდარ ჩვილს პირში ატენის!

მეც მახსოვს ქუჩის უღიმღამო სუნთქვა და ღამით
ის უბოლოო შხამი მისი, სულს რომ ლოკავდა!

ნუ ავსებ დროო ცრემლს ჩანჩქერით, ღამეს – ბაღღამით
და ხმაც კი აღარ გამავგონო ბნელ კილოკავთა!

ქურჩა სავსეა ხარახურით – ბომჟი, მეძავი,
 ან ძე ადამის – მას სასწაულს არქმევენ მერვეს,
 მზერა აქვს ამ კაცს ქოფაკივით მოუხეშავი,
 ნერვებით კბილებდაკრეჭილი აყეფებს ნერვებს!
 დღეს რა აზრი აქვს, რისგან არის შექმნილი შინა,
 ანდა პირველად მზე რამ ნახა, ჩიტმა, თუ კვერცხმა?
 ვერ ვხედავ სითბოს? იქნებ მისგან სიცვიე მიცავს?
 ხომ ვნახე თეთრის და წყვდიადის ურღვევი შერწყმა?!
 ან ვული მარცხნივ რატომ არის? მე მახსოვს ჯერაც:
 მარცხნივ ხომ ძველი ტკივილია, გრძნობა უგონო,
 მჯერა გონების, მჯერა გრძნობის, ოცნების მჯერა,
 მაგრამ მე მიინდა, უგონობას რომ გავუგონო!
 ჩემში ვხედავდი მივინყებულ ციხის ეზოებს,
 ქვეწარმავლები შერევიან სადაც არნივებს,
 ვეფერებოდი სავსე მთვარის შავ-თეთრ თეძოებს;
 მე ის ბნელ ღამეს და რთულ სიზმრებს გამიმარტივებს.
 ვიცი, რას ნიშნავს, იცოცხლო და, უბრალოდ, რომ თქვა:
 „მე ეცოცხლობ“... ნუთუ, ყველაფერი ამით მთავრდება?
 რა პატარაა ეს ცხოვრება! ან ჩვენი მოდგმა
 სად მიდის ღმერთო? მიწაში, თუ ცაში ფარდება?
 ირგვლივ რამდენი ნიღბებია! ან როგორ ისმის:
 „ღმერთო, ერთნი ვართ, დაგვიფარე!“ როგორ ტირიან!
 ეს სიცილია ტირილისა – ნება ცინიზმის,
 ამდენ გმირებში ყველა გმირი განა გმირია!
 არ ჩერდებოდა ეკლესიის გუმბათზე ზარი
 და სიჩუმეში ხაფი ხმებით ხილვა კიოდა;
 დღეს რატომ ცდილობს ხორცი ცხელი და აბე ზარი
 ვულკანის გავლით ამოხტომას საიქიოდან?!
 ვხედავ, ირგებენ მტაცებლები ბატკნების როლებს,
 ახლაც ვგრძნობ, ახლაც მაკანკალებს; როგორ ყმუიან!
 სიკვდილის სურნელს ვისუნთქავდი, სულს რომ აყროლებს,
 ცხედარში თეთრად მიწიოდა: „ალილოია!“
 მკლავს უარყოფა უარყოფის. ტიროდა ზეცა.
 (მაშინ ჩემს ტვინში საიდუმლო იყო სერობა)
 მე, როცა ქრისტეს გავექეცი, მაშინვე მეცა
 ქრისტეს გაცემა და იუდას ლუციფერობა.
 მე ვგრძნობდი, როგორ ასკდებოდა შავ ღრმულებს ნესტი,
 მგლეჯდნენ განცდები, ხმა ჩამიწყდა და როგორც სისხამ
 დილით მახარებს ხოლმე სხივი – ახლა მზის ნეშტი,
 ცარიელ ჭიქას ვივსებ, ვცლი და კვლავ ღვიწროს ვისხამ.
 მეც ამ ცხოვრების ნაწილი ვარ, მე ვგრძნობ, თუ რატომ
 გამოყოფს გული სიკეთის და სიავის ნაზავს,
 ვცადა მიმეგნო სხვა ხილვებში სხვა ელდორადოს
 და რა ვიპოვე? ღამე ღანვებს ცრემლებით ხაზავს!

არაა სახლი ეს კედლები! ქუჩებმა მიხმეს,
უნდა გავიქცე! ბურუსს, ალბათ, გავალწევე ბედად...
მე, განდევნილი, ჩემს თავს ვუძღვენი ქუჩების სიღრმეს,
მის ბინძურ ყოფას საკუთარი თვალებით ვხედავ:
სადღაც, ქუჩაში ტანს მიათრევს ძონძების გროვა.
შიგნით კაცია, უსიცოცხლო თვალები უჩანს,
უნდა სიცოცხლე. წვალობს, ცდილობს, თუ დრომ ადროვა,
თუ არ ადროვა, დროზე ადრე დატოვებს ქუჩას.
თვალებს აცეცებს უპოვარი. ეძებს ნამცეცებს,
უყფეს სტომაქი: „არ მსურს რწმენა, მომე სხვა რამე!“
კაცი წინ იშვერს ავადმყოფურ ხორცის საცეცებს,
არა ნამცეცებს, რესტორნის კარს ხედავს არამედ!
დახუნძლულიყო სუფრა ღვინით, პურით, საცივით,
„გაჭირვებულებს გაუმარჯოს!“ ამბობდა ვიღაც,
თავი ამაყად აენია მაღლა კაცივით
და მისი მზერა სადღეგრძელოს უმსხვრევდა ჯიღას!
მე, ამ ყველაფრის ცოცხლად მნახველს, გული მაზიდებს,
ჩემს სიკვდილამდე ეს სურათი გულში იდება,
ქვეყნად რა მოლევს ნიღბიანებს და პარაზიტებს,
გველის მტრედობას და მტრედების გაასპიტებას?

ერთხელ, ლამის უღრანში (მთვარის შუქი ანათებს)
შევდიოდი სიღრმეში, მივათრევდი მძიმე თოფს,
მივათრევდი ზურგჩანთით ხაფანგს და კაკანათებს,
არ ველოდი არც შვებას, არც იმედი იმედობს,
არც სულში არ ველოდი მცირე რწმენის ბარათებს.

უცებ ცნობიერებას იპყრობს რაღაც ხმაური,
რაღაც შუქი და რაღაც ხმები, მძიმე, უხეში,
მივლის ძელებში სიცივე, მჭახე, არაქაური,
თითქოს შიშმა გამრიცა, როგორც ბავშვი კუთხეში,
ალიმართა ჩემს თვალწინ თითქოს რკინის ცხაური.

მანც მივუახლოვდი (ინტერესმა დამძლია)
დავინახე, ეშმაკი კოცონს შეშას უკეთებს,
ყარდა ირგვლივ ყოველი, თითქოს ტყეში ანწლია,
გავიფიქრე: „ვერასდროს ველარ ვნახავ უკეთესს,“
ხელებს მიგრებს ფობია, ზეალმართულს, სანთლიანს.

შემამჩნია სატანამ, მითხრა: „აქ მო პატარა, ჩემნაირი არა ხარ? ზომასია სხვაობა.“
ამ სიტყვებმა ამრია, ეკლის ხიდზე მატარა, მხოლოდ ახლა ვიხილე უცხო სანახაობა, ვერ ვხვდებოდი, რა იყო, სად ვიყავი, სად – არა.

„თვითონ მოდი რქიანო!“ – უდარდელად ვუთხარი, თითქოს არ მეშინოდეს (მაგრამ გული მლაღატობს) დანთებული ვიხილე ბრა ზით წყვილი ბუხარი, გავაგრძელე: „რა იყო ცოდვილების ჯალათო, შენ ხომ მუდამ ხარხარებ, რა გაქვს შენ საწუხარი?“

მიპასუხა: „ეგას ძევ, მხოლოდ მაშინ ვიციანი, როცა ჯერათ, მისმენენ, ჩემთან თხოვნით მოდიან, როცა უკრავს მუსიკად მხოლოდ გველის სისინი, ვინც პატივს მცემს, ქვეყანა მათთვის ოქროს ზოდია, მევე დავასაჩუქრე ფუფუნებით ისინი!“

შენ კი ვინ ხარ, რომ მებრძვი, რას მიბედავ თავხედო?
არასოდეს ახსენო ავად ჩემი არსება,
მხოლოდ მე შემიძლია, ზეცას რისხვით ავხედო,
თუ სურვილი მეუნება, ბედიც დაგეთარსება,
არასოდეს ეცადო ჩემთან ბრძოლას თავხედო!”

გავიციინე: „რას მი ზამ? ხარ ცოდვილთა ვაება,
არ არსებობ, ხარ მხოლოდ ფანტაზიის ნაყოფი,
მე ღმერთის მწამს იცოდე, ურწმუნოთა ღვთაებავე,
მერე თუ დაგინახავ ყურებამდე კმაყოფილს,
ჩემში მარხვა და ლოცვა რწმენას თუ გადაება?“

„ერთსაც ასე ეგონა, დღეს კი ჩემი ელჩია
წყვდიადიდან რძისფერში... თუ გსურს, აზრით შემეძი,
ის მიხვდა, რომ ზეცაში ყოფნას ჩემთან ერჩია,
მხოლოდ იქ დაცურავენ სტიქსში სავსე გემები,
რადგან სასუფეველი მხოლოდ ღრმა ქვესკნელშია.“

„რითი სავსე სატანავ? ცოდვითა და წამებით?
შენ რომ შევიცდენია, ის საბრალო ვინ არი?
შენ სავსე ხარ ტკივილით, სისხლითა და გვამებით,
მფარველობას მთავა ზობ მტერი დაუძინარი,
მაგრამ შენი ცდუნებით მე არ დავიშხამები!“

„დოქტორია სანყალი, ბერიკაცი ასეთი...
ნუთუ უფრო ჭკვიანი შენ ხარ, ვიდრე ფაუსტი?!
ჩვენთან მოიხიბლები ვერცხლის სიალმასეთი,
თუ მინაზე არნახულ „სასუფეველს“ დაუტყდი?!
ჯოჯოხეთში ნამოდი, სამოთხეა ასეთი!“

„ვიცი, მართლა არსებობ ეშმაკ... მომწონს იდეა,
რომ შორს მყავდე!... ასე რომ, ნადი, მომწყდი თავიდან!
ვერცხლის გარდა მინაზე სილამაზე კიდეა,
ტანჯვაც სილამაზეა, ყველა ტანჯვას ავიტან,
თუ ის ღვთისმიერია... ვერცხლში სილარიბეა!“

„გეყო ბოდვა, მომენდე, ჩემზე დიდი ვით არი
შენი ღმერთი? არა თქვა: „ცოდვა არ მაქვს,“ ჯიუტო!
ნუთუ, არ გსურს, რომ გახდე მონარქივით მდიდარი
და მინაზე ახალი სიტყვით იდებიუტო?
ჩემზე აღმატებული შენი ღმერთი რით არი?!“

„თვითონ გეყოს სატანავ! თუ შემაცდენ გგონია?
ენას ილლი ტყუილად, სულ ტყუილად ირჯები,
შემაყვარებ ვერასდროს შენს ცხოვრებას, ქონიანს,
მხოლოდ გამოგყვებიან ბილწნი და მახინჯები,
ჩემს წინაშე ჯერ უცხო ბაღის მარათონია!“

ნადი, აღარ მოხვიდე, არ მჭირდება, გითხარი,
ჩემგან რა გსურს, არ ვიცი, შენ ნააგე დუელი,
ღვთის სიტყვიდან შენამდე თვით აღმართე ტიხარი,
თავს უშველე იცოდე, შეწყალებას ნუ ელი,
გამოგყვება შენ მხოლოდ ბილწნი და საზიზღარი!“

უცებ გამოვერკვიე, ჩემი სული მხნედ არი,
მხოლოდ არღვევს სიჩუმეს ირგვლივ მთვარის სონატა,
არ ყოფილა სხეული თურმე მხოლოდ ცხედარი,
ღმერთმა სული ჩაგვიდგა, სული ქრისტეს მონათა,
რომ მინაზე გვეხილა ჩვენი ნამოქმედარი!

I

შუალამის ალერსი... ხილვა ქვაზე ნალესი,
 სიზმრის სინკრიალეში მოჩანს სახე, ვხედავ,
 მონარნარებს მდინარე, მოდის წყალზე მძინარე
 ანგელოზი... ვინ არის ეს ფერია ნეტავ?
 იგი იყო! ვიცანი ჩემი ნატვრა, მიზანი,
 აღარ უნდა მისანი ჩემს მომავალს ახლა!
 შეუძლია განა დროს, რომ სიკვდილი მანატროს,
 არ ენება არასდროს სულს წამებულს დაღლა!
 „გენაცვალე – მივმართე – ჩემო თვალის სინათლეც,
 ახლა შენსკენ მიმართევე ქვესკნელიდან თუკი,
 სად იყავი აქამდე, მიპასუხე, გამანდე,
 რომ არასდროს დაღამდეს ჩემს თვალებში შუქი!
 ისევ გულში იალე, ნუ დამიმსხვრევე ფიალებს
 და ისევ მეტრფიალე, დაივანე მკერდში...
 იქ ავაფრენთ არწივებს, დავცლით ოქროს ბარძიმებს,
 შენი მზერა მამძიმებს, მტირალს რალას მერძი?
 ახლაც მიდგას თვალებში შენი ქროლვა-თარეში,
 მარად ლამის მხარეში მომკლა თავის ზიზღმა,
 მომე ძველი სტიქარი, ნუ აღმართე ტიხარი,
 ადრე ფიცი მითხარი, სად წავიდა ის ხმა?
 ახლა ვეტრფი სამარეს, ხილვა განარამარებს,
 მინიერო, კამარებს როგორ კრავდი ცაში?
 დამიბრუნე ბალღამო ისევ ტკბილი საღამო,
 გველის დაუსაბამო ზეცის თეთრი რაში.

II

ქარებს თუ ენეოდი შორს გაფრენილს, ფიქრებით,
 სიყვარულის ღვთაებას რატომ მოსდის ცრემლი?
 ვიცი, ვიცი, დრო მოვა და კვლავ ერთად ვიქნებით,
 ყველა ლამე უშენოდ მანამებს და მწყევლის!
 სად წახვედი ასე შორს? შენთან რატომ არა ვარ?
 ნუთუ, ასე ავია ამა ქვეყნის კრედო?
 გამოვყვები ზეცაში ანგელოზთა ქარავანს,
 რადგან ისევ გიყვარდე გაფრენილო მტრედო!
 თუ მარადის შენი ხმა სულში ქროდა მზესავით,
 ახლა რატომ ხმას არ მცემ, რატომ დუმხარ, რატომ?
 ისევ გახდი ჩვენს ველზე სიყვარულის მთესავი,
 ძველებურად გიყვარდე, არ დამტოვო მარტო...
 შენ ის არ ხარ... შენ სხვა ხარ, მას ვუყვარდი, იცოდა,
 გრძნობით როგორ ავენთე, როგორც ცეცხლი ალით,
 არ ჩაკვდება მკერდს მიღმა დრო და მარადისობა,
 არ გაქრება ის სითბო, თუნდაც უკვე მკრთალი...

ახლაც მჯერა, გახდება ის დღეები მარადი;
ჩვენს წინაშე იშლება სასუფეველის ბაღი,
გვედრები, მიიღე სიყვარულის ბარათი
და დამასვი სიკეთის სამუდამო დალი!
მე მჯეროდა ამ დალის გადაქცევა ოცნებით
ამქვეყნიურ სამოთხედ, მაგრამ იგი არის
დამსხვრეული სასახლე, ფრთებდაჭრილი ფრთოსნები,
რეალობა ბოროტი, ცივი შუქი მთვარის!...

III

არ გამერალა მნათობი! ცის თაღს ვილა ანათებს,
ან ვინ დაღვრის მწუხრის ჟამს თეთრ ლანჯებზე წვეთებს?
წამიყვანე! კვლავ მოგწერ სველი ცეცხლის ბარათებს,
მინა ჩემთვის სიცოცხლეს აღარ გაიმეტებს!
მზეო, რას შეგედრება უწმინდესი განძები?
ნუთუ, ჩემი ძაძები არ გილახავს მანდილს?
მიგალობე, ტირილით აღარ დავიქანცები,
აღარასდროს ვიქნები მწუხარების ლანდი!
მხოლოდ შენ შეგიძლია გადარჩენა მითების,
მხოლოდ შენ შეგიძლია გადარჩენა ჩემიც,
მოდი, მკერდზე დამადე შენი თლილი თითები,
ნახე, როგორ ვძაგძაგებ მკვდარი გულის ცემით!
ჩემს ორულს ყვავილო, შენ ჩააცვი ძაძები;
არ დამტოვებს არასდროს შენი სუნთქვის კდემა,
ყოველ ლამით გიყურებ კრძალვით და გატაცებით,
ყოველ დილით მემსხვრევა ხილვის დიადემა.
წარსულისგან ლტოლვილო, თუ კვლავ ერთად ვიქნებით,
ეგ თვალები მე ისევ თუ შენს გვერდზე მხედავს,
ვიმარადებთ ხსოვნაში სიყვარულის წიგნებით
და სიცოცხლეს ჩაუდგამ ჩემს მოარულ ცხედარს.
ხმა გამეცი ძვირფასო! რატომ აღარ მოისმის
შენზე ნანახ სიზმრებში შენი ტკბილი მღერა?
შენში არ დევს ნამცეციც მტრობის და ეგოიზმის,
არ დამტოვებს მწუხარეს უნუგეშოდ, მჯერა!...

IV

შემომხედა ასულმა, გამისწორა თვალები:
„ასე ნუ გამიმეტებ... რაა ჩემი ბრალი?
მეც ვტირი, მეც, ჩემს თვალებს მეც ვენიაგარები,
აქაც მიწდა, რომ ვიყო შენთან ყოფნით მთვრალი!
შენთან ისევ მწადია, ისევ შენთან მწადია,
მე წინ როგორ აღვუდგე მაგრამ ღმერთის ნებას?
მოდი, სადაც უფლის და ღვთისმშობელის ხატია,
მხოლოდ მათში იპოვი რადგან სულის შევებას.“

წამოგყვები! მითხარი, სად ბინადრობ, სადა ხარ?
 ერთურთისთვის შექმნილნი თუ გაგყვარა ბედმა,
 უშენობამ ეს გული შენზე ლოცვით დადალა,
 რადგან აცდეს დაცემულს ჯოჯოხეთთან შებმა!”
 „არა! სააქაოში თუ ვსუნთქავდით დიდებით,
 ეს აქ იყო... დარჩი მანდ, ვით უმანკო ბავშვი,
 მარტოობას, ძვირფასო, ისევ შევეჭიდები,
 რომ არასდროს წაგართვა სასუფეველის საშვი!
 ბედნიერი იყავი!... სულს ცრემლები ერევა,
 თვალებს – ღამე, გულს – ხსოვნა, ქვითინს – სავსე ჭიქა,
 მხოლოდ, შევთხოვ, წამართვას უფალს მეხსიერება,
 რომ არასდროს მახსოვდეს, რომ იქა ხარ, იქა!”
 ეს ვუთხარი და გაქრა იდუმალი ზმანება,
 გაქრა სიზმრის ალერსი, აღარ ველი ბარათს,
 მაგრამ მისი სიმღერა მარად მენანავება
 და ზემოდან მიგალობს მისი ხატი მარად.

XXI საბიუჯეტი 23.06.-02.07.2006.

ქუჩა, კვლავ ქუჩა, ბოლომდე ქუჩა.
 აქ ხალხმა უამი ქაოსს აჩუქა.
 აქ ყველაფერი პეიზაჟია და ფანტაზია.
 აქ კვიცილებმა არე შეზარეს.
 რა უნდა ვუთხრა შემზარავ ზარებს, ბობოქარ ქარებს?
 „ვიბარებ ბოთლებს!“ „ყველანი გარეთ!“
 ვილაცხას უკვირს, მაგრამ ნუ უკვირს
 – საქართველოა, ეს ხომ ახლაც საქართველოა.
 დახშულ ტვინებში, ტელეეკრანზე მოჩანს შეშლილი სახის შერყევა,
 იჭერს უჯრედებს – მეზადურია, შემდეგ კი ფანტავს შადრევანივით.
 ნითელჯვარსახა, ბედ-უმადური მეზადურების ხმა ჩანყვეტილი.
 იმიტაცია რევოლვერების, ლუციფერი, დინგი სიკვდილის;
 რა ფერის რევო-ლუციფერია?
 და ქალბატონი მის გვერდით მდგომი.
 სკოლის დირექტორს გაეს ქალბატონი.
 იმპერია მზის, მოქმედებები, ბევრი ნაწილი ერთი სპექტაკლის,
 სრული დასია, თასიც სრულია და უფსკრულია.
 ხალხი, აქცია, თალხი, სანქცია, ჩვენ, რეაქცია,
 კაცი კი არა, არის მექცია,
 თავში აკლია, თუ სპექტაკლია?!
 დიდი ხანია, რაც აღარ არის მშვიდი აქციის პრეზენტაცია.
 და თუ აქ ვარდმა ველარ ივარდა, მაშინ ყვავილიც დარჩება დარდად.
 იქ ფუთფუთებენ, ბუტბუტებენ და ჩურჩულებენ სხვადასხვა ფერის სახეები;

იქ უყურებენ ერთმანეთს ეჭვით.

ცა კი თეთრია ცელოფანივით, რომ შეასრულა ფუნქცია ქუდის
– მათ აღარ უნდათ, გაყვინთილები რომ იყვნენ, აღარ!

ჰა, ერთი კაცი იქ ყურადღებას იქცევს თავისი ამაზრზენობით
და გამხდარია კაცი ხვლიკივით, კიდეც – სკუნსივით არომატული.
(ქუჩის კუთხეში მუსიკალურად ყფდა, ყფდა და ყფდა ქოფაკი)
კაცის კინკრიხოს ამშვენებს ექვსი გაზეპილი თმა, კეფა კი უგავს
ნამარხულევ უდაბნოს ხახას. კაცია სახედაკენიკილი და უცნაური.

იგი კაცია? კაცი ვერ იგებს, თუ რა **НАЦИЯ**,
გამოხედვა აქვს დემონებისა,
გაურკვეველი ეროვნებისა.

მან არც აცხელა და არც აცია – „20 თეთრი არა გაააააქვთ?!“

მას დაუჩირდა და გაუჩერდა ღვიძლი, ფილტვები,
კიდეც ყოველი, გარდა ნებისა: „სპირტი!“ არტისტი!

უვაკუუმო სპექტაკლები მიაბიჯებენ
ხალხის თვალებში ანშლაგებით, ტაშით, ღრიალით.

დედაქალაქი ტერმიტივით აქტიურია.

იქნებ, მითია რეალური ეს ყველაფერი?

ერთი პარტია ანდამატია, დანარჩენები ყარან სკუნსივით.

იქნებ, ანვალოს ერთმა კითხვამ ასი წლის შემდეგ

ჩვენი სულების საშინელი სიცარიელე:

„შთამომავლობამ თუ გვაპატია?“

მოთხოვნილება – მიდის გმობანი. არარატია, კიდობანი

ძველი ნოესი. რა სიზმარია? იქნებ, ბოდვაა ეს ყველაფერი?

ცხოვრება. ჰეი, ყველაფერი მასში ეტევა. შერყევა თვითონ...

აქ: შეჯგუფებული ხალხი ქუჩაში. მიდის შეტევა ულამაზეს ნაგებობაზე.

არ არის ტევა. „ხალხია ეს, თუ მანქანა ხორცის?!“

ვილაც დედაბერს შეუნუხდა ბებერი გული.

„მას აქ რა უნდა? ოთხმოცდაჩვიდმეტს მაინც იქნება გადაცდენილი!“

– ხალხის თვალებში ინვის ნიშანი კითხვა-ძახილის.

აქ განუვაა და გამოწევა, რომ მათუსალას

აღარ შეევისო რამდენიმე ზედმეტი გოჯი.

„ვაიმი, გვკლავენ!“ – ისმის კივილი, ყველგან ტკივილი,

ლიმილი აღარ, სიკვდილი – ცოცხლად.

„ლამის სანქციამ დაგვაქცია, გვაქცია ცოცხალ გვამად მაქციათ!“

სიტყვა უტყვია, არ შეუტყვია ახალი ვიდრე:

„შევა“ ისაა, ვინც უკვე შევა ისტორიაში, შევიდა უკვე

და შევა, როგორც უდიდებულეს გვამთა ელიტა.

ვინ მოერიდა ერიდას ვაშლებს, თავსხმად წამოსულს?

მექორწილენის ბნელ სულებში რად ყრია ქვები?

უსაქმურია (მე ხომ ვიცო) ყველა ქვა, გარდა საფლავის ქვისა!

რაში კი ფრთხება გერბზე, ხარხარებს, სანსლაეს ლაშქარებს,

ახარებს მხოლოდ ჯოჯოხეთის ურიცხვ ლაშქარებს, ბახალებს ყორნის.

არ ტოვებს აღარც ნაქალაქარებს, ახალ ცხოვრებას ახათაბალებს.
 თუ ქაოტური მოვა დღეები,
 დედაქალაქის მებაღეები გამეფდებიან
 და მომავლის შიშს და ზაფრულ სახის გაღერები
 და შვე-ნითელი ლეღები მოადგებიან.
 და ეფარება ბევრი ფარები ქუჩას. საჭირო რაში? არ ვიცი.
 არავინ იცის! „ტაში, გვირგვინი ეშმაკის სიცილს!“
 ჰა!... ვილატები ამბობენ თურმე. ვიზე? არ ვიცი!
 საიდუმლოა! ვინ აურია ქართველების სისხლში ურია?
 სპონტანურია, თუ უცნაური თურმე ავტორი იმა სცენარის,
 ჭრელია თურმე ტვინი ჩლუნგების, რევოლუცია ნიბელუნგების.
 ხალხი და თალხი. რა ახლო არის ერთმანეთთან ეს ორი სიტყვა!
 გვამთა გუნდია? ვის შეუნდია ბუნტი ახალი სასახლეების?
 აქ ყველგან უნდათ გაშლა კარავის, აქ მოდუნება უნდა არავის.
 არავის უნდა მუშაობა, საწარმოები ჩერდებიან ამოოების!
 გადაყამირდნენ და დაიბზარნენ მინები შავი, უხნავ-უთესი.
 უსათუთესი განა მხოლოდ მომავალია?
 სული წარსული? მას ვეცყვით რაღას?
 ბრბო დათარეშობს! ერბო და ქილა ნუთუ გლეხკაცის დაიჯერება?
 საგიჟეთია ეს ადგილი, აქ უამრავი უჯრედები დახტუნაობენ!
 გერბი კერპია? არ დაერბია ეგება ახალს ძველი გაგება?
 აღორძინება – ნება დინების, მოწადინება ძუ ეშმაკის მოლოგინების.
 ბილწი და ტვინში განბილებული სურვილი ხალხის,
 იგი ოთხკუთხა სივრცეში არ ხვრეტს ხალხს და უფლებებს,
 არც გისოსებში თავისუფლებებს.
 აქ აღარ ცხრება არც ცხოვრება ციხის ცხაურის:
 „მინდა ღრიალი, გნიასი და აურ ზაური!“
 პირდაპირ დღისით, მზისით. თბილისი:
 იგი სატახტო ქალაქია საქართველოსი, ხომ არ მეშლება?
 ძველია იგი და საყვარელი, მაგრამ ხანდახან მისი არია საზი ზღარია.
 როცა სიძლიერა გინდა, ნუ გვიყეფ, ჯობია, ჩუმად იყო მუნჯივით.
 იქ, სადაც ძაღლის თავი მარხია, ყველგან ქაოსი და ანარქია.
 იყურებიან მხოლოდ ზევიდან ელიტა გვამთა. ლოდინი ლამის,
 ბუნავიდან სანადიროდ გამოსასვლელად, ანდა ლოდინი
 ლამის, რომ ეგებ სახლში შეასწრონ დაღმეჭილ წყვდიადს,
 ის ხომ არაფერს მათ არ პირდება. წითლდება ღამე – სისხლი, ასფალტი,
 ფეიერვერკი, რომლებსაც თურმე რა უხარიათ, იცის არავინ.
 რა ზღაპარია, აბატ ფარიას ეძებენ აქაც, მოუპარია მაგრამ დროს ბედი.
 ყველას იოლი გამდიდრება უნდა, აბა რა, თვით „წმინდანებსაც“.
 ხალხი აომდა, ქუჩა გა ზომბდა, აშმორდა მინა, სურნელი მყრალი,
 სულ დაჭაობდა! რამდენი ხალხი დაობდა და კვდება რამდენი,
 ოცნებებიც ხომ დაობდა და კვდება რაობა,
 პური, კბილები, სანახაობა, ეს ყველაფერი არარაობა!

ყველა ლომია, ყველგან ომია, ორმო უნორმო და მე მგონია,
აგონია თქვლევს უგონობას, ხუნდს კვნიტს მონობა.

სველი ნოემბრის კონტურები:

აღამიანთა საცხოვრისი ქუჩის გუბია!

ზღვის დონემ ტვინთა კიდეები გადმოამსხვრია და ემუქრება
გადალეკვით კაცობრიობას, ვიდრე დროული ზარი დარეკავს, ვიდრე
იგრძნობენ თავებს იოზად. აქ ყველამ იცის ყველაფერი, ბრიყვი
ბრძენია, ბრძენი დამუნჯდა, აქ ბრიყვს საუნჯე თავში გაუჯდა. დრომ
ყველა გაააინშტაინა, ხვალ რა იქნება, ЭТО ТАЙНА. მაგრამ განდეგილ
უჯრედს მობე ზრდა, რომ დრომ იქ, სადაც მისი მსგავსნი დახტუნაობენ,
ამება ამეფა. ნება წბილდება, მეტიც, ბილნდება, რაო და რაო, რა
გაბრწყინდება? თქვენც არ მომიკვდეთ! (ვაი რომ, ვაი)
ხანდახან მიწას ბილწავს „ცოცხალი“, დამყაყებულები მიწის სიდაამლე,
ჩაბუდებულა რომელიც შეშლილ, ახალგაზრდა და უკვე ბებერი
ნარკომანის გადმოკარკლულ თვალთა სიღრმეში. „მგონი, ეს კაცი
ნარკომანია“. სადაა ნაღდი სუნთქვის მანია? სადაა ნამდვილი სიცოცხლის
ნდომანი? იქნებ, საჭიროა ნოეს კიდობანი?

ქუჩაში ყრია ბაიანები. თქვენ ვილაცხას ენანავებით, ვილაცხას დაენანებით,
მაგრამ მაშველი არ ჩანს ნაკები.

შენობა მრგვალი სახურავით. საყოველთაო დგანან ქალები ამ ეტიკეტით:

„ვიყიდები“ და მათ სიმძიმეს ვერ

უძლებენ გზები, ხიდები. ბინდები თვალო მათ შემხედვარე.

დედიშობილა წარწერები ქცეულან ევროდ.

„თუკი არსებობს ჩეკი, ვალუტა,

ჩვენთან სიძულვილს აბა რა უნდა?“

– ამბობენ მათზე მიბეჭდილი იარლიყები.

და თუ ვალუტავ, ავხორცობას გაეხიდეები,

ფარდაახდილი სიყვარულიც თუ იქცა ევროდ,

თუ ლამე იქცა არგადახდილ სამაგიეროდ;

– აი, აქ არის ბინა „პუტანკის“

და ცხელი ვნება ორანგუტანკის.

ისინი იქით დგამენ ნაბიჯებს, რომ თვით ეროსიც დაამახინჯეს.

ცბიერო ეროს, რად გინდა ევრო, ხორციით ვაჭრობა რომ აძლიერო?

ესეც ნიჭია, მახინჯი ნიჭი, ან დახეული უკან ნაბიჯი.

თვალეებს უნახავთ ფრიალი კაბის, მტკიცე უარი, პენუარი საყოველთაო.

„სიძვირე აღარ გამიგია მისი მეძავო!“

– ფრთხილად ვიბეგავრეტილი და მარტოხელა, უკმაყოფილო კაცთა ჯოგები.

პასუხი – ხერეტა ბაყაყური, გრძელი თვალეებით:

– მეძავო? თქვენ... თქვენ? რა გსურთ ნეტავო?!

ჯიბე კაცების, გახვრეტილი და ცარიელი, ყფის ქოფაკივით, მას უნდა

მწვანე თავი ფრანკლინის – მაღალი რანგის მაკულატურა.

არა აქვს იგი ჯიბის ხაზინას.

მეორე მხარეს ქალაქისა არის ბაზარი, აქ ყველაფერი არის საზარი,

ხმაგანაბზარი. აქ გლოვის ზარი ნამდვილია, ხელშესახები, აქ თქვენ იყიდით დაუთრგუნავ სინდისს იაფად, ნაღია, წმინდა სისხლის, ქართული, ორიგინალი. იმდენად ნაღი, ვერ ახდი ფარდას. რა ღირს? ძვირია, 2 კონა ღირს 15 თეთრი.

„სადაც არ არის ევოლუცია, იქ საჭიროა რევოლუცია!“

– ამას იმპულსი გაჰკვირდა ჩახლეჩილი ხმით და მიკროფონში.

„რევოლუცია ცარიელი ხელებით? არა!“ – თავს ეჭვით აქნევს მთელი მსოფლიო.

მაგრამ ვინ ცდება, არავინ იცის

– აქ ტაშს უკრავენ ეშმაკის სიცილს.

იხსნება სიტყვით ყვლაფერი, მაგრამ ყველაფერს არა აქვს ახსნა.

თვით მოსამართლეს ასამართლებს ვინმე სოფისტი

და სიმართლეა უარყოფითი.

„რატომ ვუსმინოთ ორატორ სოფისტს,

თუ მის სიმართლეს ცრემლები მოსდის?“ – ისმის გარსემო.

(მე რომ იქ ვიყო, აუცილებლად გამიგიჟებდნენ სმენას სპაზმები)

„ჩვენ რომ არ ვცხოვრობთ სომალიში, კარგია, მაგრამ

ის აღარ მოგვწონს, რომ ვართ ასეთ სქართველოში!“

ტრანსლაციაა აი როგორი, თვით მატყიაა გმირი მთავარი.

გაფითრებული, ხმაჩაწყვეტილი, თავაწყვეტილი.

გამოაღვიძა მან ხალხი, მაგრამ ღრმად დააძინა ამავე დროში.

ბრმებს თვალის ჩინი უბრუნდებათ, მაგრამ ბრმაცდება სინათლე თვითონ.

ჯერ აჩრდილივით დაიარება ფურცელი, სადაც „შევა“ შევიდა,

გიორგობისთვის გასცენარება ინერებოდა მხოლოდ ზევიდან.

უყურადღებო ყურადღება: საღდება ნაღდად შუქი სიბრმავის

და ყაჩაღდება ყვავილიც თვითონ.

ფასი – ძვირფასი, თვალს იტაცებს – პარა პიტნაცეც.

დაიტაცეს და გაატირაჟეს მირაჟები ერმიტაჟისთვის.

აშთამბეჭდავა უყმურმა ჟამმა გა ზეთი თავის მსხვრევად ქალაში,

გამზადებული დასაბეჭდავად. ტირაჟი ოთხი მილიონია, სათაური კი

– „წელიწადი წითელი წვიმის“. სასიამოვნო სურნელს აფრქევს,

მისი ტირაჟი მირაჟულია.

განხეთილების მაცდურ ვაშლთა წიოდა წვიმა!

აქ არბატია ყველგან, ყოველთვის,

სადაც კი გინდა გადაფრინდი და საიდანაც გინდა, მოფრინდი,

„დემოკრატია“ სრული და სველი.

შენ, მოსამართლის შავო მანტიავ, შენ, დაგმართნია მითხარი რალა?

სრული უფსკრული.

ვერცლის ბრჭყვიალი გააუკუნეს განგებამ, სივრცემ, დრომ, საუკუნემ.

გაუცნაურდა ყველაფერი. დედები შვილებს დაარიგებენ:

„ეცადე, იყო საამაყო და აღარ დანაყო წყლის წყალობა“.

მათ კი ესმით და არ იგებენ.

„გაჩერება ზე გააჩერეთ დროებავ, მე გთხოვთ!“

ბოხი ხმით ამბობს უნაზესი ვინმე გოგონა.

საზიზღრობაა, მგონი, კაცია! გაურკვეველი ორიენტაცია.

ტვინი აშუქებს ცხოვრების სურათს.

სურათში ცურავს არქივი ძველი და მომავალი დამხრჩვალ სურათს.
ყველაფერი აქვს ტირანს, სანყალს კი აქვს არაფერი, არ ჩანს ნაპირი,
არც შენაპირი, ხორცი იხრჩობა! სული გაფრინდა ზღაპრიდან სადღაც,

ახლა კი ფართხალს დაინყებს ჩონჩხი,

დარჩა რომელიც მარტო და მშრალი უდაბნოსავით!

აქ თავად ქუჩა ერთი კაცია და ამ კაცს ტიტველ ტანზე აცვია

გაურკვეველი რეპუტაცია. კაცმა არ იცის,

თუ რა „ნაცია“, ან დაკენილი სახე აქვს რატომ.

მას გაუჭირდა და დაუჩირდა ღვიძლი, ფილტვები, ძრავა, მუხრუჭი.

თვალის გუგებზე, შიგნით, კედლებზე მას ახატია ხუროდა ირემით.

კაცური სახე გაუსახურდა

(ამას რალაცა ქვია კახურად) ლაპლაპა კანი გახმა, გახუნდა, ხუნდად
ქცევია თავი თავისი, უმართავია, გაუმართავი. მისი სახატე გააპარტახეს.

სანყალი, მავრამ ამა ზრზენია, გათავებია ვაზნები გულის,

ფიტული არის მოსიარულე. ისტორიული ბუჭტურია სიტყვა ყოველი.

„არ სურს ყინვა სულს, მოველი წარსულს!“ ტირის თავის თავს

(იქ აქვს ფითილი, თუ მოუკიდებ, აფეთქდება და

ალარ ხერხდება მისი გაქრობა თურმე უკვალოდ)

„იგი წავა და სხვა მოვა“. ვიცო.

გამოვა ნეტავ რამე აქედან?

94

აე, გუგუნებს საუკუნე, თავზე ეტყობა ნაკვალევი ძვირი ფეხსაცმლის
ხალხს სულიერი არსებობისა! ხსნა არსაიდან! უფრო უნდება აგუგუნება

და ვერ ახერხებს და ამა ზრზენი, ყელში კივილად გადაქცეული,

ის ეხეთქება საკუთარივე ნოტიო ხორხის უგრძეს კედლებს,

როგორც აფთრების ღამეული ხარხარის ექო!

აუდაბნოებს წვიმის წვეთებს ეს ყოველივე!

მათი გვალვა კი აშრობს ყველა აორტის ფეთქვას,

რომ დაიღვაროს ცრემლჩქერები პარალელურად,

უამრავი და უბოლოო, უსაზღვროდ, როგორც მიწას ბილნავენ

ბოროტების მსახურნი მარად! მათი ნაწილი გულს აურევს მხილველს

ნიანგთა, ნაწილს ერქმევა ცრემლი სინაზის, უწმინდესია და ხალასი,

რადგან ისეთი, სველია, როგორც პოეზია,

ან, თუ ასკდება მლაშე სითხე შვლის ნუჯრის თვალებს!

გაჭამათმავლდა ნაწილი ხალხის,

გამათმავლდა,

გაქვეწარმავლდა,

შუქნი შანივით სამფეროვნად გაანათებენ ახლა ისინი!

იმ განსხვავებით, რომ არ არის ყვითელი, მწვანე,

მესამე ფერი სისხლისფერია. გაშუქნი შანდა ხალხი იგი:

რომლის დროც მოვა, ის გაბრწყინდება. თუმცა, ფერებშიც უცხო არის

უმცირესობა: ცისა და ვარდის ალტერნატივას

ერიდებათ ტრადიციები ახლაც კეთრივით.

არავინ იცის, კაცი ქალია, ქალი კაცია, თუ სენსაცია.
არქაულ ერას ეთევიფება მთელი სმყარო: ქათმები ღრუბლებს
შეეზილნენ, არწივები კი დაემსგავსნენ არქეოპტერიქსს.
სურათი ფეთქავს აი კიდევ: იარაღიან კაცს უჩერებს ავტომობილი.
გალიმებული ბიჭები შიგნით. ისმოდა ყეფა: „თქვენი უაზრო საბუთები!“
ბიჭებმა: „რაო?“

„დოკუმენტები პირუტყვებო, დოკუმენტები!“
„რა დოკუმენტი, დოკუმენტი თვითონ მაჩვენე!,
„გეყოფა ბიჭო – შიგ კეფაში უჩურჩულებენ ამის წარმომტქმელს
– ნუ ხარ ტეცია, ის „მენტია,“ უფრო მეტია, ვიდრე რალაც დოკუმენტია!“
(არის თუ არა ეს ფრაგმენტი ჩვეულებრივი?)

ამ დოკუმენტს კი საინტერესო გარეგნობა აქვს:
მას თვალები აქვს ისეთივე პატარა, გონჯი და უმეტყველო,
როგორც აქვთ ღორებს, მაგრამ მათში ხომ ანტარქტიდა ეტევა მთელი?!
დინგში – თავები, ერთი-ორი დასტა ფრანკლინის. (დაუბჩენია რადგან
იგი მას ნაპრაღივით) ახალ ერაში მას სული აქვს პითეკანთროპის,
სული კი, სული – ავადმყოფის (რა გვეშველება?!) მისი ეშვები,
რომელიც არ ჩანს, საკუთარ პატრონს მხრებზე უჭამს უხილავ სფეროს.
ის უგრძნობია, როგორც პოლუსი.

– „ბიჭო, გადმოდი მანქანიდან!“ – და შეუყეფავს იარაღი
მომლიმარ ბავშვებს. „დღესასწაული არის დღეს ხომ წმინდა გიორგის,
კარგი, არ გვინდა, ნუ ვანყენინებთ.“ – კარის გაღების
ხმამ თქვა ეს სიტყვა, ლითონის კარის ჩხაკუნი კი
ეავტორება დიდ ტრაგედიას. დამყავებული ტვინი დაფრთხა
და თითს უბრძანა, სახლელტს გამოკრას და ბიჭი, ასე მომლიმარი,
იქ გაისტუმროს, სადაც, ვინ იცის, გამგზავრება როდის ეკუთვნის?!...
უბოდიშოა სცენა იგი იმ სიზმარივით, რომ არა და არ მოუნვევიათ!
უბოდიშოა ეს ყველაფერი!

აი, აირში ტყვია მიელავს, ის ტკბილ ნოემბერს ემორიელა.
მსხვერპლის გვარზე კი გვაგონდება „გველის პერანგი“.

ეპ.

რკინას პატრონი გაუთიშავს და ორი რამე უჩუქნია მისთვის ოდიტვან:
ეს სიბრძავეა და აღმართის მლენავი ძალა, რომელიც უკვე დაღმართში
გდია ტვინდანთხეული – დაღმართი მოდის აღმართის შემდეგ!
უფრო გრძელია ეს დაღმართი, ვიდრე აღმართი, რადგან უფსკრულში
უჩინარდება, სადაც ყოველთვის ბინადრობდნენ მონის მონები
– ძენი კაენის, ეთევიფებიან ეშმაკს რომლებიც!
ამ შემთხვევაში კი უჯრედები დაამეგობრა მილიონობით,
ეს გაფრქვეული ბევრი უჯრედი დაამეგობრა, გაანათა და ათქმევინა:
„რა ამაზრზენი ფრაგმენტია! ორჯერ დახვრეტა,
ან ასწლიანი პატიმრობა რამდენიმეჯერ, ხვეტა სიბუნელის,
ცოფიანი კოცნა კოცონის, იყოს წყეული სიკვდილივით,
უხროტინებდეს ტვინი და ძვლები, უყარდეს გვამი, უღვთო, უმაღლო,

ორიათასი წლის ცხედარივით, თავს რომ ვერ აღწევს თეთრი მეტალის
სამარადისოდ წყეულ განაჩენს – სახრჩობელის დამპალ არჩევანს!
თუკი მოკვდება, გააცოცხლეთ, რადგან დატანჯოს ათასწლოვანმა
ბლავგმა სპა ზმებმა! ჰა განაჩენი მკვლელს, არა ჩვენი, სისხლით ნაშენი!”

„არსებობს რამე ამის შემდეგ?“ – ამბობდა ხალხი.

პატრიოტი ზმი იოტი ზშია! ხალხს უკვე აღარ უმღერიან „გიხაროდენო“,
რადგან იციან, ის ვერ მიხვდება, თუ რა ზეა სიტყვა ნათქვამი.

სადღაც არაკებს ალაპარაკებს ლაპარაკების გაარაკება.

რა ზღაპარია, დროს ბედ-იღბალი მოუპარია.

„ბედი მომე და გადამაგდე თუნდაც ნაგავზე!“ – ამბობდა ოქრო.

აქ ყველამ იცის ყველაფერი, ბრიყვი ბრძენია, ბრძენი დამუნჯდა,

აქ ბრიყვს საუნჯე თავეში გაუჯდა. დრომ ყველა გაააინშტაინა,

ხვალ რა იქნება, ЭТО ТАИНА. რა ფრაგმენტია აი კიდეც დედაქალაქში:

ერთ ლამაზ, მრავალსართულიან სახლს აქვს პერსპექტივა

პიზის კოშკების, შიგ მოფუთფუთე მატრიოშკების მიერ ნაყეფი,

ჩასვრილი სიტყვის: „აი, გოდოლი ბაბილონისა!“

ყევენ და ყევა ეშხეფება ფანტაზიაში უკვე დამსხვრეულ
წარსულის კედლებს, სადაც წარსულის სული ჩაკლეს, დგამენ სპექტაკლებს.

შიგნით შესული ლაპარაკობს ყველა სხვა ენით,

ცოცხლდება თითქოს ძველი კაენი.

ჭრელია ხალხი, ცისარტყელა – მისი სახელი.

ამ სახლში დოლიც იმართება, მფრინავი სიტყვის უღევი დოლი.

ფსონი დიდია, სიტყვა გონჯი და ცეცხლოვანი, ნული ყინულით.

იქ კი, გოდოლში, ბაბილონის უნგრევე გოდოლში,

ბუდე აქვთ მახინჯ კომპრაჩიკოსებს. მათ გამოუშვეს ბოთლიდან ჯინი,

დაარქვეს „ჩვენი ბენჯამენი“ და

მიანიჭეს გაზაფხულის ფერი მარადი.

ქაჯეთის ციხე ნოემბრის წვიმებს ველარ გაუძლებს, ეთხრება ძირი!

მაგრამ სახელად ჯერაც ქვია აუღებელი...

ტრანსპარანტები მეტყველებენ: „სნება, ოცნება, გასხივოსნება!“

ნება დემონებს ემონება, ხელში და სულში არ აქვს რამე შეშლილსახიანს.

ცარიელია იგი, როგორც ბრმა ზედაპირი შავი მთვარისა.

ქუჩა, მიტინგი: იგი მიტინგი ქუჩას უჭერს მარწუხებივით.

ჩხვლეტა, ეკალი, მგონი, ახლა ქუჩა გასკდება!

სიტყვა მფრინავი, ცხელი, ვრცელი, ყოვლისმომცველი:

„აღარ უსმინოთ სიტყვას სოფისტის,

ეგ აღარ უნდა ავადმყოფის ტვინს,

აი, ნაყოფი გიორგობისთვის,

ხელს ნუ გაინვდენთ ცრუ ნაყოფისთვის,

საკუთარ თავის უარყოფისთვის!“

ქუჩა გასუქდა, ხალხი რამდენი! ღრიალი ანგრევს ტყვიისფერ ღრუბლებს:

„აქ ეკალია ჩვენი ძმა და ჩვენი ძმობილი!“

(აქ თვითონ მნათობს აცვია თალხი)

პამ, პიმ, პემ, პომ, პუმ – ასიგნალებს ავტომობილი,
მაგრამ ამოად – არ იძვრის ხალხი!

არ არარატი და ტრანსპარანტი სულის კედლებზე:

„მოკვდი ძალღივიტო, ჩამოიხრჩე თავი უბედო,
ხარ გომბეშო და ქვემძრომების ეპიდემია
და საკუთარ თავს დაბადება არ გაუბედო!“

თურმე, კეთილი ყოფილა ცუდი,
ცუდს ვუნოდებდით თურმე კეთილებს,
არ ქვია თურმე ქართული ქუდი
სველი ნოემბრის პოლიეთილენს!

„შენ, საქართველოვ, ნაბიჯი წინ, ნახტომი უკან,“ – ეს უახლესი ისტორია
წარმოთქვამს ასე. ახლოა რალაც მისისიპი, დნეპრი, ურალი, იანძი, განგი,
ტემუა, სენა, დუნაი, ელბა, მაგრამ ფსოუმდე უშორესი დარჩა მანძილი!

თუ ნისლი ძალას არ წაართმევს ოქროს მდინარეს,
თუ დრო განდევნის დინებას ფსოუს,
თვითონ დრო ჩაკლავს სიზმარს ნანატრს და სხივმფინარეს...

ხალხი ლაზიერს ხედავს **решка**-ში
და სურთ, მიუძღვნან **решка**-ს ფეშქაში!

არ უტოპია: ჩვენი მასშტაბით თბილისის ანძა ჯობია კრემლს და ეიფელს,
მაგრამ თავს იჩენს კლასტროფობია, ბორგავს, აწვალებს
სულს, ლალს და დღემდე თავისუფალს, თვითმფრინავები წამში ივსება
სადღაც მიმფრენი, ცარიელია მომფრენი რადგან!

მართონია მთელი ქვეყანა, გარბის ყველა და ყველაფერი,
არავის უნდა ყალბი ტახტები, ბარიერია ყველგან, ყოველთვის,
თხრილი ბინძური! სულო ბოროტო, ვერ გადახტები

და გაავრძელე სიარული ასე ტაყით! (საათი რატომ ტრიალებს უკან?!)
სკდება მყვირალა მიკროფონი, ფონი ხმელი და ნაპოვნია
გუშინწინდელი შავი პურივით და კალაპოტი, ასე მშრალი, ასველებს სულსაც!

განხეთქილება, ვაშლი, ერიდა,
ვინ მოერიდა თავსხმად წამოსულ დამპალ ნაყოფებს?
ნოემბრის წვიმებს გადარეცხენ მოგონებები.

გიორგობისთვე თუ იტირებს ცრემლით მარადის,
იგივე ცრემლი გააცილებს კუბოს კარამდის.

ქუჩა, კვლავ ქუჩა, სულ ქუჩა, უფრო.

აქ დრომ ქაოსი კვლავ ხალხს აჩუქა,

აქ ქუჩა თვითონ პეიზაჟია, რა ლამაზია აქ ფანტაზია.
ვიღაცას უკვირს, გასაკვირი არაფერი არ არის მაგრამ!
გაერთიანდნენ: ორატორი დირექტორი დიდი სკოლისა.

ბრმა რევოლვერი სველი ჩახმახით.

მათ წინ მიუძღვით გიჟი მებაღე, ხელში სპექტაკლის ყვავილებით.

(რა ფერის რევოლუციფერია?)

ეს მომავალში დაჭირდება კი ვინმეს? არვის. კარვის ქლაქებს ალაგებს
ფიქრი მომავლის ბნელი კუნჭულებიდან,

მარხავს პირდაპირ აბსტრაქტული ნაგვის სიღრმეში.
„შესანიშნავი“ სამეული ერთად არიან და რევოლვერის ფერია აქ ცაც,
რომლის ოცდაერთკალიბრიანი ჩახმახი არის სველი, ახმახი,
სა შიშად იყო შემართული და არ გავარდა!
შეცვალა იგი ბლავგმა შუბმა
და მოაკენიტა წამახული წვერი დრაკონმა.
თითო კალიბრი ვისთვის თითო სველი დღე არის,
ვისთვის უგრძესი საუკუნე გიორგობისთვის.
აქ სამი კვირა ოცდაერთი საუკუნეა!
აქ ყვირილებმა არე შეზარეს,
მწარე მარწუხო, რა ვუპასუხო
ბობოქარ ქარებს, აბეზარ ზარებს?!
საქ-ART-ველო ხომ საქ-ART-ველოა XXI საუკუნეშიც:
„ყველანი გარეთ!!!“

ჩხაპილი

5.01.2013.

ოთახი ვიწრო, ნესტიანი. ბნელი კედლები
ირგვლივ აფრქვევენ უცნაურ ჩხავილს.
არ არის კარი, არც სარკმელი, სკამი, ბუხარი.
ცენტრში ეყარა ბუმბული შავი.
მე იქ ვცხოვრობდი, საცხოვრისი ეს იყო ჩემი!
მე იქ ვცხოვრობდი, ვიპოვიდი ვიდრე სიყვარულს;
მთელი ცხოვრება ამ ოთახს გავს უსიყვარულოდ.

რეი

5.11.2010.

გარდაიცვალა რეი ჩარლზი. ის აღარ არის.
ახლა მუსიკა შეიმოსა წყვილიადის თალხით
– რაც იყო მისთვის საძულველი და ერთადერთი;
რასაც ხედავდა – იყო ლამე, თუ განთიადი.
როცა მოდიან დაისები, მე მაგონდება...
ის! – უნებურად ძმისმკვლეელი რეი,
მისტიური და ლალი ტემბრის შემცველი ლანდი,
როცა ბელივით მობაჯბაჯე ადის სცენაზე,
უკრავს როიალს და თმებს გვიყალყებს.

ჭყვიშვილი ყოფნისას: იყო ზღვა ხალხი,
 სალამო, წვიმა, ოვაციის ნოვაციები,
 მუსიკა, ტაში, ლექსთა ზეიმი და ესთეტიკა.
 განათებული სახეები სველი პუბლიკის.
 მე ვკითხულობდი, დავამთავრე.
 მოვარდა ერთი ნაბლათმიანი
 გოგონა უცებ, მკითხა: “თქვენია?”
 “დიახ, ჩემია”... ვუპასუხე გაცოცხლებმა.
 “რა კარგი იყო”...
 “დიდი მადლობა გენაცვალე,”
 “რა გქვიათ?” – მკითხა. “ზვიადი-მეთქი”.
 “თუ შეიძლება, მომეცით ლექსი”...
 მე გავითიშე, არ მესმოდა ტაში მქუხარე.
 გოგონამ ფრთხილად გამომართვა ლექსი ხელიდან,
 გამიღიმა და წავიდა ჩემგან.
 და იმ დღის შემდეგ, ღმერთო, სახელი...
 მე მუდამ ვნანობ, რომ არ მიკითხავს
 ღიმილიანი გოგონასათვის.

(სალომეს)

ღამეა, ტყეა. გიშრის ქარაფს ანათებს მხოლოდ
 ვერცხლის კალმების გალაყენები. მეშუალამა.
 ანგელო ზები გადმოვიდნენ შენი ბაგედან!
 ფეხით გეყარნენ მონამლული თეთრი მტრედები.
 მე ვქმნიდი შავ ფრთებს. ბუტბუტებდა უღრანის ბინდი.
 ეშმაკებს ვესვრი კლდის ნატეხებს, ქვეყნის ჭაობებს,
 შუბლით დავლენავ დედამინას, დავლექავ მთვარეს,
 დავხვრე მდულარე ვულკანის კრატერს,
 ავაფრენ მტრედებს, შენს ფეხებთან დაყრილ-მონამლულს,
 ოლონდ კი ერთხელ
 და კიდევ ერთხელ
 და უსასრულოდ...
 ანგელო ზები გადმოვიდნენ შენი ბაგედან.

მგალობელი

2.02.2013.

(სალომეს)

თენდება მტრედისფრად. ყვითელი ფოთლები
ცაში ლივლივებენ. მთვარე მიიმალა.
მახრჩობს მოხვეული შენი დალალები.
მათრობს შენი სუნთქვა, უღელს ვეზიდები.
უღელი მძიმეა, ტკბილი და მსუბუქი.
თითქოს მძივებია ცაში ვარსკვლავები!...
არ ვიცი, მე მძინავს, თუ მღვიძავს, ან სად ვარ.
მე მხოლოდ ის ვიცი
– მე მუდამ ვიქნები შენი მგალობელი.

წიგნის ჩივილი

26.08.2009.

წიგნი ვარ... ჩემი სამყოფელი არის თაროზე,
სხვა წიგნთა შორის. ახალი არ ვარ, მე ნანახი მაქვს
ათწლეულების მონყენილობა.
ჩემი ფურცლები ყვითელია, შავი ყდები მაქვს.
აღამიანებს გონიათ, რომ სული არა მაქვს.
წლების წინ, როცა თოვლისფერი მეონდა ფურცლები,
მაგიდა იყო ჩემი ბინა, ხელიდან ხელში გადავდიოდი...
მე მოვლილი მაქვს ბევრი ოჯახი, სად აღარ ვეგდე,
ჩემმა ფურცლებმა ყველა კუთხის მტკვერი აწმინდეს.
ჩემს მტკვრიან ყდაზე სურათია უცნობი კაცის.
ის გამხდარია და სევდიანი,
დიდი თვალებით იყურება სადღაც სიღრმეში.
ხილულის მიღმა იყურება, ალბათ, უყურებს
იგი ყველაფერს, რაც სხვებისთვის უხილავია.
როდესაც ხელში ამიღებენ და მკითხულობენ,
მე მიხარია,
მაგრამ ვერავინ ხედავს ამას, რადგან გონიათ,
რომ სული არ მაქვს...
ვერც დალონებას ვერ მამჩნევენ, მარტო განვიცდი
მარადიულ უსარგებლობას
– მე ხომ წიგნი ვარ მომაკვდავი, თაფლის ფურცლებით
და ერთადერთი ოცნება მაქვს –
თაროს ტყვეობას დავალწიო სული ობოლი.

სარჩევი

მტრედები	3
მარტოსულის ბაღადა	3
სურვილი	4
სამშობლო	4
მარტოსული და ყორნების მოდგმა	4
ცვალებადობა	5
ზარები, ზარები	6
სიკვდილის სიმღერა	7
ოცნების მწვერვალი	8
როცა გავედი	9
ვით ალუბალი	9
მე-პატიმარი	10
შეხედე!	10
სადღეგრძელო	11
მწვერვალი	12
ნიღბების იმპერია	12
გემო ცხოვრების	13
ჩემი ჯვარი	13
ლამის იალაღები	14
ია, თოვლი და პოეზია	14
ბარათი	15
ტკბილი და მწარე	15
უცხო	16
მათხოვრის სიმღერა	16
გაჟღენთილი ბარათი	17
18 სექტემბერი	18
7 ნოემბერი	18
მყიფე გისოსი	19
ის მაინც მოვა	19
ბორკილი	20
პარანოია	21
ელმირას	21
მოხუცის მოთქმა	22
თეთრი ტრაგედია	22
ჩემი სამყაროს იფი	23
ჩემი სავალაობელი	24
მგელი	24
ვიცი, დრო მოდის	25

მე, მოარულს, რა?	26
ციდან ეშვება ფარდა	26
გველები	27
დიდება იყოს!	27
ვადღეგრძელოთ საქართველო ჩვენი	27
დევნა	28
პოეტს	28
შატილს	29
სიცოცხლის ორქიდეები	30
თეთრი მარულის ღამეები	30
ანდერძი	31
სი შმრის ღრუბლებში	31
დრო მეფეა	32
გარდაუვალობა	32
ჩვენი უღრუბლო მხარე	33
ზარები	33
შადრევანი	34
სიკვდილის საფლავი	35
თოვლის ველი	35
ნაწნავები	36
ქვესკნელები	36
თეთრი სინოტივე	37
ცეცხლი, ცერბერი, საძაღლე	37
გამოქვაბულის ილუზია	38
ტყის ტბა	38
თეთრ მინდვრებზე	39
ვენდეტა	39
ჩემი საყდარი	40
წითელი ლანდები	40
ვნების შადრევნები	41
ცეცხლის ყვავილები	41
მეფე ლირის მანტია	42
ორკესტრი	43
უსაზღვრობა	43
კიდობანი	44
დეკა	45
ანათემა	45
მიმოზა	46
თოვლის ასული	47
ალიაქოთი	48

ნვიმის შადრევნები	48
მდინარის ბინდი	49
მარტოობა	49
უბედურის ბალადა	50
მგლები	50
შემოდგომის პეიზაჟი	51
ტიხარი	52
მიჯნურის გლოვა	53
სიცილის ძებნაში	53
ტვირთი	54
ზღვის ბალადა	54
აფთარი	55
ოთხკუთხა სივრცე	55
მახსოვს	56
უიმყვავილოდ	56
მარადი თოვა	57
ვიდრე მე წავალ	57
სატანა	58
მგლის სიმღერა	58
მკვდრის სიმღერა	59
ქალი და ფანტაზია	59
კაცი კაპიშონით	60
ვანო	60
მიმოზები	61
ვანცდა	61
ვანცდა	62
ლენჩუმის ასული	63
ბრინჯაოს ტბაში	63
სიშორე და დირიჟორი	64
მომენატრები	64
სტროფების ცეკვა	65
შენი თითები	65
ამბოხი	66
ხმა კელიიდან	66
უცხო მღვიმეები	67
სიცოცხლის მიღმა	67
მუდმივობა	68
ახსნა	68
მაინტერესებს	69
ჭაობი	69

ჩიგნი მისია

აბო მთის ოღბანებში, მძიმე ლოდენს ავიცან,
 (ხომ ისედაც მძიმეა ჩიგნი ყოცის მისია)
 ვიმსჯელებთ და ვმტლდებით წამდე ვეცხის ცყვიდებ,
 დამლოელი ხბრსოლი ბლბრს ვებსსოეს, ვისია!
 ასე ვაოჩიგნიბ ოფბლოს ჩიგნი ბსსებბ,
 ცყვიგნი ვბრთ სიციცხლის, ხბნ ლბმის და ხბნ ფილის,
 ხბნ ვეცეძით, ხბნ ვფევიბით, ბედი ხბნ ვეეებბსებბ,
 ხბნ ვეცეძბ ჩიგნს ძბრის ბბბრე ძბმის ძბბდილი!
 ნებლგბნ და ცრიბეძე! კელბე ვბბბბბბბბბბბბ
 დობილი და ცბმის ხბბ, ჭბბბი და ცბბცევი,
 ხბბბბბ ჩიგნი მბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბ
 სბკოტბბბი სოზივილის ხბნ მბბბბბ ვბბბბბბბბბბბბ
 ლბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბ
 სბბბბ ჩიგნი ჩივილბბბ ვბბბბბბბბბბბბ
 სბბბბ ჩიგნს ჭბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბ
 და ოფბლბბბ ბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბ

მ.ნ. ევსაიძე

ორმაგი სიცხე	69
განშორება	70
ნაპერწკალი	71
თუ თვალს გავახელ	72
მე-სი ზმარი	73
უცხო	74
ის ტირის	75
შიშის გვირაბი	75
მე თქვენ მიყვარხართ!	76
ილუზია	76
წითელი ტყე	76
დუმილის აღსარება	77
დარჩი და იბრძოლე!	77
დუნაის სიმღერა	77
არ წამიკითხო!	78
სტრიქონების ტროა	78
მარგალიტის ცრემლი	80
საქართველოა	82
ინტერვიუ ეშმაკთან	84
მარადი ღამე	87
XXI საგიჟეთი	89
ჩხავილი	98
რეი	98
სალამო ჭყვიშში	99
ღამის ტყე	99
მგალობელი	100
ნიგნის ჩივილი	100